

ABD-RU-SHIN

ODPOVĚDI
NA OTÁZKY

ABD-RU-SHIN

ODPOVĚDI
NA
OTÁZKY

1924 – 1937

Translation © 2016 by Defensor pacis, Brno

ISBN 978-80-902380-3-9

Často dostávám upřímné děkovné dopisy a ty ve mně vzbuzují velkou radost. Vážně hledající, který v přednáškách našel, co hledal, však za to může děkovat jen Bohu samému. I když jsem mohl být prostředníkem, přesto *dar* není ode mne. Bez Boha nejsem ničím a bez něho bych ani nemohl nic dát.

Jako příklad bych chtěl uvést jen toto: Jestliže je někomu doručen dar prostřednictvím služebníka, neděkuje za něj služebníkově, ale dárci samému. Jinak tomu není ani zde. Je-li mně dopřáno čerpat z pramenů, které jsou jiným nepřístupné, mám přece sám nejlepší důvod děkovat tomu, kdo mi to dopřává!

OTÁZKA:

Přednáška »Osud« vyvolává otázku, jak se ve zvrtném působení projevuje spravedlnost u lidí, kteří poskytují velké dary, nic však při tom necítí, ale prokazují dobrotu jen z »módy« nebo aby tím získali »pověst«.

ODPOVĚĎ:

Děj lze jasně přehlédnout. Probíhá přesně podle zákonů. Okolí každého člověka je proniknuto druhem jeho skutečného citění, tvoří tedy kolem něho stejnorodou jemnohmotnou vrstvu. Sebeklamy se při těchto dějích samy sebou vylučují jako neschopné života. Jestliže tedy člověk v sobě vypěstoval opravdu dobré chtění, je stejného druhu i vrstva, která ho obklopuje. Vracející se zvrtné účinky zlého druhu z dřívějšího jsou touto vrstvou, která jim stojí v cestě, zadrženy a odvráceny nebo vstřebány a rozloženy dříve, než mohou zasáhnout člověka samého. Tím jsou úplně odstraněny nebo alespoň značně oslabeny, takže tím bylo člověku následkem jeho upřímného dobrého chtění odpuštěno dřívější zlo.

Opačně je tomu u těch, kteří poskytováním darů způsobují opravdu něco dobrého, ale dělají to jen s úmyslem, aby sami něco získali, i kdyby to bylo jen proto, aby se o nich mluvilo, tedy z ješitnosti, nebo aby dosáhli nějakého významného postavení nebo jména, tedy ze ctižádostivosti.

Zákon zvrtného působení se při tom bezpodmínečně naplní v každém ohledu. Z místa, kde dárcův dar přinesl požehnání, proudí v každém případě zpět k němu dobro stejného druhu, jako bylo dobro, které způsobil. Ale dárcovo nitro a tím i jeho okolí je proniknuto sobectvím, úsilím o vlastní prospěch nebo i jiným zlem. Dobro, které proudí nazpět, dojde nejprve k této vrstvě a ta je zadrží, odvrátí, vstřebá a rozloží, takže člověk sám nemůže do-

stat nic z tohoto příznivého zvratného působení, nebo jen velmi oslabenou část.

Zda je dobro proudící zpět úplně odvráceno, nebo do jaké míry je oslabeno dříve, než dorazí do nitra člověka a tak skutečně zapůsobí, záleží pouze na síle vnitřního cítění dotyčného člověka. Je-li jeho cítění silně proniknuto zlem, je sám vinen, když dobro, které je pro něho určeno zvratným působením, k němu nemůže dospět. Při slabším zlu však přesto část dobra pronikne až k němu, a tím dostane podíl přesně podle své skutečné vnitřní hodnoty, nic více a nic méně. Přiblíží se to až těsně k němu, a proto se to docela dobře může projevit v jeho okolí, ve vnějších pozemských věcech, které jsou pomíjející, ale jeho samotného se to nemůže dotknout tak, aby z toho měl zisk pro věčnost, který jediný má cenu.

Rozdíl tkví již v tom: Když člověk dá z upřímného citu, jen aby pomohl, pak se současně naváže ihned vlákno, které vede od něho až tam, kde díky jeho pomoci vznikne požehnání. Toto vlákno je přímou cestou pro zvratné působení. Proto je zvratné působení mnohem přímější, soustředěnější. Není-li však při dávání zapojen stejným způsobem i jeho cit, chybí toto z něho vycházející vlákno jako spojení s místem, kde jeho dar působí, neboť bylo odvedeno ke stejnorodému cítění. Proto také k němu nemůže dospět dobré zvratné působení tak plně soustředěné.

Spolupůsobí zde ještě i mnoho jiných vedlejších okolností, jejichž uvedení by mohlo jen zkomplikovat obraz, i když všechny přispívají k tomu, aby co nejjemněji odstínily spravedlivou odplatu projevující se zvratným působením, takže v celém dění není myslitelný ani atom nespravedlnosti. Možnost toho je zcela vyloučena díky podivuhodné vzájemné spolupráci moudrých zákonů Stvořitele, takže každý dostává, co mu patří, co nejpřes-

něji odváženo. Jen se přitom nesmí zapomínat, že zřídka se mnoho z toho všeho odehraje v jednom malém pozemském životě, ale většinou jsou to jen zlomky. Celé dění je rozděleno na celé bytí.

OTÁZKA:

Je soudce zbaven duchovní odpovědnosti, když je ve službě ze ctižádostivosti příliš horlivý a to, co se všeobecně rozumí pod slovem lidskost, staví stranou v přesvědčení, že tím plní svou povinnost?

ODPOVĚĎ:

Pro takového by bylo lépe, kdyby se nikdy nenarodil. Jakmile opustí zemi, ochranná zeď »služební povinnosti« zmizí. Za všechna svá rozhodnutí a veškeré jednání je jako každý jiný člověk zcela osobně odpovědný. Mylné pozemské přesvědčení na tom nic nemění. Je schopno klamat jen jeho samého. Záleží vždy na tom, *jak* vykonává svůj úřad. Musí stavět na lásce, protože jen v pravé lásce spočívá spravedlnost.

OTÁZKA:

a) *Jak je tomu s kazateli, kteří považují svůj úřad jen za výdělečné zaměstnání a ve skutečnosti nevěří všemu, čemu učí?*

b) *Je večeře Páně podávaná takovými lidmi účinná?*

ODPOVĚĎ:

a) Zvratná působení se neptají na pozemské úřady a hodnosti, ale dávají každému, co mu patří. Tím jsou zodpovězeny všechny podobné otázky.

b) Jaký je účinek večeře Páně, záleží hlavně na vnitřním životě *příjemce*. Má-li k ní správný vnitřní vztah, dostane se mu síly podle tohoto vztahu, i když je večeře Páně podána takovou rukou. Když Kristus při všem výslovně zdůrazňoval: »Staň se ti podle tvé víry!«, pak tím vždy zřetelně poukazoval na zákon zvratného působení. Každý může dostat jen to, k čemu je vnitřně otevřen, nic jiného. To se týká jak duchovních, tak i tělesných sil. Vždyť jinak by se mohla v posvátných zákonech snadno projevit nespravedlnost. A to není možné.

OTÁZKA:

Abd-ru-shin říká, že všichni lidé nejsou dětmi Božími. Stojí však psáno: Kdo popírá, že je dítětem Božím, ten hřeší proti Duchu svatému!

ODPOVĚĎ:

Co stojí psáno, tomu je v první řadě nutno i správně rozumět. Tazatelé proto patří díky, že vznesl tento dotaz. Každý, kdo se takto táže, tím často něco dává mnoha lidem, aniž to ví.

Přednáška »Člověk a jeho svobodná vůle«, ve které je řečeno, že všichni lidé nejsou dětmi Božími, současně odpovídá i na uvedenou otázku. Skutečností, že ne všichni lidé jsou dětmi Božími, není popřena možnost být Božím dítětem.

Dítě Boží v sobě popírá jen ten člověk, který zanedbává schopnosti stát se Božím dítětem, jež jsou v jeho duchovním seménku, byly mu tedy darovány Duchem svatým. Když je proto dostatečně nerozvíjí a nechává je zakrtnout, takže se nemohou uplatnit a vyrůst. *To je popírání dítěte Božího!* V tomto zanedbávání spočívá zapírání. Tím však člověk samozřejmě hřeší současně i proti Duchu svatému, který mu v seménku daroval schopnosti stát se Božím dítětem, aby je rozvíjel a pěstoval.

Kdo to opomíjí, není a nikdy se nestane dítětem Božím, i když na to má naději, to znamená, že k tomu má možnost, kterou mu již v duchovním zárodku zaslíbil dar Ducha svatého. Nedbáním, tedy zapřením tohoto daru se prohršel a znemožnil tím splnění vznešeného zaslíbení.

OTÁZKA:

Jaký účinek a jaký duchovní účel má konfirmace v evangelické církvi?

ODPOVĚĎ:

Konfirmace by měla duchovní účinek a duchovní účel, a také by nepochybně mohla přinést velké požehnání, kdyby měla za základ čistý duchovní smysl. Tak tomu však *není*, protože konfirmace se vůbec netýká náboženství nebo víry samé, jako by tomu mělo být při *každém* úkonu, který se uskuteční před oltářem, tedy před stolem Pána. Konfirmace je pouze aktem církve jako organizace, který se tak dostává na stejný stupeň jako nějaký zvyk spolku.

Důkazem toho, že je tomu tak a že tomu nemůže být jinak, je, že rozhodující pro připuštění ke konfirmaci evangelické církve není duševní hodnota, vnitřní zralost, toužebné usilování k Bohu ani duchovní vědění. Církve totiž jednoduše zcela odmítá takovou zkoušku, jestliže není splněn její »organizační předpis«, který bez výjimky schematicky stanoví podmínku, že konfirmace smí být provedena *jen tehdy*, když žadatel navštěvoval konfirmační vyučování trvající určitý počet měsíců, a to u duchovního, jehož k tomu určila církev, tedy u zaměstnance církve.

Nelze proto být konfirmován bez splnění této podmínky, a to i když uchazeč prohlásí, že je ochoten podrobit se jakékoliv duševní a duchovní zkoušce, jíž může prokázat svou hodnotu a zralost ke konfirmaci. Vzhledem k tomuto předpisu církev nedovolí přístup ke konfirmaci a odmítne i zralé a cenné lidi, když dosáhli své zralosti a své hodnoty jiným způsobem než pomocí zaměstnance církve, protože tento způsob může být velmi často mnohem cennější než rozumové konfirmační vyučování.

Taková ustanovení by samozřejmě neměla platit za žádných okolností, kdyby při tom mělo jít o duchovní a duševní zisk člověka. Bylo by to přímo na překážku a odporovalo by to vznešené Kristově vůli, podle níž *musí* církev jako taková vyvíjet činnost. V žádném případě by to nebylo v duchu a ve smyslu velkého Spasitele, který nikdy neměl v úmyslu založit církev nebo náboženství, ale měl za úkol *osvobodit duše*.

Z toho důvodu *musí* být konfirmace jen ryze vnější záležitostí, pouze přijetím do *organizace* církve jako takové. Nesmí se zaměřovat s užší příslušností k Bohu. Může proto konfirmovaným lidem přinést jen organizační prospěch a organizační povinnosti, nic víc.

I sama církev se na to jistě bude dívat takto, protože by se jinak proviňovala opomenutím a osobivostí tím, že by chtěla někoho vyloučit z možnosti, aby byl konfirmován. Tato vina by musela mít ve zvratném působení velmi vážné následky. Nehledě k tomu, že by se to rovnalo nebezpečné domýšlivosti, která byla u farizejů za Kristovy doby sotva větší. *A to nelze od církve očekávat!* Protože křesťanské církve působí jen v Kristově duchu a podle Kristova učení, z takového omezujícího ustanovení vyplývá, že konfirmace *nepatří* k duchovním úkonům nebo k věcem, které přinášejí pokrok, ale že může být pouze vnější záležitostí světské organizace.

Kdyby tomu bylo jinak, znamenala by omezující ustanovení chybu, jejíž dosah není nutné vysvětlovat. Konfirmaci tedy nelze bez výhrad považovat za duchovní vzestup. Co jedinec tímto úkonem vnitřně získá, toho se mu dostane jeho vlastním osobním stanoviskem.

OTÁZKA:

V novějších knihách se často různým způsobem poukazuje na to, že jednou přijde doba Božích lidí, dokonalých, ušlechtilých lidí. Je to doba tisícileté říše?

ODPOVĚĎ:

Nepřijde doba Božích lidí, ale doba Božího člověka! Zde se dopouštíte omylu, protože se snažíte zevšeobecnovat jedno *osobní* zaslíbení, jemuž jste dosud neporozuměl.

Nikdy nebudou moci existovat Boží lidé kromě jediného, který vyšel od Boha: Imanuel, Syn Člověka. Nejdokonalejší ušlechtilí lidé se mohou při nejvyšším zdokonalení následkem podstaty věci stát jen lidmi *ducha*, nikdy se však nemohou stát božskými.

OTÁZKA:

Je hnutí Grálu v nějakém vztahu k některému z existujících řádů Grálu nebo sdružení, která se nazývají podobně?

ODPOVĚĎ:

Hnutí Grálu není v žádném vztahu k některému známému řádu nebo spolku. Vzhledem ke své naprosté samostatnosti by také odmítlo jakékoliv přičlenění.

OTÁZKA:

Nevysloví Abd-ru-shin svůj názor také na mnoho palčivých sociálních a politických otázek?

ODPOVĚĎ:

O sociální politice a podobných věcech se *nebudu* vyslovovat! Jestliže to mohou dělat tisíce jiných volně a bez obtěžování, u mne by v tom lidé zcela jistě něco hledali. Lidé se kupodivu stále pokoušejí i mým bezelstným snahám a čistě věcným a logickým přednáškám přikládat úmysly, které jsou mi naprosto cizí. Chtěl bych se vyhnout dokonce i *nejsoukromějším* rozmlouvám, na něž má každý jiný *neomezené právo*. Na jejich základě na mě byly již často podniknuty nejodpornější útoky. I když na otázku odpovím jen *přirovnáním*, nebo když k vyslovení svého názoru použiji toho, co bylo spatřeno, například ve vážných badatelských kruzích proslavených médií, přičemž na to výslovně upozorním..., hned se najde někdo, kdo to zkreslí a snaží se to připisovat mně *osobně*, a když to vyzdobí a doplní vlastní fantazií, rychle to rozšiřuje dál nebo dokonce používá k nečistým účelům.

Co je platné, že takové příhody jen vrhají v očích vážných lidí ostré světlo na *ty*, kteří se mi tím snaží škodit? Co je platné, že mně pak vždy docházejí z mnoha stran ujištění, že je to nejlepší důkaz toho, *jak vážně se berou má slova!* Ošklivost mi přesto zůstane. Je-li tomu tak v duchovním oboru, jak by tomu bylo v jiných oborech?

Proto raději mlčím, i když bych mohl se stejnou jednoduchostí a jistotou jasně osvětlit velmi mnohé a ukázat velmi mnoho cest. Chci v klidu pokračovat ve svých pracích, které se setkávají s tak velkým ohlasem, a dokončit je. Z toho důvodu prosím, aby mně otázky tohoto druhu již nebyly v budoucnosti zasílány.

OTÁZKA:

Objasní Abd-ru-shin také umění dechu?

ODPOVĚĎ:

Promluvím ještě i o umění dechu. Známé nauky o dechu jsou dobré a tisíce lidí již na sobě samých prožilo požehnání z toho. Má přednáška o umění dechu však má přinést *hlubší* vysvětlení. Co v této oblasti dosud existuje, má přednáška jen podpořit, nezavrhnout a všem, kdo se uměním dechu zabývají nebo po něm pátrají, ukázat *nové* cesty a poskytnout možnost, aby si plně uvědomili *skutečné* děje, které dnes ještě nejsou vůbec známy, a aby tím pokročili o to snadněji, rychleji a dál vpřed než dosud.

OTÁZKA:

Je možné radit hledajícím, aby navštěvovali kostely?

ODPOVĚĎ:

Také přes kostely vede cesta k Pravdě. Rozhodující při tom je vždy jen vnitřní uzpůsobení jednotlivce. Návštěvou kostela kráčí člověk vpřed, jestliže mu jeho návštěva slouží skutečně k soustředění a je podnětem k tomu, aby pro tuto dobu odvrátil nitro ode všech pozemských maličkostí a hledal spojení se Světlem. Mnoho lidí *potřebuje* navštěvovat kostely. Jak se *on*, jednotlivec, při tom otevře, tolik obdrží. Mnozí jsou schopni obrátit svou mysl k Bohu jen v lese, jiní u moře, jiní opět při hudbě a leckteří skutečně *jen* v kostelích. Posledně uvedení se *nemají* vyhýbat kostelům!

Ve *všech* vyznáních jsou kazatelé, kteří si zaslouží, aby byli nazýváni k tomu zrozenými, tedy povolánými. Člověk se musí jen naučit, aby se stal v nitru *živým* a aby rozvažoval a zkoumal, co se mu předkládá, protože odpovědný za sebe je také on zcela sám. Jakmile se o to snaží, vycítí již zcela přesně, co je správné.

Chození do kostela nemůže samo o sobě samozřejmě přinést člověku spasení; není mu nic platné, jestliže se sám k tomu *neprobudí* ve svém nitru!

Záleží na každém člověku samém, a vždy jen na něm, zda jde vnitřně vzhůru, nebo vstříc temnotám. I když krátký čas putuje po nesprávné cestě, může mu to – správně posuzováno – jen prospět, neboť pozná, jak to *nemá* dělat, a bude se pak v budoucnu před tím chránit. Trosky takové cesty potom musí vždy používat jako stupně, které ho tím rychleji vedou vzhůru. Kostely jsou dobré, ale lidé, jejich *navštěvníci*, jsou vnitřně odumřelí. Když ožijnou, najdou i v *kostelích* to, co potřebují.

OTÁZKA:

Co se stane, když po vyslyšení modlitby člověk opět upadne do svých starých chyb?

ODPOVĚĎ:

Ve většině případů se člověk dokáže modlit ke svému Bohu s veškerou vroucností žel jen tehdy, když se ocitne ve vážné nouzi. Když nouze pomine, modlitby se rychle stávají povrchnějšími a méně důležitými, a se splněním modlitby často zanikají i všechna dobrá předsevzetí, která měl dříve tak naléhavě prosící člověk, protože na něho nyní doléhají »jiné, nutnější zájmy«. Všechno se opět stává samozřejmým, všedním, bezvýznamným. Myšlenky jsou znovu zaměřeny jinam, na vnější, pozemské věci.

To je však odedávna známý děj, který již před tisíciletími nebyl jiný, než je dnes.

Nemoc například poskytuje člověku čas k přemýšlení. Později si člověk myslí, že jej už nemá, protože se opět od toho dá příliš odvést, často velmi podružnými věcmi, Nikdy nebude tak poctivý, aby přiznal, že prostě jinak nechce!

Zůstaňme ale u nemocných. Nějaký nemocný ví, že to musí jít ke konci, i když to může trvat ještě dlouho. Že jeho myšlenky při bolestech, které jsou možná mučivé, začínají být vážnější vzhledem ke konci nemoci a tím i k odchodu, je samozřejmé. Stejně tak i to, že se přitom stává duševně měkkým a poddajným. Probouzejí se také všechny možné myšlenky a dobrá předsevzetí o tom, jak by si zcela jinak zařídil život, kdyby přece jen mohl být proti všemu očekávání jednou zbaven svých bolestí a... nemusel ještě zemřít. Úplně nesměle, jako nepravděpodobné, velké, nezasloužené štěstí zazáří taková možnost ve velké dálce.

Takové myšlenky však vyjadřují skrytá přání a často

jsou vroucnějšími modlitbami než přímé úpění o uzdravení, protože v těchto situacích jsou skutečně čisté a pokorné.

Jestliže se takovému člověku dostane k překvapení mnoha lidí milosti neočekávaného zlepšení, často se stává, že s pozvolným zesílením nemocného těla opět vystanou dřívější chyby! A pak dojde k tomu, co se již tak často stalo a co se ještě bude často stávat: Člověk je sice o sobě přesvědčen, že jde novými cestami, kterými si předsevzal jít, ve skutečnosti to ale jsou opět *staré cesty*, pouze v nové podobě. Moc svobodné vůle se přitom stává kletbou místo požehnáním.

S každým dalším sklouznutím dolů se přirozeně zúží i obzor jeho chápání, takže toto klesání dolů nikdy nemůže vidět a jiným, kteří se ho v pravý čas snaží na to ještě upozornit, nevěří. A tak je náhle ještě víc obtížen vinou než dříve. Jsou to takové případy, kdy by bylo lépe, aby pomoc nikdy nepřišla. Proto vyslyšení prosby nepřináší každému člověku bezpodmínečně požehnání!

Na takové lidi, které lze nazvat věrolomnými, ale nepřijde trestající blesk z výšin, stejně tak ani rychle neonemocní a nezemřou. Jen člověk s naivním, nevědomým myšlením očekává něco takového. To by přece byl svévolný Stvořitelův čin, odporující jeho vlastním zákonům. Jestliže ve své milosti daroval uzdravení nebo zlepšení zdravotního stavu, dostalo se člověku této pomoci v přirozeném dění, úplně v rámci dokonalých zákonů. Nic jiného. Stvořitel nemůže odejmout a neodejme jen tak toto uzdravení nebo zlepšení zdravotního stavu jenom proto, že pomoc obdržel darem člověk, který se jí později následkem své svobodné vůle a starých chyb stal nehodným. K novému onemocnění pak dojde jen vlivem nové, tělesné příčiny. Třeba tak, že ze staré nemoci zůstal zbytek a ten opět procitne k nové činnosti.

Při takových případech by proto nebylo správné spatřovat v tom snad Stvořitelovu nespravedlnost nebo si dokonce myslet, že by zlepšení nastalo i jinak a že nebylo vůbec žádnou zvláštní milostí. Ještě horší je ale žít v mylném domnění, že další dobrý zdravotní stav je důkazem, že tento člověk zůstává na správné cestě!

Toto domnění v sobě skrývá největší nebezpečí! Je to tak pěkný, uklidňující sebeklam, že mu mnoho lidí rádo podléhá. Člověk přitom nemusí po léta pociťovat vinu, dokonce snad až do doby, kdy musí odejít na onen svět. Pak ovšem velmi rychle pozná, co učinil. Jsou to politováníhodní, ne vždy zavrženíhodní lidé.

Ale jak je tomu zde při nemoci, právě tak je tomu i při jiných případech vyslyšení modlitby, jako vůbec při *každém* daru z výšin! I když člověk již při narození nebo teprve v určité době dostane nějakou zvláštní schopnost k úkolu a ten správně nesplní, není mu pak tato schopnost ihned odňata. Nemůže však dosáhnout *toho* rozmachu, jehož by jinak dosáhl na *pravé* cestě.

V každém případě je schopnost velmi silně zatemněna a zmenšena, takže ji člověk nemůže využívat k *tomu* úkolu, pro který vlastně byla dána. Tato neschopnost ale současně nemá za následek pohasnutí touhy vyvíjet činnost za účelem dosažení vyokého cíle. Když k tomu ještě přistoupí zúžení chápavosti, vznikne směs, která způsobuje mnoho škod a zmatků. Takový člověk pevně věří, že plní svůj úkol a že jde správnou cestou, na níž něco vykoná. A přece je to všechno mylné.

Takto omilostněnému a splňujícímu člověku se přitom nedostává pomoci ze Světla, jemuž se sám uzavřel, a tím se mu nedostává ani nutného vedení. Myslet si, že všechno sám a lépe ví, mu nijak neprospěje. Bude to pro něho nejhorší léčka jeho života. Jakmile potom odejde, musí vyúčtovat každou hřivnu, která mu byla svěřena,

jak Kristus výstižně líčí v tolika podobenstvích děj vyvolání bezpodmínečného zvratného působení. –

Tato vysvětlení mají tazateli sloužit pouze jako přibližné vodítko pro jeho vlastní pozorování, která chce soudě podle jeho otázky provádět. Ale všechno, co chce vědět, je již jasně řečeno v mých přednáškách, tazateli stačí jen správně sledovat průběh každého dění.

OTÁZKA:

Nakladatelská značka na knihách a sešitech je pro mnoho čtenářů záhadou a vzbuzuje přání dovědět se, jaký má význam. Nevědomí nebo zlomyslní lidé se dokonce snažili najít pro ni vysvětlení, to ovšem bylo velmi zvláštní. Chtěli totiž vydávat hada za důkaz, že Abd-ru-shin svými přednáškami nevědomky pracuje pro temno, tedy pro zlo a špatnost. Hada přitom považují za symbol všeho zla.

ODPOVĚĎ:

Něco takového je možné předkládat jen zcela nevědomým a nemyslicím lidem. Kdo se považuje za alespoň trochu vzdělaného, bude vědět, že had kousající se do ocasu symbolizuje něco jiného a opačného, jako například pojem nekonečnosti. Proto by písmeno A a kruh vytvořený hadem mohl docela dobře znamenat, že se mé studium snaží probádat nekonečnost, nebo že se mé přednášky zabývají ději v nekonečnosti. Právě tak dobře je však možné říci, že had nemá vyjadřovat pojem nekonečnosti, ale písmeno O, takže nakladatelská značka říká: Nakladatelství se snaží zprostředkovat všechno, co může být alfou a omegou duchovního vědění, co tedy leží mezi začátkem a koncem. To je také zamýšlený význam značky.

OTÁZKA:

Proč má Abd-ru-shin tolik odpůrců?

ODPOVĚĎ:

Nepřátele mám, nemám však odpůrce. To jsou dvě věci. Jako čestný odpůrce může přicházet v úvahu jen ten, kdo umí namítnout něco čistě věcného, protože i já jsem vždy čistě věcný a neosobní. Lidé, kteří mě osobně napadají, ale nejsou hodni, aby byli nazýváni odpůrci. Svými nepřátelskými útoky stále dávají sami sobě vysvědčení velké vnitřní chudoby a svým chováním zároveň dokazují, že mají skutečně opovržením hodné vlastnosti, neboť jinak by něco takového nečinili. Být odpůrcem je něco zcela jiného, mnohem čestnějšího a nikdy v tom není nic osobního.

OTÁZKA:

Ze které skupiny Abd-ru-shin vyšel a jakého školení se mu dostalo? Jak získal to, co vyslovuje ve svých přednáškách?

ODPOVĚĎ:

Tyto otázky mi byly kladeny na přednáškách. Chci na ně zde znovu stejně stručně ještě jednou odpovědět:

Nevyšel jsem ze žádné skupiny, nedostalo se mi žádného školení, nestudoval jsem a nikde jsem své znalosti nezískal. Nečetl jsem dosud žádné buddhistické, teosofické, antroposofické nebo nějaké jiné dílo, ale odmítám všechny takové knihy, když mně je někdo nabídne. Nebo je přijmu, ale nečtu je.

Co říkám ve svých přednáškách, mluvím v přesvědčení ze sebe samého. A jestliže lze v různých náboženstvích najít podobné věci, jistě jsem je odtamtud nečerpал. Mám však radost, když se zjistí, že obsahují totéž nebo něco podobného.

Ze všech těchto důvodů stále vybízím, aby se zkoumala slova, ale nedbalo se přitom na řečníka! Kdo mě *potom* chce následovat, je opravdu vážně hledající, který umí myslet sám. A jiní lidé, kteří se musí přidržovat osob místo věci a nemohou proto zůstat věcnými, nemají pro vážné úsilí vpřed cenu. Pro mě jako člověka ještě méně.

OTÁZKA:

Nedávno jsem v jednom novinovém článku četl toto: »Probodnutí Kristova těla a jeho ukřižování bylo světodějnou událostí smíření Božství s lidstvem, byla to nej důležitější událost v celých dějinách, k níž se více méně vztahuje všechno hlubší náboženské myšlení před Kristem i po Kristu.«

Krátce předtím jsem četl Abd-ru-shinovu přednášku o smrti Syna Božího na kříži, hodně mi toho objasnila. Nemohla by být ve stejných novinách uveřejněna odpověď ve smyslu této přednášky? Mnoho lidí by to jistě velmi zajímalo.

ODPOVĚĎ:

Má-li tento názor vyjadřovat hloubku náboženského myšlení, pak je to s ním špatné. Na psaní do denních listů se nebudu podílet.

Noviny by určitě odmítly přijmout článek vyjadřující opačný názor a k tomu, abych prosil o jeho přijetí, bych se nemohl odhodlat. Protože sám považuji své přednášky za velmi vážné, nezbýval by mi k tomu ani při nejlepší vůli čas. Ale i úcta k této záležitosti mně nedovoluje, abych se tímto způsobem účastnil veřejné výměny názorů v denících.

Každý skutečně vážně hledající člověk se stejně nespokojí s takovými články a výklady a nakonec přece najde cestu k mým přednáškám. Potom jako Vy s úlekem pozná nesprávnost mnoha dosavadních názorů. Protože jste přednášku již četl, je zbytečné, abych se záležitostí samou zabýval důkladněji.

Kromě toho, kdo je schopen o tom jenom trochu neovlivněně přemýšlet, musí v názoru, který zastává autor článku, najít povážlivý háček, který mu nedopřeje klid a přinutí ho, aby se teprve pořádně pustil do vážného

hledání pravdy. Snad každému v nitru živému člověku musí být velmi zatěžko uvěřit, že by právě zločin a vražda na poslovi, jenž přišel z Božského, měly vést ke smíření tohoto Božství s lidstvem!

Bůh nechal odejít svého Syna z nádhery a vznešenosti na tuto pochmurnou zemi mezi lidi, kteří se od něho odklonili, aby jim ukázal cestu vzhůru do své světlé říše, a to pomocí vysvětlení obsažených v jeho Slově, jež lze také nazvat poselstvím nebo učením.

To, že lidé, kterým bylo Boží poselství určeno, později vyslance zavrhlí, nenávistně pronásledovali a nakonec ještě zmučili a zavraždili, byl následek jejich hříchu nebo jejich bezpráví spočívajícího v tom, že za svého skutečného vládce povznegli místo Boha pozemský rozum. Místo aby však později poznali, že tato nová vina je plodem velkého pádu do hříchu, nakonec ještě tento krvavý čin a zavržení Božího vyslance povýšili na nejzářivější slavnost smíření tak zločinného lidstva s Božstvím, potupeným vraždou spáchanou lidmi! To je přece již přes-příliš. Jak si asi toto podivné lidstvo představuje svého Boha, když se domnívá, že může beztrestně vůči němu takto jednat?

OTÁZKA:

Často se říká: »Beránek Boží, který snímá hříchy světa!« Abd-ru-shinova přednáška »Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře« však objasňuje ve výkladech, které jsou pro mě srozumitelné, že podle nezměnitelných zákonů Stvořitele nemohl Kristus na sebe vzít tíhu hříchů světa. Jak Abd-ru-shin vysvětlí tento rozpor?

ODPOVĚĎ:

Ve *Slově* samém není rozpor. Ten je pouze ve výkladu, který byl dosud nesprávný. »Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa« vůbec neznamená, že na sebe vzal hříchy světa a vinu lidí, tedy že jim tyto hříchy a tuto vinu odňal, jak by si to pohodlné lidstvo ve své známé bezmezně opovážlivosti rádo namluvilo, ale znamená to: »V jizvách nese Kristus viditelně hřích světa a jeho zločin, který byl na něm jako na vyslanci Božím spáchán.«

Beránek nese znamení hříchu světa jako trvalou obžalobu! Vůbec ne jako znamení smíření.

I v Janově Zjevení se mnohokrát opakuje jako zvláštní obžaloba: »Beránek, jenž byl zabit!« Tento výraz, toto mnohonásobné zvolání Nejstarších před trůnem Božím při *soudu* nezní vůbec jako jásot nad smířením, ale jako žaloba a zjevně svědčí o zločinu, který tím byl spáchán.

Ať proto lidstvo považuje množící se stigmatizace (objevování se jizev u mediálních osob) spíše za vážné výstrahy, než aby je vívalo jásotem.

To všechno je přece určitě pochopitelnější a jasnější než podivný opačný výklad, který chce čisté Božství jen tak beze všeho obtížit lidskými hříchy. V tomto novém způsobu čtení je zdánlivě pouze malý vnější rozdíl, a přesto je tento způsob čtení opakem dosavadního. Je bezpodmínečně správný, nemáme-li pochybovat o dokonalosti Božích zákonů od začátku, když tedy uznáváme

a tím bereme v úvahu dokonalost Boha samého, která nemůže připustit odchylku ve spravedlnosti ani vůči jinému ani na sobě samém!

Také jestliže se ve Zjevení Janově, kap. 7, verš 14 a 15 píše: »To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je krví Beránkovou. Proto jsou před Božím trůnem a slouží Bohu v jeho chrámu ve dne v noci; a ten, který sedí na trůnu, bude nad nimi přebývat,« tak to všechno jen bezpodmínečně potvrzuje mé přednášky.

Vzpomeňte si na mnoho mých upozornění i výkladů o záhrobním jemnohmotném těle, jež se nazývá šat, roucho ducha nebo jeho obal. Lidé, kteří přijali Kristovo Slovo a *žili* podle něho, zcela přirozeným způsobem doslova učinili své jemnohmotné tělo, svůj šat, méně hutným a temným, tedy čistším, lehčím a jasnějším, takže se následkem toho mohli vznést vzhůru, až nakonec dospěli do světlého Božího království, nazývaného také rájem, nad nímž – vně prastvoření – přebývá nebo je Božské. Jsou to tedy *ti* lidští duchové, kteří žili podle Kristova Slova, a tak šli cestou, kterou jim ukázal.

Ani očistění se v jeho krvi neznamena nic jiného, protože Krista stejně jako všechny opravdové vyslance Pána lidé radostně nepřijali, ale jako nepříteli nadvlády rozumu se mu její stoupenci posmívali, zmrskali ho, zmučili a nakonec dokonce zabili. Musel vylít svou krev, neboť poselství, které přinesl, se nelíbilo tehdejšímu samozvanému duchovnímu vůdcům. I oni se totiž podrobili rozumu, a proto nemohli »rozumět« Božímu poselství.

Kdo živě přijal jeho Slovo, pro něž byl Kristus jako rouhač Bohu odsouzen, omyl se tak obrazně v jeho krvi. Slovo mu totiž umožnilo jít pravou cestou, která jediná byla schopna ho očistit a která je následkem násilné smrti toho, kdo přinesl Slovo, poznamenána jeho krví.

To však neznamená smíření Boha s lidstvem a nemění to nic na zločinu ukřižování. Nemluví to ani pro to, že by se Kristus měl obtížit vinou lidí nebo ji převzít.

Sám ještě jednou klidně uvažujte, co tam stojí jasně a zřetelně napsáno: »...vyprali svá roucha a vybělili je!« Čtěte to správně! Tím je výslovně řečeno: *Oni sami to učinili!* Nebyl to Kristus, kdo jim vypral jejich roucha. Nevzal tedy jejich vinu na sebe, ale oni sami museli smýt své hříchy! Je to tedy pravý opak názoru mnoha duchovně prázdných věřících.

I další výklady Janova Zjevení mluví při líčení událostí v lidstvu dostatečně zřetelně o opaku. Zmiňují se totiž o tom, že na zemi a na lidstvo budou vylity misky Božího *hněvu*. To jistě nelze chápat jako známku a projev smíření skrze Kristovu krev, kterou lidé násilně prolili, ale zcela jasně za trest!

Kdo nechce správně chápat toto všechno, co bylo jasně řečeno a co může pochopit každý, kdo logicky myslí, tomu samozřejmě není pomoci. Takoví lidé jsou příliš pohodlní, než aby se vzchopili, a musí v tom zahynout, protože nemohou stoupat vzhůru ke Světlu, pokud si sami neočistí svá roucha. Je tolik lidí, kteří bádají v bibli, a všichni ji ještě dnes čtou nesprávně. Zůstanou trvale badateli v bibli, nikdy se však nestanou jejími znalci.

Mé dosavadní přednášky to všechno již dostatečně vysvětlily. Jestliže se lidé přičiní, aby ožily v jejich nitru, spadne jim tím i pásky z očí a konečně spatří – a to bez mé pomoci – všechno jasně ve světle Pravdy, které je jim dosud poněkud cizí. Ve všem dění ve stvoření, jež se odehrálo od prvopočátku až dodnes, již nebudou až vzhůru do nejvyšší světlé části stvoření nacházet mezery a dokonce také poznají, co z toho *musí* následovat v budoucnosti. Bez jakékoliv mystiky a tajnůstkářství i bez namáhavého a nespolehlivého vypočítávání.

OTÁZKA:

Snad nechci příliš mnoho, když prosím Abd-ru-shina, aby se vyjádřil, jak se staví k nejvyšší myšlence buddhistů, podle níž je největší blažeností lidského ducha, který dosáhl dokonalosti, když se opět rozplyne.

ODPOVĚĎ:

Vaše otázka zároveň obsahuje odpověď. Ano, stavím se zcela rozhodně *proti* této myšlence v *nejostřejším* významu slova! Největší blažeností lidského ducha, který se stal dokonalým, je *osobně vědomý* život v duchovní části stvoření, kterou nazýváme rájem, a také odtamtud vycházející osobně vědomé spolupůsobení na trvalém vývoji stvoření podle Boží vůle. Kdyby muselo dojít k opětovnému rozplynutí, bylo by celé lidské bytí, putování všemi částmi stvoření, úplně bezúčelné! To však nelze uvést do souladu s dokonalostí Stvořitelovy vůle.

Konečně každý uzná, že rozplynutí lidského ducha, který dokončil svůj vývoj, nemůže být nikdy pokrokem, ale jen strašným krokem zpět! Lidský duch bude i v ráji neustále rozvíjet své schopnosti, nikdy se ale nerozplyne, protože konečným cílem jeho putování a všech nutných vývojových fází, které k tomu patří, je uvědomění si sebe samého, svého osobního »já«.

Rozplynutí postihne jen *toho* lidského ducha, který na své cestě hmotností následkem nesprávných názorů zabloudí, ztratí pravou cestu vedoucí zpět do světlých výšin, z nichž pochází, a už ji nenajde. Až bude ta část světa, kterou obývá, hnána ke svému rozkladu, bude potom zcela přirozeně i on se svými hmotnými obaly rovněž rozložen a rozplyne se. Přitom ztratí opět i své osobní »já«, které se stalo osobním. Tím přestane existovat jako osobnost. Toto rozplynutí znamená totéž co být na věky vymazán ze zlaté knihy vědomého života.

Takový lidský duch byl totiž neschopný a nehledal svou cestu do výšin.

Tento postup je zcela přirozené, samočinné dění, které nazýváme věčným zatracením. Je tím nejstrašnějším, co se může stát lidskému duchu, který se stal osobně vědomým.

Lidský duch, který se vyvíjí tak, aby mohl vystoupit do výšin, na sebe naproti tomu bere stále více Tvůrcovu podobu a vchází v lidsky ideální podobě osobně si vědom sám sebe do duchovní říše, aby tam neustále stupňoval svou aktivitu a podílel se na činnosti stvoření. Jít ještě výš pro něho není možné, ani toho nemůže dosáhnout rozplynutím, které směrem vzhůru není vůbec možné, neboť pak by jeho cesta musela vést nad hranice stvoření a to nemůže. Nad stvořením je potom Božské. Lidský duch je však původem z duchovna a nikoli z Božského, a z toho pro něho nezměnitelně vyplývají přesné, přirozené a nepřekročitelné hranice. Musí zůstat v duchovnu následkem svého původu, který se ve své podstatě nemůže změnit a stupňovat se k Božskému. Proto je naprostým omylem buddhistická myšlenka, kterou kromě toho zastává i mnoho okultistů domnívajících se, že člověk v sobě má Božské. Člověk je tvor, stojí tedy ve stvoření a vždy bude muset zůstat v něm. V každém jiném tvrzení se projevuje pouze směšná vypínavost, kterou tak trpí celé lidstvo, a proto považuje za možné to, co je nanejvýš fantastické a nepřirozené.

Buddhistická myšlenka nejvyšší blaženosti, již lze dosáhnout opětovným rozplynutím s námahou získaného osobního vědomí vlastního »já«, má svůj původ ve sklonu obyvatel Orientu k pohodlnému rozjímání! Tento sklon se vloudil jako přání do náboženských názorů, které přece mají vždy nějaký charakteristický znak země, kde vznikly.

OTÁZKA:

Abd-ru-shin říká, že ne každý člověk je dítětem Božím, stojí však psáno, že každý člověk v sobě má jako dědictví právo být dítětem Božím, a proto má také nárok na to, dostat se do království Božího. Chce to Abd-ru-shin popřít?

ODPOVĚĎ:

Každý nezměněný zápis skutečného Božího poselství se bude vždy shodovat s mými výklady. Proto se s nimi bude shodovat i tento. Není v tom žádný rozpor. Jen Váš názor je poněkud jednostranný. Výrok dokonce velmi zřetelně potvrzuje, že má vysvětlení jsou pravdivá.

Mít dědictví neznamená přece nic jiného než mít v sobě díky duchovnímu původu schopnost. Jestliže však chce člověk uplatňovat nárok na toto dědictví, chce tedy vejít do duchovní říše, je podmínkou toho jako všude na zemi i zde provedení důkazu, neboť každé uplatňování práva je podmíněno současným podáním důkazu.

Podat důkaz lze pouze tím, že tyto přinesené schopnosti člověk rozvinul, protože jinak to není možné dokázat. Důkaz je zjevný jen z toho, když člověk využívá schopnosti, které mu k tomu byly dány. Jestliže tomu tak je, pak se lidský duch také stal dítětem Božím, které je schopné vejít do Božího království. Jedno vyplývá samočinně z druhého, protože dokončený vývoj je současně i silou, která zcela automaticky otevírá bránu této říše radosti. Když však člověk nerozvíjí schopnosti, které mu byly dány k tomuto účelu, tedy své dědictví, nemůže na ně ani uplatňovat nárok, nemůže vejít do říše Boží, a tím se ani nemohl stát dítětem Božím, protože zahra-bal svou hřivnu a neměl z ní užitek.

V těchto slovech tedy není protiklad, rozpor, ale jen důkaz správnosti mých tvrzení.

OTÁZKA:

Co mám dělat, když jsem v Poselství Grálu našel to, co jsem už dlouho hledal, jsem z toho šťastný, ale lidé z mého okolí, kteří smýšlejí jinak, se mi posmívají? Mám ustupovat, dělat všechno, co ode mě žádají, a zabývat se jím jen skrytě v nitru, abych se vyvaroval všech sporů?

ODPOVĚĎ:

Koho se dotkla Pravda, ten má bezpodmínečnou povinnost také se jí zastávat, jinak si již nezasluhuje daru osvětlení. Nemá se hašteřivě přít ani vnučovat své přesvědčení jiným, ale má klidně nechat všechny lidi jít jejich cestami; nesmí však připustit, aby se někdo snažil jeho samého odvrátit od jeho cesty. Co přeje druhým, má plné právo vyžadovat i pro sebe. Stane-li se ale otrokem druhého, nezaslouží nic jiného, než aby mu byl dar opět odňat. Před tím varoval již Kristus, když pravil: Kdo mne zapře před lidmi, toho i já zapřu, tedy nebudu ho znát.

Jak slabý a ubohý musí člověk, který tvrdí, že z vlastního přesvědčení našel Pravdu, připadat druhému, před nímž se přesto sklání! Může ten druhý potom získat úctu před Pravdou? Naopak, lidé, kteří se posmívají a projevuují pohrdání, jsou tím jen posilováni, to nejcennější se jim klade pod nohy, aby to mohli pošlapat a pošpinit. Jsou tak dokonce sami ještě zdržováni od toho, aby poznali Pravdu jako takovou a ocenili ji.

Jak zcela jinak je tomu, když se ti, kdo našli Pravdu, postaví proti *každému* klidně, určitě, neohroženě a odvázně. Také ostře, jestliže to není možné jinak, aby si zachovali největší klenot a druhé ochránili před novou vinou. Jen tak se může odpůrce naučit vážit si věci! Nikdy zbabělou ústupností. Nejeden člověk bez rozpaků ihned obětuje to, co je mu nejsvětější, jen aby tím nepopudil ke

hněvu jiného ubohého človíčka, nebo aby ho neurazil, anebo možná jen proto, aby on sám nebyl přechodně rušen ve svém pozemském klidu a pohodlnosti.

To *nejdou* ti věřící, kteří budou jednou smět vejít do říše Boha, jehož tímto způsobem zapírají. Budou pak muset jít k těm, jimž sloužit pro ně bylo na zemi přednější. Nyní již přešla doba, kdy se nutnost takového skrývání považovala za mučednictví. Nelze to ničím omluvit. Každý má bojovat za to, co uchovává ve svém nitru, jinak toho již není hoden! Bude mu to odňato. –

Není nic vyššího než Bůh! A vedle něho musí *všechno* ostatní ustoupit daleko do pozadí. Žádný člověk nemá být nucen ke změně své vůle, každý však má napříště nechat v klidu a míru všechny, kteří skutečně náleží k *Božímu lidu*. Nikdo již nesmí beztrestně po nich vztažovat špinavé ruce. Bude za to ihned poznamenán a bude to i jeho zkázou. Každý výsměch a ještě více čin se zcela neočekávaně rychle a hořce vymstí tomu, kdo jej provedl.

Pánův lid se konečně shromáždí pod jeho praporem a bude ochraňován. Ale jen každý, kdo má odvahu hlásit se k tomuto lidu! Nikdo jiný. Jsme již na začátku této hodiny!

OTÁZKA:

Zná Abd-ru-shin stigmatizaci v Konnersreuthu? Nechtěl by svým posluchačům říci svůj názor? Šíří se o tom tolik posměšných řečí.

ODPOVĚĎ:

Ohledně toho mně došlo tolik dotazů, že se tím již *musím* zabývat.

Lidé, kteří o tom mluví s posměchem nebo povrchně jako o pouhé hysterii, a proto si myslí, kdovíjak jsou pokročilí, a kteří možná mají po ruce i pěknou radu, posadit děvče do studené vody, nebo je dát do pracovního ústavu či snad do psychiatrické léčebny, tím projevují tak bezmeznou hloupost, že by bylo skutečně škoda každé vteřiny, která by se s nimi ztratila. Těm moje odpověď není určena! Nebylo by ale nezbožné přání, aby tito lidé byli jen na týden vystaveni takovým věcem. Byl by to konečně nejlepší prostředek, jak je přimět k přemýšlení a především pak k tomu, aby se naučili nevytvářet si hned lehkomyšlně ničím nepodložené úsudky, a neměli tak vždy okamžitě připravený kámen, který nyní s posměchem házejí na lidi, jako je Terezie Neumannová!

Pak by velmi rychle žadonili o soucit. Tak je tomu vždy. –

Vyskytují se ovšem lehčí případy, kdy je fanaticky věřící člověk schopen pomocí autosugesce dosáhnout toho, že se mu na různých částech těla vytvoří jizvy. *Tento* případ však *nepatří* k podobným případům! *Tento* děj *není* hysterií! Nechte takové prázdné žvanily mluvit. Vůbec jich nedbejte. Již dnes je škoda každého zrnka pšenice, které jim na zemi ještě slouží za potravu. Jsou to totiž prázdné plevy, které při posledním zúčtování budou považovány za *nic* a budou rozprášeny. Jsou to škůdci, kteří všude s velkými slovy překázejí. Loví v kalných

vodách, když se předtím snažili zašpinit i tu nejčistší vodu, rádi rozsévají neklid a pochybnosti. Už o nich nemluvme, protože jejich čas již není dlouhý.

Přístupme tedy k *věcnému* pozorování nyní velmi často zmiňované *konnersreuthské záhady*!

Jedná se o utrpení tak strašlivě stigmatizované Terezie Neumannové, která v určitých obdobích musí na sobě mít nejen všechny jizvy umučeného a zavražděného Syna Božího, jako jizvy po hřebech, ránu kopím i mnoho ran po obvodu hlavy, jež zanechala trnová koruna, ale která často musela prožít také všechna Kristova tělesná utrpení, až vysílená smrtelnými křečemi klesla na lůžko zbrocené krví.

K tomuto místu putují tisíce lidí. Proudí sem ze všech krajů a ze všech zemí. V hustých řadách často postávají okolo malého domu, v němž musí děvče bojovat svůj boj. Děvče při něm slyší v duchu hovory týkající se ukřižování v dialekttech tehdejší řeči, a uvádí tak do úžasů lingvisty.

Čekající lidé rozechvěně přijímají zprávy; často mohou i letmo spatřit těžce trpící děvče ležet v krvi, kroutí zamyšleně hlavou a mlčky se podivují Božímu daru, jak to mnozí nazývají.

Věda i církve vidí, že stojí před *záhadou*, jak i otevřeně přiznávají, protože jsou k tomu nuceny nepopíratelnými skutečnostmi, tentokrát *hrubohmotného* druhu, ke kterým by se přece jinak mohly stavět s větším porozuměním. To má přes veškerý rozruch za následek značnou zdrženlivost.

Píše se, že tomu, kdo správně rozřeší tuto zdánlivou záhadu, určitě všichni poděkují, i církev.

Tato slova jsou jistě míněna poctivě a velmi dobře, a chtějí jen to pravé. Přesto se tím bezpochyby slíbilo něco, co lidé nebudou moci dost dobře splnit.

Že nebudou schopni poděkovat, za to vděčí opět jen nejhoršímu nepříteli všeho duchovního, neomezenému vládci, jehož si sami zvolili – k zemi připoutanému rozumu!

Je však také nutno správně chápat, co míním výrazem nadvláda rozumu. Nemíním tím nějaký státní režim nebo něco podobného, ale pouze dobrovolné *podřízení se* jednotlivce jeho vlastnímu rozumu, což způsobilo všechno nezdravé v pozemských poměrech a žel ještě nějakou dobu bude dál způsobovat.

Stejně jako na všechny jednotlivce ale samozřejmě doléhá strašná tíha následků tohoto dědičného hříchu proti duchu i na církvev. Člověk ji nesl s sebou od počátku, aniž to věděl, aniž to tušil a chtěl. Spolu s tím bylo zcela nepozorovaně otráveno veškeré chtění, takže i tam je triumfujícím spoluvládcem rovněž lidský rozum. Nikdy to nebude moci být jiné, dokud nebude tento hřích proti Božímu určení v lidstvu do základů vyhuben.

To je současně i zdí bránicí vyřešit tuto záhadu stigmatizované. Církvev a věda se proto také velmi těžko odhodlají skutečně uvítat *správné řešení* a poděkovat za ně, neboť skutečné vědění a nezkalená pravda neúprosně vyžadují chápání *převyšující* všechny hranice omezeného rozumu! Jako ostatně každé duchovní dění. Protože církvev ani věda *neumí* správně vysvětlit toto tajemství, je to důkazem toho, že *obě* jsou přes nejlepší vůli *ještě takovým způsobem spoutány*. Z první skutečnosti zde totiž musí nerozlučně vyplývat i druhá.

Tvrdí-li, že to ještě mohou udělat, a uvádějí-li pro dosavadná neschopnost všechny možné výmluvy, *není to důkaz*. Času k tomu bylo dost! To, že musel uplynout bez výsledku, přece zřetelně dokazuje pravý opak. V takových vážných případech utrpení je nutné využít každou hodinu, jestliže vážně chceme a... umíme! Zde není

čas k výměnám názorů a k rozhovorům, ale lidskou povinností je jednat. A kde se tak neděje, tam je nemo-houcnost. O tom snad již nemůže být sporu.

Neschopnost pochopit správné řešení ale samozřejmě už předem vylučuje dorozumění.

Zbývá proto jen jediná cesta, že skutečnosti potvrdí má vysvětlení!

Proto bych zde chtěl ukázat cestu Pravdy, která povede k řešení a tím k *vysvobození*. Ovšem za předpokladu, že se touto cestou pak také půjde, že se snad ze strachu z překvapení potichu neodmítne nebo se nebude působit proti ní. *Použití této cesty by však potom muselo podat důkaz pravdy! –*

Protože tato cesta – bude-li použita – nemůže v žádném případě přinést škodu, nelze nazvat požadavek toho nesprávným. Zejména i proto, že by se tím současně mohl urovnat nejen spor.

Věda již ví z tohoto dění samého, že šla při pokusu o tělesné vyléčení nebo úlevu nesprávnou cestou. Hojivé masti zde místo očekávaného ulehčení vyvolávaly naopak jen bolestivé záněty, které podle zpráv ihned zase ustoupily, jakmile byl obvaz sňat. To znamená, že když se přestalo s lékařskými pokusy, rány se opět vyčistily. A tak je to *chtěno*, jak již bylo předpovězeno!

Chtěl bych výslovně upozornit, že ve výkladech, které jsou nutné k objasnění, nejsou žádné útoky! Vážím si každé poctivé snahy a tu zde vždy projevovaly jak věda, tak církev a měly nejlepší úmysl pomoci. Do dnešního dne nelze po této stránce vyslovit výčitku, ledaže by teď nebyla snaha jít nově ukázanou cestou a byly by obavy z provedení důkazu.

Celé lidstvo jde v tomto případě jednou opět bludnou cestou tím, že všechno posuzuje z nesprávné strany.

Posluchač i čtenář musí samozřejmě *přemýšlet!* Musí

se snažit v *událostech* skutečně *číst* a klidně je *pozorovat*.

Podívejme se třeba jenom na to, jak v tomto případě lidé jednají! Hledají všechno možné, dokonce i nemožné, zcela nápadně však neberou v úvahu jediné, ponechávají to úplně stranou jako pohádku, která se již při skutečném dění nebere vážně! *Tímto jediným* jsou neochvějné zákony Boží, je to jeho tvůrčí vůle. Na ni – přestože je nezměnitelná – už vůbec nedbají a neberou ji za základ úvah!

Tato skutečnost vypovídá *tak* strašně zřetelně o vnitřním stavu lidí, včetně církví, že jen toto jediné by muselo stačit, aby všichni pochopili mé výklady o často již vysvětlovaném pádu do hříchu a jeho následcích. Hlouběji myslící člověk může být sotva kdy důtklivěji přiveden k poznání.

Tak jako zde je tomu však v *každém* případě, při každém myšlení, při každém zkoumání a při každém jednání! Zrak uvázne hloubavě jen v pozemském, v nejnižších oblastech, a už se *nemůže* ani nechce svobodně pozvednout k výšinám! Co by bylo samozřejmé u člověka, který není omezený – brát ve všem zřetel především na velikou Stvořitelovu vůli, činit své závěry *jen podle ní*, protože jediné v tom může spočívat správné řešení –, to dnešní lidé, dokonce i představitelé církví, zavrhnou do říše fantazie! Důkazem toho je, že vůbec nepomýšlejí na to, aby vybudovali své závěry na jejím základě. Naopak se zcela veřejně podřizují vědě, tedy pozemskému rozumu, pozemské vázanosti, a dělají tím ještě ze sebe vazaly onoho Antikrista, před kterým mají varovat, jehož však nikdy neznali!

Proto ven s čistotou božské pravdy! Kdo se skrývá, není jí už hoden. Nyní jde o víc než jen o několik lidských duší! Jak pronikavě osvětluje tento spor o událost v Kon-

nersreuthu hluboký úpadek v nitru lidí! Jak jasně ukazuje jejich skutečné *odvrácení* od Boha a jeho vůle! Protože se nedbá Boží vůle!

To se týká i těch, kteří se domnívají, že jsou věřící. Bloudící lidé nevidí tuto hrůznou propast, jež se v nich již dávno rozevřela. Potácejí se klidně dál na jejím okraji, zatím ještě zdržováni svými mylnými názory. Blaze všem, kdo se z tohoto případu *poučí*, kdo jej povýšeně a s posměchem neodvrhnou do oblasti hysterie, aby se sami uklidnili nebo aby tím zakryli své nepochopení. Mnozí to dělají dokonce se skutečným přesvědčením, protože už nejsou schopni vycítit své nepochopení a myslí si, že jsou skutečně vědoucí, tak jako člověk s nemocným mozkem se ještě směje všem, kteří nesdílejí spolu s ním jeho bludnou představu. –

Terezie Neumannová bývá ve svém utrpení často nazývána svatou, omilostněnou. Lidé se u ní modlí a nejeden člověk tiše doufá v její přimluvu.

A nikdo netuší, že tato tak »omilostněná« sama nejvíce potřebuje přimluvu. Nikdo si neuvědomuje, že tuto ubožačku právě bližní zdržují od vysvobození, jež jí kyne! Vina za to padá bezpodmínečně na tyto lidi, kteří dávají její zbožnosti nesprávný směr. Tím se totiž stigmatizovaná cítí vnitřně povznesená jako Bohem *vyznamenaná*. Následkem názorů lidí ze svého okolí má daleko k tomu, aby vážněji a hlouběji přemýšlela, aby někdy zaměřila svoje myšlenky a city jiným směrem. Tím by dospěla k názoru, že nemá být považována za *vyznamenanou*, ale naopak za *poznamenanou*.

Nutná pokora, která by ji mohla přivést k vysvobození, je u ní násilně zatlačována nesprávným směrem.

Terezie Neumannová se takto stává obětí mylného stanoviska dobromyslných bližních, pokud ještě včas nedospěje k poznání. Jestliže to půjde dál tak, jak to pro-

bíhalo až dosud, promešká příležitost vysvobodit se z těžké karmy, přestože se nyní opakovaně projevují její zpětné účinky.

Zaslepení stojí tito duchovně slepí a současně duchovně hluchí před domem, na který pohlížejí jako na posvátné místo, zatímco ve skutečnosti tam smí tak zřetelně spoluprožívat jedno z nejotřesnějších varování – účinky přísné vůle Boží v její neochvějnosti!

Ve stigmatizované z Konnersreuthu zápasí o svou spásu jedna lidská duše, které si ve své nynější pozemské schránce dosud vůbec neuvědomila, co se skutečně děje! – –

Tato duše se kdysi rouhala Synu Božímu na kříži! Není to u ní od té doby poprvé, že pobývá na zemi a je *takto poznamenána*.

Jedině když si to konečně uvědomí a v pokoře bude úpěnlivě prosit o odpuštění, se jí může dostat spásy. Bude to pak také *vidět duchovně* a přitom pozná *toho*, jehož přímluva ji může osvobodit od její kdysi tak těžké viny! »Světlo«, které důvěrně zná, jí při tom bude pomáhat. Ale ničeho nedosáhne bez *vlastního* poznání.

To je jediná cesta k jejímu vysvobození! Kdo jí ukáže a hodlá urovnat tuto cestu, ten je opravdový přítel a pomocník; kdo jí však tuto cestu uzavírá, nebo ji od ní zdržuje a brání jí, aby se po ní vydala, ten je její nejhorší nepřítel.

Terezie Neumannová bude *sama* vidět všechno, co potřebuje ke spáse, jakmile nastoupí ve svém nitru svou pravou cestu, a může se pak i tělesně uzdravit, bez lidské pomoci. – – –

Slova, která již slyšela od »Světla«, jež přitom vidí, se tím mohou splnit, protože *teprve pak* bude díky jejímu utrpení pomoheno skutečně mnoha duším. Mnoho lidí potom ještě včas dospěje k poznání přísného dění

podle Boží vůle a uvědomí si, že je *jiné*, než jak si je dosud představovali v pohodlném klidu. Zamyslí se tak nad sebou a dosáhnou vzestupu. Nejinak byla míněna »slova Světla«, která jí kdysi řeklo její vedení, jež to myslí dobře.

I ve slovech »*Smiš ještě trpět*« spočívalo velké požehnaní plné zaslíbení, protože to pro tuto trpící znamená novou možnost, aby odčiňováním v utrpení snad přece ještě dospěla k poznání a tím i ke spáse.

»Spasitel se z toho těší« je rovněž zcela správné, protože má radost z každého hříšníka, který ještě může být zachráněn před věčným zavržením.

Proč se v celém světě chápou tato slova opět nesprávně, k oslavování sebe sama?

Frivolní otroci rozumu se tomu možná budou chtít podle svého obvyklého povrchního způsobu jednání posmívat, nikdy však nepodají sebemenší protidůkaz nebo logické vysvětlení. Zejména když se mluví o opětovném vtělování, o němž přece největší němečtí duchové, mezi jinými například Goethe, mluvili vždy s přesvědčením. Chci však podat *důkaz* pomocí viditelného úspěchu, který se jistě dostaví, jakmile bude správně použita zde naznačená cesta.

Posměváčci ať raději mlčí, a to kvůli vlastní karmě, protože netuší, co tím na sebe stále znovu uvalují, a mohou počkat na důkaz, který spočívá v ukončení události, jestliže... se po této cestě skutečně správně půjde. Já sám přitom nemusím učinit nic. *Každý vážně a dobře smýšlející člověk se může snažit rozmluvou přivést myšlení této trpitelky a věřící ženy na naznačenou cestu.*

Jestliže tyto události v Konnersreuthu časem samy opět *přestanou*, nebude to znamenat žádné osvobození, žádné vyléčení, *tím méně spásu*, neboť je velmi pravděpodobné, že po krátkém posílení bude následovat *nová*

záhada, ještě větší než dřívější, i kdyby to bylo až po měsících nebo po letech! A to přinese nové lámání hlav. Pokud ale bude zdravotní stav Terezie Neumannové zatajen pod nějakými záminkami před veřejností, pak se tím lidé dopustí ve zcela dobré vůli opět osudného omylu a ponesou za to odpovědnost s nemalými následky. –

Ve svých přednáškách jsem již několikrát upozornil na to, že nyní přišel čas, kdy se uzavírá kruh tehdejšího dění. Zmínil jsem se také o tom, že všechny duše, které tehdy nepřijaly Boží poselství, jsou opět na zemi k poslednímu zučtování v době, kdy má zvrtné působení tohoto strašlivého zločinu začít účinkovat v *plné* síle.

Kdokoli se tehdy rouhal Synu Božímu při jeho posvátném poslání nositele Pravdy, kdo ho osobně napadal a posmíval se mu z vlastního popudu, tedy ze svobodné vůle, aniž ho k tomu nutili jeho představení nebo ti, kdo vládli, bude ve zvrtném působení také zasažen vždy podle tíhy své viny. A mnozí přitom musí mít na sobě bolestivé rány jako tím poznamenání, až od toho budou moci být osvobozeni, nebo – v případě, že *nedospějí k poznání* – je bude čekat věčné zavržení, tedy zničení *duchovně osobního*, které získali vývojem.

Všichni stigmatizovaní byli jen poznamenání, kteří nesli své osobní provinění vůči Synu Božímu! S výjimkou malých případů, které mohou někdy nastat autosugescí při náboženském blouznění. Na tom nemohly nic změnit ani služby církvi ani to, když takto postižení žili v nejhlubší víře v Boha. Ale spočívala v tom vždy možnost definitivního vysvobození, když pokorně prosili za odpuštění a necítili se snad, že jsou svatí.

Těžká karma vyžaduje, aby byla vyčerpána a rozuzlena! V jejich případě k tomu mohlo dojít stigmatizací, jestliže v tom současně *poznali* odplatu! –

Ať po dobrém nebo po zlém, lidstvo se bude muset

brzy naučit věřit v neúprosné zákony všech projevů Boží vůle, i když si je dosud podle skrytého přání představovalo a vysvětlovalo jinak. *Boží láska spočívá jedině v zákonech, které nezměnitelně působí od samého počátku světa až dodnes a budou působit až do jeho skonání!* I Kristus stále znovu poukazoval zcela zřetelně na to, že nechce svým poselstvím Boží zákony zrušit ani změnit, ale jen naplnit! Tedy zachovat je beze změny!

Lidé se setkají ještě s mnoha vážnými varovnými znameními, mnohé, co dosud chápali nesprávně, budou muset slyšet a prožít v pravém světle věčné Pravdy.

Ale přes to přese všechno jejich duše neslyší. Mají oči, a přece je úzkostlivě a s tichým vzdorem zavírají před tím, co nechtějí vidět. *Toto skrývání je však nezba-vuje odpovědnosti!*

OTÁZKA:

Kristus na kříži pravil jednomu z lotrů: »Ještě dnes budeš se mnou v ráji!« Není to čin libovůle? Lotr byl přece zločinec a musel nejdříve odpykat svou karmu, než mohl vejít do ráje.

ODPOVĚĎ:

V této události nespočívá čin libovůle ani rozpor. Vámi zmíněný lotr na kříži svými slovy zcela zřetelně řekl, že se cítí vinen a zaslouží si trest, zatímco Kristus musí trpět nevinně. Procitlo v něm tedy *úplné poznání jeho viny* a zaslouženého trestu. Toto poznání, spojené s důvěřivou prosbou, aby Kristus na něho myslel, až bude ve své světlé říši, mělo za následek, že protřpení nejtěžšího pozemského trestu bylo ve zvrtném působení okamžitým odpykáním *veškeré* viny. Celá karma, která mu ještě hrozila, se tím mohla ihned rozuzlit a vyčerpat. Takto osvobozený, a proto již ničím neobtěžovaný člověk pak samozřejmě musel *okamžitě* vejít do duchovna, tedy ihned po své pozemské smrti skutečně vstoupit do ráje. Právě toto zákonité působení muselo mít za následek, že byl po odložení pozemského těla pozvednut do duchovna. Kristova přípověď proto byla úplně v rámci splnění Božích zákonů, tedy Boží vůle.

Jinak tomu bylo s druhým lotrem, který se Kristu v jeho utrpení posmíval a zahrnoval ho hanlivými slovy. Zde začal podle zákonů ihned běh nové karmy a ta se musela projevit v nejtěžších zpětných účincích v jemnohmotném světě i později *viditelně* v dalších pozemských životech a ještě se projeví, až i on dospěje k poznání své viny a k upřímné prosbě za odpuštění.

OTÁZKA:

Je možné, aby lidská duše při opětovném vtělování žila jednou jako muž a podruhé jako žena?

ODPOVĚĎ:

Vtělení duše, pokud se týče pohlaví, se řídí podle jejích vlastností. Jestliže se u některé duše změní její vlastnosti tak, že se ztrácí její mužský ráz a postupně se stále více přiklání k rázu ženskému nebo naopak, dochází také k tomu, že se tato duše vtělí jednou jako muž a podruhé jako žena. To se však týká jen pozemského těla. Lidský duch zůstává stále tím, k čemu se rozhodl na začátku svého putování stvořením.

OTÁZKA:

Jsou zodpovídány všechny zaslané otázky?

ODPOVĚĎ:

Nikoliv. Z otázek mnoha čtenářů lze často poznat, že jsou velmi vzdáleni pochopení hluboké vážnosti Poselství Grálu. V nejčastějších případech to jsou totiž dotazy na věci, jejichž znalost nepřispěje ani tím nejmenším k duchovnímu vzestupu osobního já člověka, ale které mohou pouze uspokojit snahu po rozumovém vědění.

Na tyto dosud obvyklé věci ale lidským duchům, kteří se chtějí skutečně zachránit, *již nezbývá čas!* Proto Poselství Grálu dává jen to, co lidský duch potřebuje, aby si usnadnil svůj nutný vzestup, aby byl pro něho vůbec možný.

Kdo jen trochu vycítuje, jak je naléhavé, aby dosáhl vzestupu, ten se místo všech otázek bude snažit s vynaložením celé schopnosti cítění, aby *to, co* je v Poselství *dáno*, prozkoumal a přijal. To, čemu ještě nemůže porozumět, však nebude odmítat nebo přes to přecházet, ale zahledí se do sebe, zda tam snad v některém záhybu není příčina jeho neschopnosti porozumět. –

Každá otázka je požadavek! Jestliže se týká věcí potřebných k duchovnímu vzestupu, je oprávněná. Chce-li ale pouze přispět k uspokojení rozumu, pak je to vzhledem k vážnosti Poselství opovážlivost, protože takové věci se týkají toho, co je mnohem nepatrnější a nižší než účel a obsah Poselství.

Kdo se však zabývá Poselstvím s dostatečnou vážností a zbaví se jakékoliv předpojatosti, musí najít v tom, co bylo *dáno*, i odpověď *na každou otázku rozumu*. Jestliže to *nedokáže*, pak buď jeho rozum na to nestačí, nebo dost hluboko nepátral.

Poselství je samozřejmě nutné brát od první až do po-

slední přednášky *jako celek*, jinak není možné je pochopit, a k tomu je nutná vytrvalá námaha a duchovní píle! Až dosud bylo dáno jen to nejnnutnější, protože čas nezadržitelně nutí, aby každý věděl to nejnaléhavěji nutné. Neumožňuje zbytečné zdržování. Z toho důvodu musí mnoho otázek zůstat bez povšimnutí. Po první velké očiště budou ještě zodpovězeny spolu s mnoha jinými podrobnými výklady.

Přednášky Poselství se nedoprošují o přízeň lidí, neucházejí se o to, aby byly kupovány pro zisk, jak je to u knih vždy samozřejmé, ale jsou *dány!* To znamená, že stojí uprostřed všeho klidně samy pro sebe, neúčastné vůči okolí, ale *živé* a takové, že je nemohou odsunout stranou davy, jimž nic neříkají, protože tyto davy dosud nechtějí. Nemohou být ani zničeny nenávisť těch, jimž se zdají nepohodlné.

Všechno, i každý jednotlivec, bude muset jednou počítat s tím, co bylo v přednáškách řečeno. Nemůže jít klidně kolem, aniž by své »já« na nich nesoudil. Přednášky Poselství nejsou určeny k diskusi a neptají se na to, co si kdo o nich myslí, ale jsou dány. Budou stále existovat, pevnější než skála, tvrdší než ocel, nezměnitelné a neúprosné. — —

OTÁZKA:

Mnoho lidí nyní tvrdí, že Kristus byl vegetarián. Co o tom říká Abd-ru-shin?

ODPOVĚĎ:

Nemusím o tom nic říkat, ale stačí, když upozorním na to, že se Kristus zúčastnil požívání velikonočního beránka. Kromě toho poukazují na známé nasycení pěti tisíc, při němž sám dal lidem podávat *ryby*. Z toho vyplývá, že vůbec nebyl *jen* pro požívání rostlinné stravy. Krista by se však nemělo používat k reklamním účelům nějaké snahy.

OTÁZKA:

Po prostudování Poselství Grálu dospívám ve svých úvahách k tomu, že za vlastní stvoření je nutno považovat hmotný svět. Lze proti tomu něco namítnout?

ODPOVĚĎ:

Všechno! Takový názor je totiž chybný a není vzat z Poselství Grálu. V dalších přednáškách budu tak jako tak postupně stále hlouběji pronikat do dosavadních tajemství stvoření a zároveň budu muset tato tajemství také stále více rozčleňovat a rozšiřovat. Přitom se samozřejmě objeví stále víc a víc odstupňování, která nelze vylicít při prvním velkém přehledu.

Proto chci prozatím v odpovědi na tuto otázku uvést alespoň to, že vlastní stvoření je *jen duchovní říše*, tedy ráj. Všechno ostatní jsou *důsledky*, jsou to stále slabší napodobeniny. Tak je například přímým dílem Boží vůle, tedy Ducha svatého, *jen* praduchovní říše. Ta však v sobě má všechno, aby samočinně působila dál díky síle spočívající v praduchovnu, a to prostřednictvím prastvořených, tedy *přímo* stvořených, kteří se tím stávají prostředníky pro vznik dalšího stvoření. Všechno mimo praduchovní říši proto není stvořeno Boží vůlí *přímo*, ale pouze nepřímou, to znamená silou vloženou do praduchovna prostřednictvím prastvořených.

Lidé, kteří mně již často řekli: »Chci být dobrý. Jestliže nejsem takový, není to má chyba. Proč mě Bůh nestvořil tak, abych mohl být jen dobrý?«, z toho poznají, jak nesprávná je tato jejich myšlenka.

OTÁZKA:

Může mystika pomoci k duchovnímu vzestupu víc než například okultismus a spiritismus? Jak k němu přispívá mnoho sekt?

ODPOVĚĎ:

Když stojíte před takovou otázkou, musíte se v první řadě snažit procítit duchovní následky tohoto různého působení a *pouze podle toho* utvářet svůj názor. Zjistíte, že »mystik« vůbec nestojí výš, ale že škodí právě tak jako spiritista a okultista a konec konců i sekty. –

Před mnoha desetiletími pocházely nešťastné obyvatelky nevěstinců hlavně z kruhů prodavaček a služebných. Smutnou příčinou toho byl často vnitřní popud poznat svobodnější a skvělejší život, ale i důvěřivá láska k muži. Ten při svém pohrávání si nebo při své lehkomyšlnosti vůbec nebyl schopen takovou důvěru ocenit. Jen zřídkakdy měla tato děvčata skutečný osobní sklon k nízkému a lehkomyšlnému životu. Že klesla a nakonec již nedokázala vyvinout sílu, aby se dostala z bahna, je známo.

Úplně podobně jako u tehdejších dějů se to dnes velmi rozšířilo také na duchovním poli. Snaha vniknout do takzvaného záhrobního života, který si mnohý člověk představuje úplně jinak, než jaký je, vede dnes *do bahna temnoty* velké masy takzvaných hledajících, kteří touží po změně.

Tak jako dívky, které vnitřně touží po něčem lepším nebo také po novém, dosud jim neznámém, nechtějí poznat neupřímnost mužů ucházejících se o ně, protože by to znamenalo vzdát se mnoha přání, právě tak málo vidí často až chorobně hledající duchovní badatelé, že se místo pravého zlata... ověšují pozlátkem a cetkami, a namlouvaj si, že vystoupili vzhůru. Jsouce v zajetí

bludu, procházejí spokojeni sami sebou svým pozemským bytím a zůstávají pak na onom světě ubohými blázny podléhajícími tomuto bludu, který samozřejmě musí vzít s sebou a který je tam ovládá.

Všichni zůstávají trčet ve hmotnosti a nenacházejí sílu, aby se vytrhli z tohoto houževnatého bludu, protože se neodvážují zaměřit své cítění jinak, a to ze strachu, že by tak mohli ztratit to, co si oblíbili.

Jsou bez naděje na záchranu vydání rozkladu, s přicházejícím rozkladem všeho hmotného se rozloží i jejich dříve namáhavě získané *osobní* vědomí a budou uvedeni do beztvárného stavu, protože jako *vědomí jsou neupotřebitelní*.

To však není *žádný* pokrok, jak se domnívají buddhisté, ale je to vymazání až dosud uskutečněného vývoje, protože tento vývoj probíhal nesprávným směrem.

Co v prožívání žádostivých děvčat a žen znamenají lehkovážní mladíci a muži, kteří způsobují tak smutný obrat, to dnes na duchovním poli představuje mnoho náboženských, okultistických a spiritistických společností a sekt, a co ještě více takového vzniklo. Jsou to nejhorší lovci duší pro temnoty!

Přitom tito lidé, kteří se domnívají, že jsou vůdci, mají velmi často dokonce chtění k dobrému! A toto chtění by jim mohlo časem přinést bezpodmínečně jen dobré, kdyby se u nich nevyskytovala velká překážka, která se ve všech případech projevuje mnohem silněji a všude odchyluje to nejlepší chtění od správné cesty. Spočívá v tom, že se jednotliví vedoucí brání všemu, co neodpovídá jejich vlastnímu smýšlení. Jejich odmítání pramení z instinktivní obavy, že by museli mnoho změnit na svém dosavadním směru, takže by jejich stoupenci možná poznali, že jdou nesprávnými cestami. Následkem *tohoto* poznání by pak mohli ztratit něco z úcty, kterou

jim – svým »mistrům« – stoupenci tak bezpodmínečně prokazují.

I když je tato myšlenka bláhová, přece o ni mnozí vůdcové klopýtají a jdou tvrdošíjně svou cestou, přestože se v jejich nitru občas ozve cítění, že tím dělají něco nesprávného.

Po této stránce však nelze činit výtku jen vůdcům, protože ještě více škody způsobují *sami stoupenci*, sobě samým i ostatním stoupencům stejného směru. Jestliže zakladatel nějakého hnutí měl snad skutečně správný cíl a chtěl přivést své stoupence blíže k Pravdě, je možné s jistotou předpokládat, že jeho stoupenci zůstávají vnitřně vždy velmi daleko za učením samým. Když pak zakladatel zemřel, často se velmi brzy projevil nedostatek správného prožití dobré nauky. Stoupenci si mysleli, že v této nauce už mají všechno, i to nejvyšší, propadli tak duchovní pýše a ta uzavřela dveře k další možnosti vze-stupu. Jdou pak s jásotem a aniž by něco tušili kolem konečné Pravdy, na kterou je chtěl jejich vlastní zakladatel jen připravit. Z toho důvodu stoupenci leckterou správnou cestu nevyhnutelně pohřbí, místo aby je vedla ke světlým výšinám.

Jak mnoho hledajících a lidí, kteří si mysleli, že již všechno vědí, míjelo kdysi bez sebemenšího tušení jediného skutečného Mistra, Syna Božího! Především lidé, kteří se domnívali, že jsou schopni poznat jeho příchod. Právě ti se dokonce stali jeho nejhoršími protivníky. Proč se z toho nikdo nepoučí?

Dnes vidíme, že křesťané mnohdy špatně chápou učení svého Mistra. Staví se pyšně, osobivě, a přece bez porozumění vůči hluboké Pravdě, která spočívá v Kristově poselství.

Jedině *to* umožňuje rozkvět mnoha sekt a společností, protože lidský duch v sobě cítí vyrůstat prudkou touhu

po tom, aby měl více potřebného, než mu dávají církve svými stále stejnými, povrchními výklady.

Lidé doufají, že v těchto sektách a společnostech získají větší jasno, a jsou často spokojeni již tím, když to zní *jinak* než v církvích. Jejich touha způsobuje, že už to pokládají za pokrok, i když ve skutečnosti je to mnohem méně, než dostávali již v církvích.

Účastník spiritistické seance například velmi snadno zamění zajímavé a *nové s hodnotným*. Neuvedomí si, že zajímavé nemusí být zároveň hodnotné. Nikdo neuvažuje klidně a objektivně, *čím* mu vlastně toto všechno má posloužit k jeho vlastnímu duchovnímu *vzestupu*, při němž je nakonec přece rozhodující pouze jeho vnitřní kvalita! Je pyšný na to, že si tyká s těmi, kteří již odešli na onen svět! Přitom to ve skutečnosti není vůbec nic jiného, než když je zde na zemi v kontaktu se svými bližními. Tělo, které nosí ti, kdo již odešli, má v sobě i on a každý člověk na zemi. Kromě něho má ještě i hrubohmotný obal. A to, co si s vynaložením velké námahy nechává říkat od obyvatelů onoho světa, není ani tisíci díl toho, co přinesl Kristus.

Přesto účastník spiritistické seance považuje za mnohem cennější všechna tato malá sdělení, jejichž obsah přece již dávno v plné míře zná. Jakou nesamostatnost vlastního myšlení a cítění tím projevuje v celém svém jednání!

Nepoužívá ani to, co při seancích prožívá, k tomu, aby co možná nejrychleji vnikl se vši vážností do Kristova poselství, naučil se mu správně rozumět a pochopil celou jeho velikost, aby se mohl povznést k duchovní svobodě, kterou chce Kristovo poselství přinést, ale naopak se připoutává na to, co je mu nabízeno v těchto malých sděleních, a to jen proto, že to navenek má jinou formu.

Je to *další překážka*, ale žádná pomoc!

Jedním z největších prostředků, pomocí nichž temnoty získávají nadvládu nad lidmi, je *domýšlivost!* Podívejme se na spiritisty. Až na řídké výjimky trpí stoupenci spiritismu tak nesmírnou domýšlivostí, kterou odívají do zdánlivé pokory vědění, že s nimi nemůžeme vůbec mluvit, aniž bychom k tomu nepocítovali odpor. Domnívají se, že mohou mnoha zemřelým »pomáhat«, a přitom oni sami ve skutečnosti potřebují mnohem více pomoci. S tímto dějem se žel lze setkat téměř všude. Tato chorobná snaha pomáhat však není vůbec láskou, nepramení ani z velkého chtění sloužit a právě tak ji není možné považovat za čistě lidskou ochotu pomáhat a ještě méně za pravou zbožnost. Není to nic jiného než nanejvýš trapná vnitřní vypínavost, kterou nelze vymýtit.

Tuto největší ze všech slabostí ale velmi využívá temno, zejména v kruzích začínajících médií. Přijde do nich totiž temný duch, běduje nad něčím, a hned chtějí nevědomí človíčkové »pomoci« této ubohé duši. Se zbožným obracením očí vzhůru, modlitbami, svěcenou vodou, talismany a různým zaříkáváním, což není nic jiného než projev bezmezného pýchy těch, kdo si myslí, že všechno vědí.

Je to komedie sloužící k uspokojení sebe samého, nic víc. Oslavování vlastní osoby. Pomoc je jen domnělá. *Temný duch v mnoha případech nechce žádnou pomoc!* Ví dobře, že mu tito lidé nemohou pomoci, a počítá jen s tím, že je tak nepozorovaně stáhne k sobě dolů! Všechno temné se vždy vrhá jenom na slabé, a to s velkou nadějí na úspěch, protože když takoví spiritisté projeví snahu pomoci, otevřou se proudům temna. Podají ruku tomuto obyvateli záhrobí, aby ho pozvedli, navážou s ním však takto kontakt a klesnou, aniž to vědí!

Že chtějí něco jiného, není v tomto případě nic platné, neboť se dobrovolně vystavují nebezpečím, před nimiž by jinak zůstali bezpodmínečně uchráněni. Takto ale sami prolomí ochranu a taková lehkomyšlnost se musí vymstít.

I když potom tito lidé potřebují nakonec pomoc druhých a prosí o ni, jakmile se sami svou hloupostí dostanou do nesnází a nemohou už dál, pak jako pomoc vyžadují vždy jen splnění svých vlastních přání, a ne snad, aby byli osvobozeni od temného ducha, jehož k sobě přitáhli.

Kdyby do takového kruhu přišel opravdový pomocník, místo splnění jejich nesprávných přání by poslal ducha patřícího temnu tam, kam podle svého druhu patří, aby mu zabránil zatahovat příliš důvěřivé nevědomé lidi do zkázy. Pak by všichni takto osvobození stáli v jednotném nepřátelském šiku proti tomuto pomocníkovi a pravděpodobně by ho označili za posla temnot, když by jejich »ubohý« duch najednou již nemohl přicházet. Že by to byl ve skutečnosti jen hněv nad ztrátou mnoha zábavných hodin, během nichž se mohli »povznášet«, by si neuvědomovali.

»Zbožní« to nazývají tvrdostí, něčím nekřesťanským, když je takový duch poslán tam, odkud přišel, protože *jen tam* může dospět k poznání a nikde jinde. Aby bylo možné nižšímu duchu skutečně pomoci, k tomu jsou potřeba úplně jiné věci, než jaké mohou poskytnout účastníci a vedoucí spiritistických kroužků.

Z tohoto a ještě z mnoha jiných důvodů nemá smysl říkat takovým pobloudilým lidem v jejich domýšlivosti byť jen jediné slovo, i když bych mohl v *každém* sezení – bez ohledu na to, kde by se konalo a kdo by je vedl, i v těch nejsilnějších – provést v takových případech snadno důkazy. Tam, kde účastníci projevuji sku-

tečně vážné chtění, budu vždy ochoten pomoci. Postavím se bez váhání proti *každému* spiritistickému kroužku nebo jeho duchům, proti *každému* démonovi nebo jiným vetřelcům! –

Nejinak je tomu u okultistů, kteří se při hledání a částečně při experimentech utápějí ve věcech, které je ještě více připoutávají k nižšímu jemnomotnému okolí. Proudý, jimž se otvírají, je pouze pevněji poutají a zadržují. –

Stejně velkou škodu způsobují díla mystiků, která svým nejistým tápáním vedou do bludiště zmatků a mají za následek, že v něm čtenáři zabloudí. Je to z největší části fantazie a blouznění, jímž se snaží sami se kochat, nebo chtějí vzbudit zdání skutečného vědění, to se však podobá jen mnohoznačnému úsměvu nevědomého člověka. Není to nic jiného než blud, ve kterém žijí a jenž je někdy svede i k tomu, aby se posmívali jiným, kdo jsou méně škodliví.

Nejsou si vůbec vědomi své vlastní nebezpečnosti, protože se projevuje *pouze* na duchovním poli, což nejsou schopni poznat. *Osobně* jsou také zcela neškodní, ale *jejich díla* způsobují nesmírný zmatek a zavádějí na nesprávnou cestu, ať už halí své fantastické myšlenky opatrně do románu, nebo je nalévají do jiných forem. Mystika vede ještě snadněji do náruče temných proudů, protože s sebou zároveň přináší uspávající pohodlnost nebo i příjemné mrazení, plaše se ale vyhýbá jakékoliv jasnosti. Lidští duchové přitom žijí *nezdravým* životem bez pevného základu a jsou vláčeni sem a tam.

Bůh však chce, aby lidé žili podle jeho zákonů, protože *jen* tak se mohou stát šťastnými. K životu podle Božích zákonů ale *patří jejich úplná znalost*, žádné nejasnosti. Veškerý život a pohyb ve stvoření je přece podroben zákonům, přichází jejich prostřednictvím. Proto

musí lidé poznat stvoření *jasně* a *plně vědomě* až do všech nejmenších částí! Kde potom zbývá místo pro mystiku? Mystika ve stvoření je *proti Boží vůli*, nesrovnává se s Božími příkázáními, a musí proto škodit lidem, jimž je vnucována.

Mystici jsou tedy blízce spřízněni s okultisty a spiri-
tisty a následky jejich působení jsou stejně tak škodlivé.
Duchovně mezi nimi není rozdíl.

K politování je pak ještě velmi mnoho *náboženských* sekt a společností, z nichž každá se domnívá, že ona sama jediná má plnou pravdu a že kráčí *přede* všemi ostatními. S tímto předsudkem se jejich členové staví ke *všemu*, s čím se setkají, nezkoumají svěže jiné myšlenky a nenechají je na sebe působit, ale vlečou s sebou všechno dosavadní. Jakmile se toto staré nedá smísit s novým, odmítají toto nové jako mylné. Posuzují to podle starého, které jim bylo dáno a které často ještě ani správně nepoznali.

Jejich úsudek je při tomto omezení vždy ukvapený a svéhlavý. Nevěcně, ne vlastními slovy, ale slovy jiných, jimž sami nikdy správně neporozuměli, se snaží všechno odbýt jako něco, co je ve srovnání s *jejich* věděním méněcenné. K tomu používají nadnesené věty, které nejenže ihned svědčí o duchovní pýše, ale je z nich patrná i skutečná vnitřní prázdnota a zcela jasná omezenost.

Jsou to zástupy těch, kdo vždy velmi důvěrně volají: »Pane, Pane!« Pán je však nebude znát! Chraňte se především před těmito »věřícími«, abyste se s nimi tupě nehnali do zkázy. –

OTÁZKA:

Je Abd-ru-shin protivníkem astrologie?

ODPOVĚĎ:

Ne! Zním naopak velmi dobře velkou hodnotu astrologie. Právě tak ale znám i nedostatky nynějšího astrologického vědění. Proto radím, aby se lidem, kteří prosí o radu, nikdy nezatajovaly tyto nedostatky, jež velmi dobře znají mnozí, kdo se zabývají astrologií. Největší nebezpečí – jako téměř ve všech takových věcech – ale hrozí opět na straně veřejnosti přicházející pro radu! Její největší část se stává tak úzkostlivě závislou, že se už vůbec neodvažuje svobodně se rozhodovat, a tím si znemožňuje vlastní duchovní vzestup a duchovní dozrávání. Právě astrologii bych velmi rád pomohl razit cestu k té výši, která jí náleží.

OTÁZKA:

Konnersreuthský případ byl náhle uzavřen před veřejností poté, co se o něj začalo zajímat nezvykle mnoho lidí, aniž místa, která jej nařídila uzavřít, podala uspokojivé vysvětlení tohoto jistě mimořádného jevu. Z konnersreuthského případu se vyvinul problém celého lidstva, a proto by neměl zůstat jen k zákulisnímu studiu jednotlivců, kteří se domnívají, že jsou k tomu povoláni. To se děje v roce 1927, ne snad před sto lety! Neměl by se zde vznést všeobecný protest?

ODPOVĚĎ:

Myslíte si, že dnes získáte protestem mnoho *cenných* následovníků? Už od začátku jsem viděl, že dojde k tomuto ukrytí, a také jsem na to již upozornil! Je to znamení, že jsem to poznal správně, protože nevědomost, která se dostane do nesnází, může stěží jednat jinak, nemá-li odvahu přiznat se k nevědomosti. Vyčkejte klidně konce, i kdyby to mělo trvat léta. Pravda se nakonec ukáže i pozemsky, přestože je případ utajován. Dosavadní pokusy o vysvětlení od lidí, kteří se domnívají, že jsou vědoucí, byly většinou jen bez rozmyslu pronášené fantazie, sestavené z přečtených, ale téměř nepochopených knih. Ani věda a církve nemohly sdělit nic uspokojivého. Není divu, že to vzbuzuje neklid, když se nyní ve zmatku, který byl takto způsoben, náhle podnikne zřetelný ústup. Přesto však není vhodné se rozčilovat. Hodina vysvětlení jednou přijde. *Potom* nebudu muset ve svém objasnění konnersreuthského případu škrtnout jedinou větu, ani k němu cokoliv dodat, přestože přes ně dnes lidé až na řídké výjimky dosud chtějí přecházet jen s úsměvem. Pro mne je konnersreuthský případ vyřízen.

OTÁZKA:

Co je energie? A co je tíže?

ODPOVĚĎ:

Tyto otázky jsou předčasné, neboť o nich podrobně pojednám teprve v dalších přednáškách. Chci však velmi stručně alespoň naznačit odpověď.

Energie je duch! Právě o duchu toho musím ještě hodně napsat, protože ducha se týkají téměř *všechny* nevyřešené otázky naší nynější vědy. Duch má také mnoho odstupňování, což se dosud nemohlo brát v úvahu, protože to nikdo neví. »Ducha« totíž lidé dosud vůbec nepoznali.

Duch je ve svých odstupňováních tak mnohostranný, že následkem toho vznikly všechny ty omyly, jimiž si lidé stále ještě marně lámou hlavu.

Co exaktní věda nazývá energií, je tedy duch. Ne však takový duch, z něhož se tvoří lidský duch vědomý si sebe samého, ale *jiného* druhu.

Dnes o tom jen stručně: Prastvoření vyzařují *svým chtěním* v duchovním stvoření, tedy v ráji. Tato vyzařování jsou *také* duchovní, ale o stupeň nižší, neboť to nejsou přímá vyzařování Ducha svatého, Boží vůle, *nýbrž vyzařování prastvořených*, kteří byli stvořeni skrze Ducha svatého! Tato vyzařování pronikají jako duchovní odstupňování paprskovitě dolů přes hranici duchovní říše a šíří se jinými částmi vesmíru. Přestože jsou odstupňována, mají v sobě – neboť to jsou duchovní vyzařování – živou sílu, která nejen naráží a nutí, ale působí také magneticky přitažlivě na jinorodé, neduchovní okolí.

Magnetická přitažlivost těchto duchovních proudů ale nemá tak velkou sílu jako magnetická přitažlivost prastvoření, která udržuje celý vesmír. Proto mohou proudy

pronikající z duchovní říše k sobě přitáhnout vždy *jen malé částice* jinorodého okolí, a tím jsou jimi obalovány. Při tomto ději se zpočátku jednotné proudy rozdělují. Takový duchovní proud je tím přirozeným způsobem rozdělen na nesčetné částčky, protože obaly z druhu, který byl přitažen, přispívají k rozdělení proudů. Tyto obaly jsou ovšem zcela nepatrné, tenké vrstvy různých okolních druhů, protože *jednotlivý* malý duchovní prášek z proudu má k zadržování jen malou magnetickou sílu, která odpovídá jeho nepatrnosti. Tím potom postupně vznikají elektrony, atomy atd.

Ale cesta až tam je nesmírně daleká. I tuto cestu chci dnes stručně popsat. Představte si: Vyzařování prastvořených, která jsou projevem jejich chtění, pronikají přes hranici ráje ven. Dostávají se do říše bytostného jako magneticky přitahující cizinci. Bytostné samo se skládá opět z mnoha odstupňování, která chci předběžně rozdělit zatím jenom na *tři* základní druhy: na *jemnou, střední a hrubou* bytostnost, nehledě k základním druhům vědomé bytostnosti, která je v tomto druhu nejvyšší, a ke druhům nevědomé bytostnosti.

Při vstupu duchovního proudu do jemného druhu bytostnosti dochází vlivem magnetické síly proudu ihned k obalování touto jemnou bytostností, a tím současně okamžitě začíná horlivý pohyb. Tento děj obalování vypadá tak, jako by se nepřátelská armáda vrhla na tohoto vetřelce, na duchovní proud, zatímco ve skutečnosti jen duchovno v tomto jemu cizím druhu svého nového okolí vyvolává pohyb magnetickou přitažlivostí, která je mu vlastní. Bytostné, které je přitahováno, v největším chvatu spěchá k němu. S obalováním dochází současně k rozprášení proudu. Duchovno se nesmíchává s jemnou bytostností, ale pouze se jí obklopuje. Jádrem je duchovní prášek, jenž je kolem dokola obalen jemnou bytostností,

kteřá je zadržována magnetickou přitažlivostí duchovního jádra.

Duchovní jádro si však uchovává své magnetické vyzařování bez ohledu na to, že je obaleno, a proniká tak jemným bytostným obalem. Při tomto pronikání vzniká teplo a záření duchovního prášku se mění. Následkem spojení vystupuje jako jiné, než bylo dříve, a touto změnou získává vliv na *střední* bytostnost.

Současně s přitahováním jemné bytostnosti při obalování dochází ke stlačování jednotlivých částic jemné bytostnosti, tedy k jejich nakupení kolem každého duchovního prášku. A toto stlačení a nakupení způsobuje zmenšení objemu určité masy ve srovnání s okolní jemnou bytostností, která se nevázaná dosud volně vznáší. Proto již tato masa není udržována přitažlivostí duchovní říše, ráje, na *stejně* výši jako dosud volné částice. Stlačením *se opět více vzdálí od stále stejnoměrně pracující magnetické centrály sil*, což tkví ve vlastnostech *duchovního stvoření, ráje. A tento děj je zahájením činnosti zákona tíže*. Je zároveň mezníkem, pokud jde o popud k dosud probíhajícímu dění.

Tento děj je nutno přesně pozorovat: Činností chtění prastvořených vznikají vyzařování. Ovšem pozor, tato vyzařování nejsou chtění samo, ale jen průvodní jevy chtění, *vedlejší účinky* hlavního proudu chtění. Přesto si tyto vedlejší účinky, které nejsou kontrolovány svými původci, zachovávají stále ještě tolik průbojnosti, že jsou *vypuzovány* přes hranici duchovní říše ven a tam magnetickou přitažlivostí, kterou mají díky svému duchovnímu druhu, vyvolávají účinek, který jsem právě vylíčil. Hlavní proud chtění prastvořených s tím nemá nic společného; ten se projevuje vždy jen přímo na chtěném cíli, a to mnohem silněji a vědoměji. O tom promluvíme jindy.

Okamžité obalení duchovního prášku, který pronikl přes hranici, přímo brání, aby samočinně odplynul zpět do duchovna, protože se kolem něho nakupila vrstva jemného bytostného, nebo lépe řečeno, je vlastní přitažlivostí duchovního prášku kolem něho držena. Prvním dějem vzdálení se od magnetického centra tedy bylo vypuzení ven jako vedlejší účinek nějakého vědomého chtění. S prvním obalením je ale ihned podnětem k dalšímu pohybu pravý opak: Duchovní prášek obalený vrstvou jemného bytostného, které přitáhl, se musí ještě více vzdálit, protože jemné bytostné ve srovnání s ostatním dosud nezhuťnutým bytostným v jeho okolí zhuťnělo. Od této chvíle pak podněcuje další pohyb *více* činitelů. Při každém dalším obalení k tomu přistupuje nový činitel.

Zde je nutné opět dodat, že každý jednotlivý druh v celém stvoření je ve zcela určitém stupni, který závisí na jeho vlastnostech, citlivý na přitažlivost duchovního stvoření, v základě je vždy naladěný na *volný, nespojený*, tedy *nestlačený* druh.

Takže jemnohmotnost je citlivá na jiný stupeň přitažlivé síly než hrubohmotnost, ale stejně tak i bytostnost. Proto se při obalování duchovního prášku stlačováním jemné bytostnosti ihned uplatňuje jiný stupeň přitažlivosti duchovního stvoření, který dovoluje obalenému duchovnímu prášku vzdálit se dál od místa přitahování.

Tento děj se opakuje při každém novém obalování. Nazývá se zákon tíže. Zákon tíže ve skutečnosti spočívá v možnosti vzdálit se od přirozené přitažlivé síly duchovního stvoření! Tato možnost vzdálit se závisí na současném stavu a jeho různých změnách.

O dalším průběhu tohoto děje se mohou vyjádřit stručněji: Stlačený obal jemného bytostného způsobuje vlivem zmíněného působení to, čemu se podle našich po-

jmů říká *klesání*, a blíží se tím střední bytostnosti. Na ni nyní právě tak přitažlivě působí vyzařování duchovna změněné díky obalu, tak jako dříve duchovní prášek působil na jemnou bytostnost. Zde je nutno si opět všimnout toho, že přímé vyzařování duchovního prášku, tedy nezměněné vyzařování, by nemohlo působit na střední bytostnost tak silně jako vyzařování, které je nyní *změněno* vlivem obalu jemné bytostnosti. *Teprve toto vyzařování* může působit na střední bytostnost tak, že se ihned klade jako další obal přes obal jemné bytostnosti a je udržována změněnou přitažlivou silou duchovního prášku.

Tím vzniká stejný děj jako v jemné bytostnosti a také zde je vyzařování duchovního prášku opět změněno, protože je ovlivňováno *dvěma* obaly. Tak to jde dále do hrubé bytostnosti a odtud do jemné, střední a hrubé jemnohmotnosti. Duchovní prášek přijímá stále nové obaly různých druhů, až pak nakonec vstoupí do jemné hrubohmotnosti, a tím kolem sebe klade *tento* obal. Odtud jde do střední hrubohmotnosti a potom teprve do těžké, tedy hrubé hrubohmotnosti, která ve svém volném stavu úplně odpovídá hrubohmotnosti našeho těla a našeho viditelného okolí. Teprve zde se však částice stávají vším tím, co je známo dnešní exaktní vědě – elektrony, atomy atd.

Hnací energií je ale ve všem jen *jádro*, nepatrný *duchovní prášek*, který jako nejnižší stupeň v duchovnu je jenom jedním z průvodních jevů chtění prastvořených v takzvaném ráji, v duchovní centrále stvoření.

Líčení je při tomto výkladu samozřejmě ještě velmi jednostranné a z toho, co bylo řečeno, lze mít užitek jen tehdy, jestliže vezmeme v úvahu i zákony stejnorodosti. Při tom se musí dbát především na *obaly*, neboť každý obal je podroben jen zákonům *svého druhu*, což zname-

ná, že se duchovní prášek může správně projevat vždy jen tam, kde jeho současný *vnější* obal je ve své stejnorodosti. S hrubohmotným obalem tedy jen v hrubohmotnosti a zde opět jenom ve zcela určitém příslušném druhu. S jemnohmotným obalem pouze ve stejnorodé jemnohmotnosti. V bytostném obalu jen v příslušném druhu bytostnosti.

Z toho samozřejmě vyplývá, že zákon tíže, o kterém jsme se již zmínili, tedy možnost vzdálit se od přitažlivé síly duchovní říše, působí vždy jen převážně na současný vnější obal. Tento vnější obal je tedy rozhodující pro místo pobytu a pro sílu přímé činnosti. *Klíče* k otevření vchodů do jiných druhů, jako z jemné bytostnosti do střední a hrubé, i potom do hmotností, představují *změny vyzařování* duchovního prášku, ke kterým vždy dochází dalším obalováním. Bez těchto změn by nebyl možný ani přechod ani přitahování. Duchovno by tedy muselo zůstat úplně nečinné, jakmile by přešlo bez přechodu přímo do hmotnosti, protože by tím chyběla jakákoliv možnost spojení.

Nakonec ještě něco: Z mého výkladu vyplývá, že *pouze duchovno není podrobena zákonu tíže!* Nezná tíži a vždy, když se odloučí od svých obalů, *musí* nezadržitelně stoupat nebo letět vzhůru, do duchovní říše, která nepodléhá zákonu nám známé tíže.

Abych předešel omylu, chci poukázat na to, že duchovní seménko člověka je *zcela jiného druhu* duchovna než zde vyličené duchovní proudy. Má také mnohem více přitažlivosti a působí jí do určitého stupně také přímo na obalené duchovní prášky. Mnohý posluchač si nyní bude moci představit, že v neustálém velkém dělení *duchovních* druhů v pozdějším stvoření, tedy i našich částí, které se oprošťují od tíže okolí, je nesmírná hybná síla směřující k duchovní sféře, odkud pocházejí. A tím

tyto proudy – spojeny s přitažlivou silou, která odtamtud vychází – poskytují *oporu* celému vesmíru a pomáhají určovat dráhu, po níž má všechno jít.

Tato oblast je tak nesmírně veliká, že malý dnešní přehled musí být rozdělen do mnoha přednášek, aby s tím byli posluchači a čtenáři správně seznámeni. Ale přes zdánlivou obtížnost je to všechno nakonec velmi prosté. Jedině odklonění lidského ducha následkem potlačení jeho *duchovní vnímavosti* mě nutí, abych po léta v přednáškách vedl posluchače namáhavou cestičkou rozumu, protože jinak by se každý bez výjimky ztratil v jeho houštinách.

V sérii samostatných přednášek pojednám o nakupení vyličených částek ve hvězdy a o tom, jak při tom dochází k nahromadění magnetické síly duchovna, které je v nich obsaženo. Kromě velké centrály sil, která se nachází v duchovní říši a působí na ně, mají mezi sebou a v sobě opět vlastní, ve srovnání s duchovní říší přirozeně mnohem slabší centrály přitažlivosti, které ve velké vzdálenosti od ráje jako hlavního centra mohou působit zejména také mezi sebou, přestože zůstávají stále napojeny na hlavní přitažlivou sílu duchovního ráje. Právě tak ještě podám výklad o nakupení v lidská, zvířecí a rostlinná těla.

Vědění je moc! Tento výrok se často používá, ale je k tomu nutné jiné vědění než to, o kterém si dnes lidé myslí, že je už mají. Je to *duchovní* vědění, ne jenom rozumové vědění! Po této stránce dosud exaktní věda ještě nic zvláštního nedokázala a všichni ostatní se ztrácejí se svým nejistým tápáním v říši nesčetných nedostatků nižších oblastí. Pouze ten, kdo zná *všechna* tajemství stvoření, může přispět k rozkvětu hmotného světa, nebo jej obrátit v trosky.

OTÁZKA:

Je možné, že lidé dokážou pomocí fotografií vidět dřívější nebo pozdější inkarnace?

ODPOVĚĎ:

Jistěže. Ale ne bez určitých omezení. Je to obtížné u takových osob, které jsou nějak přímo spojeny s velkým světovým děním (není to tedy míněno jen pozemsky), protože jsou napojeny na obzvlášť silné proudy, jež vidoucího matou nebo kalí jeho zrak, možná také k jeho vlastnímu dobru znemožňují, aby se přiblížil.

OTÁZKA:

Je Abd-ru-shin věštec, nebo čerpá z cizích pramenů?

ODPOVĚĎ:

I když je tato otázka zcela osobní, je tedy položena ze zvědavosti, a odpověď na ni nemůže nijak přispět k duchovnímu vzestupu, chci na ni výjimečně odpovědět.

Nejsem věštec ve známém slova smyslu a nečerpám z cizích pramenů. Obojí nepotřebuji. Ani si odnikud nevypůjčuji, jak se mnozí domnívají. Neskládám dohromady z jiných snah. Nacházíte-li podobné tóny v různých starých a novějších směrech, je to pouze tím, že jsou v nich obsažena zrnka Pravdy. Taková zrnka přece musí zůstat všude stejná, a proto je lze nalézt i v mých přednáškách.

Čerpám sám a nic nesestavuji! Kdo se s tím nemůže spokojit, ten by tomu ani nerozuměl, kdybych chtěl vysvětlovat ještě více. Chci, aby lidé *zkoumali* a přijímali *slova*, jak dalece to dokážou, protože pro žádného člověka nemají cenu bez jeho *vlastního přesvědčení*. K přesvědčení však člověk nesmí dospět kvůli tomu, kdo Slovo přináší, ale přesvědčení musí vzniknout z vnitřního souhlasu s tím, co bylo řečeno! O tom jsem se již výslovně zmínil na začátku svých přednášek a ještě více – tak to *vyžadují*. Pak jsou takové otázky zbytečné. Ostatně kdo již sám při čtení nevycítuje, odkud je to čerpáno, ten Poselství ještě zcela nepochopil.

OTÁZKA:

Když Abd-ru-shin s takovou jistotou vysvětluje konners-reuthskou záhadu, pak jistě může i říci, kým byla kdysi tato duše. Kde se vzala její karma?

ODPOVĚĎ:

Samozřejmě. Že jsem o tom mlčel, bylo jen proto, že zůstávám při věcných vysvětleních a nezacházím do osobních záležitostí. Zmiňuji se jen o tom, co je bezpodmínečně nutné k objasnění veřejné otázky.

OTÁZKA:

Může být uzdraven člověk posedlý démonem?

ODPOVĚĎ:

Člověk vůbec nemůže být »posedlý« démonem! Není to možné už ze zcela přirozených důvodů, neboť jádro člověka je *duch*, démon je však bytost, která byla kdysi neškodná, ale následkem chtění lidského ducha vyrostla v démona. A protože duch svou podstatou převyšuje bytost, nemůže bytost ani dočasně ducha zatlačit, jak je tomu vždy při posedlosti. Člověk ale může být démonem *ovlivněn*! To je velký rozdíl, protože k ovlivnění je nutné, aby tomu člověk vnitřně z vlastního chtění vyšel vstříc, ať již svým jednáním, tedy dějem, který působí zvenčí dovnitř, nebo svým vlastním chtěním, nějakým sklonem, který si osvojil, tedy učinil jej svou vlastností. V tomto případě se nejdříve vnitřně otevírá tomuto zlému vlivu a působí pak ovlivněn navenek.

Člověk tedy nemůže být ovlivněn démonem bez vlastního chtění. *Z toho* důvodu jsou také léčení nebo pomoc *velmi ztíženy*. Tento stav je také pro člověka samého i pro jeho okolí mnohem nebezpečnější, protože člověk jedná a působí vypočítavěji, úskočněji, zcela vědomě.

Posedlý je však ten, kdo je dočasně nebo trvale skutečně »posedlý« zlomyslným, nízkým, tedy temným lidským duchem z onoho světa. To znamená, že jeho vlastní duch v něm je během posedlosti zatlačen stranou a ochromen, zatímco vetřelec přejímá vládu nad tělem a jeho mozkovými funkcemi, i když jen částečně, nad velkým mozkem však úplně. K tomuto vypuzení může dojít, protože zlomyslný je také duchem, není tedy bytostí, ale to opět vždy jen tam, kde k tomu poskytl možnost *vlastní* duch. To se může stát různým způsobem. Buď tím, že je vlastní duch velmi malátný, tedy líný, ne-

bo když si člověk zahrává s takzvanými záhrobními bytostmi, například při pohybech stolku atd., i při mnoha jiných dějích, jako je úlek, strach či úzkost; při těchto stavech je na krátký okamžik ochromena síla vlastního ducha.

Tento děj ale má tolik variant, že na tuto otázku nelze odpovědět schematicky nebo jen povrchně. Musel bych o tom napsat zvláštní přednášku, a tak dnes uvádím jen povšechné základní rysy, které mohou poskytnout správný obraz těm, kdo se na to tážou.

Posedlost se dá snadno a brzy vyléčit. Samozřejmě že vyléčení nemohou provést spiritisté ani kněží, nelze použít zařikávání a podobné metody, vyléčit posedlost nemohou ani ti, kdo mají částečné vědění – to všechno ve stvoření nic neznamená. K vyléčení je nutné použít sílu k tomu povolného, jež je mnohem větší než síla všech zlovolných duchů, kteří při tom přicházejí v úvahu a kteří často vládnou nesmírnou energií. Tak jako však tito zlovolní dostávají příliv sil z temnot, tak dostává čistý duch, když se před úkonem zcela prostě pomodlí, v čisté víře sílu ze světlých výšin. –

Posedlost se tedy dá rychle vyléčit, ovlivnění mnohem tíž. Lze s jistotou předpokládat, že mnozí lidé v psychiatrických léčebnách jsou jen posedlí, nejsou nemocní. Časem jsou ovšem zničeni i tělesně, protože tělo nemůže trvale vydržet tento nadměrný duchovní tlak. –

OTÁZKA:

Proč Kristus nikdy nic neřekl o opětovném vtělování? Nikdy také nemluvil o svatém Grálu.

ODPOVĚĎ:

Kristus řekl jen všechno, co měli vědět lidé v *jeho době*, aby mohli duchovně stoupat vzhůru, nic víc. Dnes je však nutné poskytnout lidem důkladnější vysvětlení, protože se ukázalo, že jsou neschopní pochopit hluboký smysl prostě podaných Kristových podobností a obrazů. Kromě toho byla poslední večeře na konci jeho pozemské pouti *úkonem Grálu*.

Ale tato vysvětlení jdou dál, než je nyní nutné. Co lidé *dnes* potřebují ke vzestupu, to dostali. Kdo chce vědět ještě víc, nepoznal ani to, co jsem dosud řekl; jemu by ani další vědění nemohlo pomoci. –

OTÁZKA:

Abd-ru-shin mluví o světovém zákoně přitažlivosti stejnorodého. Jak to, že se extrémy stýkají, zatímco stejnorodé póly se odpuzují? Lze to pozorovat všude, i u lidí. Dobré ženy nemívají většinou nějak zvláštní muže, dobří muži mají často nápadně špatné ženy a tak dále. Takových případů je možné uvést mnoho.

ODPOVĚĎ:

Když mluví o světovém zákoně přitažlivosti stejnorodého, nejedná se zde o malé dílčí druhy, jako jsou ty, které jsou uvedeny v otázce. Chcete-li mluvit o stejnorodosti ve světovém zákoně, musíte si nejdříve ujasnit, co je vůbec *druh*!

Například pozitivní elektřina, právě tak jako špatná žena nebo špatný muž, ještě dávno není samostatným druhem, jaký se uplatňuje ve světovém zákoně. Pozitivní a negativní části spějí k sobě, protože ještě s mnoha jinými částmi mohou teprve vytvořit druh, který pak působí přitažlivě na stejný *ucelený* druh. Kromě toho je snaha po sblížení různých dílčích druhů přímo projevem tohoto zákona přitažlivosti stejnorodého, který nutí části patřící k dokonalému druhu, že se musí nalézat a spojoval. K tomu se beztak ještě později dostanu, čím více se budeme blížit pozemsky viditelným dějům.

OTÁZKA:

Abd-ru-shinova slova o spiritistech jsou tak břitká, že za nimi můžeme předpokládat jen dvojí. Buď ještě částečnou neznalost věci, nebo naopak tak vynikající vědění, že toto vědění stojí nade všemi obyvateli onoho světa, kteří se projevují ve spiritistických kroužcích. Jen jedna z těchto dvou věcí může být základem jeho opravdu nápadné břítkosti, která od ostatních přednášek přímo odrazuje. Proč je Abd-ru-shin tak přísným protivníkem velmi rozšířeného spiritismu?

ODPOVĚĎ:

Nejsem protivníkem spiritismu. Už jednou jsem to výslovně zdůraznil. Avšak *pojetí a stanovisko spiritistů* je nutno až na řídké výjimky zavrhnout. Spiritisty by bylo možné přirovnat ke stádu ovcí bez pastýře, ve skutečnosti jsou ale na tom ještě mnohem hůře než ovce, což se velmi brzy ukáže.

Spiritismus sám o sobě má plně oprávnění a vysoký úkol. Projevy z takzvaného onoho světa jsou ve většině případů dobře míněny a vzhledem k tomu, že jejich původci nemají příliš široký rozhled, plně odpovídají velmi omezené chápavosti těch, kdo po nich touží. Kdyby byla chápavost kroužků, jež mám na mysli, zdravější a srozumitelnější, mohly by následkem zvrtného působení přicházet projevy i od obyvatel onoho světa, kteří již *stojí* výš.

Nesprávné a zavrženíhodné však také sem vnášejí stoupenci, tedy spiritisté, když si každý kruh myslí, že dostává to nejvyšší, čistou Pravdu. Ta je ale i obyvatelům onoho světa, kteří se projevují, dosud úplně cizí, nebo je přinejmenším zkalená.

Pravím otevřeně na tuto otázku, že k takovým slovům mě nevede nevědomost, ale *větší vědění*, než mají *všechny* spiritistické kroužky a ti, kdo se v nich projevují!

Klidně a věcně tvrdím, že tam, kde se zdá, že se projevuje to nejvyšší, samozřejmě že vždy jen podle mínění těchto kroužků, se stoupenci těchto kroužků dopouštějí bezmezného omylu, který sami vyvolali, vytvořili a živí. Lidé vůbec nevědí, jakému zmatení pojmů stále podléhají. A *to* je to, co si chtějí sami sobě *předstírat* jako jistotu.

Neupírám žádnému člověku jeho dobrou víru v sebe sama a ve vznešenost všech projevů, kterých se zúčastňuje, ale se vši ostrostí a určitostí popírám, že obě strany, stoupenci i ti, kdo se projevují, mají skutečné vědění!

Dopisy, které docházejí z různých národů a zemí, mně přesto, že jsou dobře míněny a jsou poctivé, stále znovu poskytují zarmucující důkaz, že je to žel ještě horší, než to chci říci. Lze se jenom s velkým smutkem odvrátit od všech těchto pobloudilých lidí, kteří se následkem vlastní omezenosti cítí tak uklidněnými a povznesenými. Právě v této zdánlivé povznesenosti spočívá strašlivé nebezpečí zkázy, která nyní už nejen hrozí, ale je nevyhnutelná. Není to domýšlivost těchto lidí, kterých jsou milióny, není to jejich snaha vyvyšovat se, ale to, že se soustrastí nad druhými, kterou mají v srdci, jdou cestou k vlastnímu zavržení. –

I zde mohu říci pouze tolik: čekejte jen krátký čas. Toto čekání již nemůže nikoho příliš unavit a leckterý člověk konečně s velkým úlekem pozná, že následkem jeho vlastního chování je cesta před ním ještě tak dlouhá, že jeho síla už nestačí, aby dosáhl vytouženého cíle ještě před poslední hodinou, protože se příliš dlouho zdržoval jenom nicotnostmi, které tvrdošíjně považoval za velké a posvátné.

OTÁZKA:

Kývám! Nekývám obvyklým způsobem, ale při vážném bádání. Že se mohu na své výsledky bezpodmínečně spolehnout, to vím. Tak jsem kromě mnoha jiných kýval také o Kristovi, o Mojžíšovi, o Buddhovi a dosáhl jsem nápadných výsledků. Neopomenul jsem nakonec ani kývat o Abd-ru-shinovi, a proto vím, kým je. Kromě sebe znám ještě mnoho jinak obdařených, kteří to také vědí a nedají se v tom zmýlit.

V odpovědi na otázku, jestli je Abd-ru-shin věštec, Abd-ru-shin odmítá takové otázky jako zvědavé a podává informaci, která je podle smyslu jistě správná a pravdivá, ale měla by být mnohem zřetelnější.

Svým dopisem se tedy obracím na Abd-ru-shina s dotazem: Proč odmítá takové lidsky oprávněné otázky, proč se otevřeně nepřiznává k tomu, co přece mnozí již vědí?

ODPOVĚĎ:

Protože to nemám zapotřebí! Skutečně povolání to budou vždy vědět v hodině, kdy to budou potřebovat, a to i bez mého přičinění. Ti, kteří si myslí, že jsou povolání, a přesto povolání nejsou, to ale nemusí vědět. Kromě toho se zde jedná o Slovo samé, ne však o mne osobně. Směšování Slova s osobou nutně odvádí část pozornosti od Slova na osobu. To sice neškodí Slovu ani tomu, kdo Slovo přináší, ale vždy tomu, kdo chce Slovo přijmout úplně a neovlivněně.

Kdo chce slyšet, ten uslyší i tak, a jiným by nebylo více pomoheno, ani kdyby se jim vyšlo více vstříc. Zůstanou tak alespoň uchráněni před tím, že by se neuvážným posměchem, jehož by jednou museli hořce litovat, možná obtížili novou karmou.

Varuji však každého čtenáře a každého posluchače *na-posledy* s největší vážností také před kýváním a radím,

aby se od nynějška *úplně odvrátili* ode *všech* pokusů s jakýmikoliv pomůckami okultistů, spiritistů, antroposofů atd. Ať je to cokoliv, i kdyby to bylo to nejnevinnější, i takzvané meditace, *všechno bude od nynějška ke škodě těm, kdo se tím zabývají!* Zmocní se jich temno a strhne je dolů, aniž to zpozorují, protože světlé se k nim již nemůže přiblížit.

Každý jedinec sám je vinen svým duchovním zánikem, neboť od nynějška bude světlé vzdáleno a temnotám bude ponechána volnost. Temno nebude váhat zmocnit se těch, kteří mu takovým jednáním podávají byt' jen špičku prstu. Bude se je snažit ovládnout krásnými, lichoměrnými slovy, jež nedávají tušit duchovní pád. Kdo nechtěl slyšet, teď to pocítí, protože počátek konce právě začal, což musí poznat každý jen trochu neovlivněný pozorovatel.

OTÁZKA:

Co říká Abd-ru-shin o Lorberovi?

ODPOVĚĎ:

Jeho díla jsem nikdy nečetl, ale vím, že měl být připravovatelem cesty pro zvěstovatele Pravdy. I když on sám se zcela postavil do služby tohoto úkolu, jeho stoupenci se nyní snaží, aby toto částečně radostně splněné poslání zničili. Chtěl hledající lidi *přivést ke* zvěstovateli Pravdy, ne však sám být tímto zvěstovatelem. Mnoho jeho stoupenců ale zavírá oči a zacpává si uši před vším ostatním a považuje to, co přinesl, za to nejvyšší, takže samotné poselství zvěstovatele Pravdy hodnotí níže. Tím podkopávají Lorberův úkol i jeho snahu.

Toto dění není nové, ale setkáváme se s ním dnes všude, ať už je to Bahá'í nebo antroposofie a všechna ostatní hnutí malého nebo velkého rázu, takže by pro mnohé bylo lépe, kdyby nepřišli žádní předchůdci. Naštěstí je mnohé přicházející dění dost silné, aby i takové nebezpečné omyly odplavilo a aby se při tom ukázala Pravda.

Předchůdci mohli mluvit sebevíc zřetelně, ale stoupenci se přesto ve svém zaslepení stále přidržují nesprávného výkladu a tvrdošíjně přehlíží nejzřetelnější upozornění. Jsou nevyléčitelní ve své neschopnosti přijmout něco prostě a bez jakékoliv změny takové, jaké to je. Stále se snaží podávat výklady a vysvětlení, v nichž může vyniknout jejich vlastní světlo! Mnohému z nich snad bude ještě možné pomoci, jestliže v nouzi včas dospěje k poznání. –

OTÁZKA:

Abd-ru-shin v zásadě neodmítá spiritismus a okultní jevy, ale jen dosavadní způsob provádění. Je nějaký zkušební kámen, podle něhož by bylo možné poznat, který z těchto mnoha kruhů jde správnou cestou a který je také na určité výši?

ODPOVĚĎ:

Samozřejmě že je, ale pro člověka vždy jen po zcela určitý stupeň. Dnes je ještě všechno příliš zmatené a nesprávné hnízí téměř v každém kruhu. Proto v tomto ohledu nedávám ani žádnou radu. Od prvních dnů soudu je to však jedině *Slovo* Syna Člověka a on sám.

Kruhy, které *poznávají* Slovo, jsou na správné cestě, na tomto i na onom světě; v tom není rozdílu. Slovo platí pro všechny. A jasnovidní lidé, kteří poznávají Syna Člověka, mají *čisté* schopnosti. Budou smět vidět věci na něm a okolo něho, které nikdo jiný nemůže kolem sebe mít, neboť je zcela nemožné předstírat právě tato vznešená znamení! A proto ve svém poznání nemohou bloudit. Pro ty, kdo nejsou čistého srdce, je však i schopnost jasnovidectví zbytečná a škodlivá.

Mnozí se domnívají, že jsou čistého srdce, i když takoví vůbec nejsou, ale žijí vnitřně bezstarostně ve falešné pokoře. I mezi nimi pak zároveň dojde ke třídění. Hledající lidé však mohou být zcela klidní, v posledním okamžiku největšího nebezpečí a nouze je naprosto nemožné, aby byl podvržen falešný Syn Člověka, protože tomu by nebyla dána síla, aby skutečně pomohl. Mohl by přinést zase jen lidskou chytrost, ne však Boží moudrost, která je dána pravému Synu Člověka.

OTÁZKA:

Jaké stanovisko zaujímá Abd-ru-shin k souboji?

ODPOVĚĎ:

To je zvláštní otázka. Kdo se alespoň trochu snažil pochopit Boží zákony, které jsou jediné rozhodující, ten jistě ví, že každý souboj je nejen dětinský, protože bylo přece dáno již dost příležitostí všimnout si, že mnohdy při něm zahynuli nebo byli tělesně poškozeni právě cennější lidé, ale že je zcela jistě zločinem. Tuto skutečnost nezakryje ani ten nejtřpytivější plášť. Přímo směšně působí vnější forma těchto záležitostí, která je považována za důstojnou a jež by byla skutečně hodna lepší věci. Všichni zúčastnění na sebe soubojem uvalují duchovně více nebo méně těžkou vinu, kterou pro ně nebude snadné odpykat. Kromě toho musí nést a odčinit ještě i následky všech škod a duševních bolestí pozůstalých.

Je to projev nápadné vnitřní vyprahlosti a prázdnoty, jestliže někde vyrůstají takové výstřelky společenských pojmů, které nemohou nikomu přinést uspokojivé řešení a jejichž očividnou nesmyslnost, podobnou dětinské maškarádě, si musí ihned uvědomit každý vnitřně opravdový člověk. Projevit zmužilost a odvahu, to vyžaduje rovněž *víc* než vnější pevnost po několik málo hodin. K tomu poskytuje *pozemský život* zcela jiné příležitosti. Těch se však právě takoví zdánliví hrdinové velmi často bojí a nezřídka před nimi zbaběle prchají. Jsou to *povinnosti k bližním*, nemluvě vůbec o nepochybných povinnostech ke svému Stvořiteli. Nu, ti všichni již dostali odměnu za své jednání, které je v křiklavém rozporu se správným jednáním, a i v budoucnosti ji nezkrácenou obdrží. –

Zvláštní společenské názory nemohou nikdy otrást světovými zákony. Kdo se učiní hříčkou takových názorů a zvyků, ten v sobě zasypal i ryzí jádro, jemu po této

stránce nelze pomoci. Až se konečně jednou z toho probudí, bude pak pro něho již pozdě. Pojem uražené cti, která si žádá souboj, není – pohlížíme-li na něj v pravém světle – nic jiného než jen část sebeoslavování, jímž by se tvor rád učinil Tvůrcem, místo aby se snažil být Pánovým služebníkem. To se jeví jako karikatura stejně jako všechno nezdravé, nepřirozené. Pád je samozřejmě o to hlubší.

OTÁZKA:

Je Syn Člověka již na zemi, nebo se teprve narodí? Proč Abd-ru-shin vytrvale mlčí právě v této věci?

Nechce Abd-ru-shin mnoha lidem, kteří s přesvědčením přijali jeho Slovo, i co se týká toho ukázat pravou cestu?

ODPOVĚĎ:

Blízká budoucnost přinese sama odpověď, neboť bude jen jeden učitel světa. Syn Člověka se také teprve nenarodí, ale je již dlouho mezi lidmi, jak už správně vycítil ne jeden náboženský zvěstovatel.

Těžká doba, ve které ze všech falešných proroků a vůdců zbude jako jediný, kdo bude moci skutečně pomoci v duchovní a pozemské nouzi, je mnohem bližší, než si dnes myslí i lidé označovaní za škarohlídy a fantasy. Syn Člověka už tedy nemůže být dítětem ani se teprve narodit. To by bylo příliš pozdě pro včasnou pomoc.

On jen klidně čeká na dobu splnění svého úkolu, protože by se mu dnes lidé posmívali a mnoho kruhů by ho nenávidělo o nic méně, než byl kdysi nenáviděn Syn Boží.

Proč by se měl předčasně dát poznat, když Boží vůle sama mu upraví cestu? Není pro něho nutné, aby se účastnil závodu, když do cíle dorazí *pouze on sám!* Nikdo kromě něho nemůže cíle dosáhnout. Kdo z opravdu vážně hledajících se může domnívat, že by se Syn Člověka nyní stavěl do jedné řady s těmi mnoha, nebo i jen vedle jednoho z těch, kdo se dávají nazývat vedoucími představiteli! Nemusíte se při tom usmát? On se neuchází o přízeň lidí, ani se nebude přít s církvemi. To pro něho není vůbec nutné, protože tentokrát mu Boží vůle vhání lidstvo do náruče *jako dítkami!*

Jeho klidné vyčkávání je to nejstrašnější, co se může lidstvu stát!

Nezaslouží si ale nic jiného. Lidstvu se dostane toho, co si samo připravilo. Proto i Vy trpělivě čkejte, až se čas naplní.

OTÁZKA:

Abd-ru-shin říká, že legenda o Grálu je proroctvím. Tomu dobře rozumím. Jeho Poselství Grálu však líčí Syna Člověka, Parzivala, jako přísného až k tvrdosti, zatímco v básni o Grálu se o »čistém bloudu« praví: »Díky soucitu vědoucí!«

ODPOVĚĎ:

Pomáhající láska spočívá jedině ve spravedlivé přisnosti! Kromě toho špatně rozumíte slovům »díky soucitu vědoucí«. Že Parzival je *bojovník*, o tom se snad není nutné zvlášť zmiňovat. Potom si jednou sám klidně a objektivně rozvažte: může se někdo soucitem s jinými stát *sám* skutečně *vědoucím*? Lítostivým soucitem, jaký si Vy a jistě i mnozí jiní lidé představujete? Přemýšlejte o tom hlouběji a nakonec dospějete k přesvědčení, že *skutečné vědění nemůže* vzniknout ze soucitu. Proto je tento výklad nesprávný.

Přistupte však k tomu z jiné strany a dospějete k poznání, jak je nutné to vykládat a rozumět tomu, tak jak to bylo od začátku i miněno. Znamená to »*spoluutrpením* vědoucí«! To je správnější. Soucit je vlastně *spoluutrpení*! Ne při utrpení druhých pouze cítit s nimi, ale jít správnou cestou a přitom mezi ostatními *rovněž trpět*. Muset všechno prociťovat *při vlastním prožívání*! To je něco zcela jiného.

V legendě nebo proroctví – přes odchylky vzniklé při ztvárňování následkem spolupráce básníka lidského rozumu – je dost jasně vyjádřeno, že zaslíbený Parzival musí všechny pozemské omyly v boji *sám prožít* a trpět jimi jako mnozí jiní. Teprve tím se nakonec stane opravdu *vědoucím* o tom, co je na tom nesprávné a kde má pak při zahájení svého vlastního úkolu zasáhnout, aby pomohl a umožnil tak změnu!

Není těžké pochopit, že zpočátku Parzival nebude rozumět pozemským názorům a po *duchovní* stránce všechno jako »čistý bloud«¹ protrpí, protože bude bezděčně řídit myšlení a tím i své jednání podle správného měřítka z *onoho světa*, které se lidstvu během uplynulých tisíciletí stalo nesrozumitelným. Tak se musí bezpodmínečně dostat do konfliktu s názory tohoto lidstva. Přišel totiž ze zcela jiného světa, který žije podle *Božích* právků, jež se po mnoha stránkách naprosto liší od zákonů, které si zde na zemi vymysleli duchovně pobloudiví lidé. Stejně tak je samozřejmé, že se při tom časem stane přísným a že nakonec v hodině splnění svého úkolu neúprosně ohne všechno pozemské a změni to podle Božích zákonů.

Proto Parzival, který přichází z vysokých dálav, kde bludné názory o pozemském utrpení, jež si lidé vytvářejí jen sami, nutně zůstanou nepochopitelné, musel nejdříve mezi lidmi všechno *protrpět také sám na sobě*, aby tomu mohl správně porozumět. Bez vlastního prožití nemůže vzniknout *to* vědění, které je skutečně schopné pomoci přísným, pevným zásahem, zcela cílevědomě a neochvějně. Pak již lidské chytrosti nepomůže žádné překrucování a obracení. Parzival pozná tuto lidskou chytrost v celé její chybnosti. Chorobná místa budou rozříznuta a odstraněna, aby byl snažícimu se lidstvu ulehčen čas jeho pozemského života a aby se tento život dokonce začal podobat životu v ráji.

K tomuto úkolu patří nejvyšší vědění, předem úzce spojené s pozemským prožíváním uprostřed všech výstřelků lidského rozumu. A proto jestliže má lidstvo dospět k pravému vědění, je obětí předcházejícího spolutrpení nevyhnutelná! Z toho nutně vyplývá přísnost až tvrdost, protože vlastní prožití bude vždy stát před ním jako příklad.

Je to přirozené dění, jehož velikost mohou lidé poznat jako vždy teprve mnohem později, a současně s tím dospějí i k jistotě o duchovním vedení, které používá všechny cesty založené jen na přirozenosti. Při takovém velkém dění téměř nepřicházejí v úvahu pozemské události, které je provázejí jako vedlejší důsledky a jež přinášejí buď radost, nebo žal. Proto jsou pro provádějícího vždy samozřejmé. On přitom nevyžaduje lidské porozumění nebo soucit a jen bděle pozoruje a zaznamenává ve svém cítění každé prožití, neboť ví, že mu má sloužit k poučení.

A nakonec bude všechno skvěle provedeno! Právě útrapy způsobené lidmi a jejich útoky v různých podobách naostřují meč a zakalují ocel kladiva, které je má při zpětném působení jednou rozbít následkem jejich nesprávného vyvyšování se! Když se pak člověk po těchto událostech ohlédne nazpět a pozná moudrost svého Stvořitele, pln obdivu se pokorně skloní, vřadí se do soustrojí jeho stvoření a bude ochotně *sloužit*. –

OTÁZKA:

Kdyby mělo být stigmatizování částečně následkem karmy, muselo by se přece vyskytovat jen v židovském národě, který kdysi Krista ukřižoval.

ODPOVĚĎ:

Mnohý čtenář se podiví, že veřejně odpovídám na tuto naivní otázku. Považuji to však za nutné, protože takový omezený názor je žel velmi rozšířený.

Opětovné vtělování se neřídí podle příslušnosti k nějakému náboženství, ale pouze podle zralosti ducha i podle vlastností, jež na duchu lpí, které tedy získal nebo které má na sobě. Působení přitažlivosti stejného druhu ve světovém dění, tedy i při opětovném vtělování, vyvolává stupeň zralosti i druh vlastností, ale ne nějaká konfese.

Mezi dnešními židy je proto vtěleno mnoho dřívějších křesťanů, tak jako je mezi dnešními křesťany vtěleno velmi mnoho dřívějších židů. Náboženské přehrady jsou čistě pozemské, stejně jako i národnost. Před těmito přehradami vytvořenými lidským myšlením se takové dění, jako je opětovné vtělování, nezastaví, protože tyto přehrady nebo hranice nejsou v sobě živé, ve světovém dění nic neznamenají. Jsou to ve skutečnosti jen malé, vedlejší věci, které pouze malý pozemský člověk považuje za důležité a velké kvůli... pozemskému vlivu! Nic víc.

Velmi často je křesťan ve svém příštím pozemském životě židem, později je opět křesťanem nebo obráceně, samozřejmě právě tak příslušníci jiných náboženství. Také pohlaví je vedlejší věc. Mění se nebo zůstává stejné podle vývoje druhu vlastností či »sklonů«.

Kromě veškeré velikosti, která v tom spočívá, tato okolnost dokazuje, že určitý náboženský názor nemá nic společného se skutečnou hodnotou nebo bezcenností lid-

ského ducha. Mimoto dokazuje, že náboženská nenávisť stejně jako národnostní nenávisť je něco pozemsky malého, nízkého, ba dokonce přímo směšného, protože nesmyslného. Ale ani náboženské pojmy nemohou v lidech nikdy správně ožít, neboť jinak by jejich vliv musel být silnější a zasahovat hlouběji, zůstat trvalejším! Řídké výjimky lidí, kteří své názory zakládají na *živém* přesvědčení, a proto jsou jimi trvaleji ovlivňováni, takže se tyto názory uplatňují i při opětovných vtěleních, nelze považovat za příklady.

Proto je jistě každému čtenáři snadno srozumitelné, když říkám, že »živé Slovo Boží« nemůže nikdy vzejít z určitého, pevného náboženství, že Slovo Boží také nikdy nepředpokládá vznik takového náboženství a ani to nechce! Kristova slova o »církví« lidé nepochopili ve velikém, ryze duchovním smyslu, ale žel je až příliš zpozemštili, a tím zúžili, zkomolili jejich smysl. –

OTÁZKA:

Jaký názor má Abd-ru-shin na různé sekty a jejich činnost?

ODPOVĚĎ:

Na dotazy týkající se různých sekt, jako je např. »Svaz bojovníků za víru a pravdu« nebo »Bílá lóže« a jiné, *nebudu* odpovídat, protože již není čas na vedlejší věci, které nemají naprosto žádný význam pro skutečné blaho nebo utrpení lidstva a pro očekávané velké události. Pozornost je možné věnovat jen *důležitějším* věcem, které v nastávající vážné době přetrvávají a budou pomáhat ukazovat cestu svými hodnotami. K nim *nelze* počítat většinu dnešních snah, protože nemohou přečkat ani začátek – budou se vším nesprávným nemilosrdně odstraněny. Není již nutné se o tom vyjadřovat. Všichni tazatelé najdou odpověď ve světovém dění, odpověď, kterou nečekají, která však bude mluvit zřetelněji než slova!

Jestliže některé snahy přijaly nové myšlenky mého Poselství Grálu a snaží se je už několik let svým způsobem zpracovávat jako »vlastní«, upozorňuji pouze na to, že první sešity mých přednášek byly uveřejněny již v roce 1923. To Vám objasní mnohé. Ponechme lidem to potěšení, vždyť to konečně dlouho nepotrvá.

V Poselství »Ve světle Pravdy« jsem sepsal to, co lidstvo potřebuje. Když to přijme nebo odmítne, tím jenom sobě prospěje nebo uškodí.

OTÁZKA:

Je Buddha Boží vyslanec?

ODPOVĚĎ:

Ne. Nebyl vyslanec, nebyl ani stvořený, ale pouze vyvinutý. Dokázal se však odvrátit od nesprávně jdoucího lidstva a neučinit ze sebe otroka rozumu jako druzí. Odtrhl se od toho, a mohl proto jít při skutečném vývoji svého ducha normální cestou, která je určena pro celé lidstvo. Pozemský rozum ho již nemohl dál tísnit svou velkou omezeností, svou vázaností na hrubohmotnost. Proto mohl Buddha při vývoji dospět až k prahu duchovní říše.

Přirozeným následkem toho bylo, že ho pak jiní lidé ve své omezenosti považovali za někoho vyššího, kdo k nim nepatří. Jeho vědění, které získal při dalším, normálním vývoji, totiž *muselo* způsobit, že se ukázal velký rozdíl mezi ním a jeho bližními. –

Buddha tedy šel *normální* cestou pozemského člověka. Hodnotit však jeho učení, shrnutí jeho vědění, výše než poselství Božího vyslance, Ježíše Nazaretského, nebo je třeba jen stavět vedle něho, je pouze znamením naprosté nevědomosti. Je to jasný projev všeobecně panujícího smutného omezení chápavosti, kterým nyní trpí celé lidstvo a z něhož se kdysi právě Buddha násilím vymanil tím, že se odvrátil od světa. Zvolil si normální cestu duchovního vývoje, jak mu ji stvoření zřetelně ukazovalo. Jeho příklad však jeho stoupenci obvykle nechápou v *tom* smyslu, jak to Buddha učinil a jak to chtěl, ale obrátili jej v pravý opak.

Nemělo by ani smysl říkat o tom ještě něco víc. Už to, že i lidé, kteří měli příležitost sami poznat poselství Syna Božího, se přesto přikláníjí k buddhismu, je dost smutné, zřetelně to svědčí o neschopnosti takových lid-

ských duchů něco pochopit a dokazuje to, že Božímu poselství nerozumějí, a proto nejsou schopni přijmout ani má vysvětlení a upozornění.

Je přirozeným předpokladem, že vznešená moudrost ve své prostotě chce být v Božím poselství »nalezena«, jak na to zřetelně upozorňuje již Syn Boží slovy: »Hledejte, a naleznete!« Z toho jasně vyplývá, že *nenalezne* ten, kdo není schopen vážně hledat.

Evropští stoupenci Buddhova učení však již očividně nebyli schopni hledat správně ve slovech Božího vyslance, protože jeho poselství pochází z výšin, odkud je možné přijímat jen při zcela zvláštním, skutečně pokorném stanovisku. Je také pochopitelné, že přecházejí s úsměvem něco, čemu nerozumí. Pro omezenost *jejich* duchů je proto opět příznačné, že mohou hledat a nalézat pouze v tom, co hlásá vyvinutý lidský duch, stojící mnohem níž než vyslanec Boží!

Mohou objevovat hodnoty jen v nižším, protože toto nižší je bližší jejich omezenému chápání. Pro chápání vyššího jim chybí schopnost. Není proto nic platné se s nimi přít a objasňovat jim něco, neboť by to nemohli nikdy pochopit.

V Buddhově učení je pohyb zdola nahoru a má své určité užší hranice. V poselství Božího vyslance je však pohyb shora dolů a *neohraničený*! Je proto pro lidského ducha nezvyklý. Musí se více namáhat, aby to mohl pochopit. Z toho důvodu není Buddhovo učení poselstvím, ale jsou to jen poznatky! Stejně jako i u Mohameda. Oba jakožto připravovatelé cesty pro Světlo šli správnou cestou. Jejich slova však jejich stoupenci vykládali nesprávně a tak i šířili.

To přirozeným způsobem svědčí i o duchovním stupni těchto stoupenců, o jejich možnosti chápání, která je následkem jejich omezenosti tak snižovaná. K tomu ještě

přistupuje jistý fanatismus, který je stejně tak neklamným znamením omezeného a polovičatého vědění. Právě tento fanatismus opět ještě více zužuje obzor duchovní vnímavosti, dokonce často zatemňuje i vše ostatní a vyvolává groteskní účinky.

Kdo to všechno klidně pozoruje a jde až k podstatě, musí již sám dospět k těmto závěrům. Jako původ toho najde vždy buď duchovní omezenost a s tím spojenou nemožnost pochopit, řekněme neschopnost opravdově hledat, nebo jako opak toho duchovní svobodu, která má za následek stupňující se schopnost vnímat a stoupat vzhůru, aniž by byl člověk omezován zlořádem lidstva: nadvládou rozumu.

Podle těchto dvou základních kamenů pak může snadno přezkoumat a poznat správnost nebo nesprávnost výstavby. Hlavní věcí přitom samozřejmě je, aby i on sám uměl *správně* zkoumat, naprosto věcně, neosobně a nezaujatě.

OTÁZKA:

Jaké stanovisko zaujímá Abd-ru-shin ke vzývání svatých, považuje to za správné?

ODPOVĚĎ:

Vzývání přece není uctívání! Proto je vzývání duchovních pomocníků a vůdců samo o sobě krásným zvykem, pokud se tak děje ve *správném* smyslu. Je teď velmi mnoho lidí, kteří vědí, že mají duchovní vedení. Tyto duchovní vůdce, zejména ty bezprostřední, kteří stojí pozemskému člověku nejbliže, však ani zdaleka nelze nazývat »svatými«.

Je jistě na místě, že lidský duch upřímně děkuje svým vůdcům, protože jejich chráněnci jim často působí mnoho námahy a žalu, mnohem více než radosti. Pro tuto trnitou činnost vedení je slovo díky vždy vhodné. Ani občasná prosba o pomoc není nic nesprávného, pokud tím člověk neupadne do uctívání, jež náleží jedině Bohu.

Nejvyšší vedoucí vůle je pro každého člověka v duchovní říši. Odtamtud pokračuje směrem dolů celý řetěz provádějících pomocníků. Poslední z těchto pomocníků je ale vždy takového druhu, že stojí jen o málo výš než jeho chráněnci, jinak by s ním nemohl navázat spojení, jež lze vycítovat. Je to většinou takový lidský duch, který má ještě blízko k zemi, protože kdyby byl již příliš vysoko, nemohl by ho už pozemský člověk »vycítovat«. Takto však může takový vůdce ještě více cítit zároveň s ním, při všech jeho hnutích, může ho v tom také více chápat. A jestliže se jeho chráněnci při vážných věcech modlí, pak se s ním v modlitbě sjednotí. Jeho přímluva má pro pozemské utrpení více síly než přímluva vyššího ducha, který nemůže už tak silně cítit spolu s člověkem pozemské utrpení, protože pro ně ztratil jakékoliv pochození.

Jen *cítění* je rozhodující silou při modlitbě, ne slova, která bezmocně dozní jako zvuk ve větru. Slova nám pouze pomáhají k duševnímu prohloubení v citu, aby ujasnila a podpořila směr citu. –

Nejvyšší vedoucí vůle je tedy v duchovní říši a přenáší se na tento řetěz všech pomocníků, až nejnižše stojící pomocník, který je pozemskému člověku nejbližší, se snaží objasnit tuto vůli svému chráněnci. Využívá k tomu všech jeho předností a slabostí, které může znát jen nejbližše stojící vůdce na základě pozorování a citění spolu s ním. Přitom se nesmí zapomínat, že rozhodující je vždy chtění vedeného *člověka*, protože zůstává odpovědným za své konání. Vedení je tedy jen pomocí!

Činnost celého řetězu vůdců až k nejvyššímu vůdci v duchovnu si jakožto pomoc zasluhuje díky lidí, i když následkem zvrtného působení mají všichni vůdcové sami zisk z věrné námahy vynaložené při vedení. Právě tak je pozemští lidé mohou a mají prosit o věrné přispění. To není nesprávné, ale přináší to mnoho požehnání. –

Koho je ale možné považovat za »svatého«? »Svaté« je jedině to, co *přímo* souvisí s Božstvím, nic jiného. Proto se říká »Duch svatý« na rozdíl od duchovna. Svatým se nemůže *stát* nikdo, kdo jím není již od počátku, neboť svatost opět souvisí s *podstatou*, není však zásluhou! Slovo »svatý« se žel velmi často používá naprosto nesprávně. Žádný člověk, který své uvažování, své myšlení a citění bere vážně, nebude jistě přesvědčen o tom, že podnět k prohlášení za svatého může vyjít od pozemských lidí a že při tom názor nebo přesvědčení pozemských lidí hraje vůbec nějakou roli!

Nechci zde kritizovat zvyky zavedené v mnoha kruzích, jestliže se jimi lidé řídí ve skutečně dobré víře. Při všech takových zvycích je však nutné, aby ti, kdo je zachovávají, konečně občas také něco promysleli, aby vě-

děli, *co* vlastně provádějí. Kdo totiž přesně neví, *co* dělá, tomu jeho jednání nemůže nikdy přinést pravý užitek, protože pak to přece zůstává jen prázdnou formou, šablonou, jíž chybí skutečný život. A bez života nemůže modlitba nikdy stoupat vzhůru až k místu, které přináší splnění.

Každý člověk, který skutečně myslí, který se přemýšlení nevyhýbá ani z lenosti, ani ze zbabělosti, si konečně jistě sám ujasní mnoho věcí. Nemyslíci a povrchní lidé by však nepochopili ani nejpodrobnější vysvětlení. Kdo četl mé Poselství Grálu *správně*, má odpověď na otázky již ujasněnou, aniž bych to musel zvlášť vysvětlovat. –

Přesto chci ještě poskytnout pomoc, a to tak, že ukážu na opětovné vtělování. Tím ovšem poněkud předběhnu. Jen málokterí budou již tak daleko, aby nepocítovali obraz, který zde rozvinu, jako příliš cizí. To bych jim nakonec nemohl zazlívát, protože nutný skok od jejich dosavadních názorů až k těmto skutečnostem je přece jen dost velký. Vnitřní síla, která se může zvětšovat v závislosti na dosažené duševní zralosti, stěží může být i při největší námaze tak velká, jak je to nutné pro poznání. Z toho důvodu chci poodhalit jen část skutečného dění, i když hrozí nebezpečí, že to bude někomu připadat zvláštní.

Bylo by však velkým požehnáním pro lidi a usnadnilo by jim to porozumět mnoha věcem, kdyby *právě po této stránce* mohli jednou prohlédnout. V prvním okamžiku to sice vyvolá velké rozčarování, jako Pravda vždy, ale současně to působí osvěživě. Všechny názory a s nimi i způsob života mnoha lidí by se následkem toho ihned a úplně změnily ve zdravý vzestup. Udělalo by to jistě velký dojem, kdyby se člověk mohl náhle *správně* rozhlédnout kolem sebe a poznat, že lidé z minulosti,

o nichž se z dějin dověděl mnoho velkého, krásného i nepěkného, žijí z největší části opět s ním na zemi, v pozemském těle jako on, jenže nyní v jiné podobě. Že snad dokonce on sám je jedním z těch, které nějakým způsobem ctí, nebo... jimiž musel pohrdat.

Ale to všechno má svůj čas. Čemu se dnes ještě možná usmívá, to bude zanedlouho považovat za správné a dokonce za samozřejmé. Proto výslovně pravím: dnes touto krátkou zmínkou ještě trochu předbímám.

Když nyní například řeknu, že Schiller líčí ve »Valdštejnovi« své vlastní prožití, že byl dříve již jednou na zemi jako Valdštejn a předtím v minulosti ještě i v různých jiných podobách, pak to jistě vyžaduje dlouhou duševní činnost, než člověk vnikne do těchto skutečností!

A jestliže dál řeknu, že například slavný malíř Raffael i Tizian jsou mezi dnes žijícími lidmi a nemají ani tušení o dřívějších událostech a svých někdejších schopnostech, pak se to přece jen musí mnohého nezvykle dočknout. Už pomyslení, že Raffael stojí v dnešní podobě s obdivem před obrazem, který sám vytvořil v dřívějším pozemském životě, působí při omezení možnosti vzpomínání dokonce komicky, humorně.

Přesto to není pohádka ani fantazie. Když také řeknu, že Terezie Neumannová byla kdysi lotr na kříži, který se rouhal Kristu, a *proto* ve zpětném působení musí ještě dnes nést jizvy, dokud nedospěje k poznání toho a neodčiní svou vinu, pak o tom budou pochybovat i když ne všichni, tak přece velmi mnozí, snad většina lidí, a budou to považovat za něco fantastického. A přece již není daleko doba, kdy v tom budou *muset* poznat pravdu!

Jestliže budeme předpokládat, že i Kristovi učedníci, kteří kdysi nepřijali správně svého Mistra nebo jeho poselství podle jeho vlastních výkladů, byli od té doby víckrát opět na zemi v různých podobách, že dokonce

i dnes jsou z velké části znovu mezi lidmi, kam musí potom dospět myslící člověk při svém zkoumání? Zejména tehdy, když pozvolna poznává i příčiny a následky tohoto opětovného návratu.

Tím se rozplyne v nic mnohý dosavadní obraz a otevře se výhled na radostné probuzení nové, veliké doby lidského ducha usilujícího vzhůru, který rozlomí mnoho starých, nepotřebných pout a bude stát ve stvoření svého Boha jistě a s volným zrakem, aby jako vědoucí konečně sloužil Bohu a tím především také... sám sobě! –

OTÁZKA:

Nehodlá Abd-ru-shin také vysvětlit, jak by se daly porovnat různé výrazy jiných učení, například indických, okultních, spiritistických atd., s jeho výrazy, jako je jemnohmotnost a jiné? Leckterý člověk by jistě snadněji pochopil, o co se jedná.

ODPOVĚĎ:

To *neučiním*. Poselství Grálu je samostatné a *živé*! Kdo je chce pochopit, ten musí nejdříve *všechno* dosavadní nechat za sebou, bez výjimky. Jen tak se může naučit mu správně rozumět. A *potom* bude schopen všechno sám přehlédnout tak jasně, že si bude umět osvětlit i to dosavadní z hlediska Poselství Grálu. Při tom uvidí, co z toho je pravdivé a co k tomu vymudrovalo lidské myšlení.

Musí se tedy v nitru opět zrodit, aby nezatížen starými pojmy mohl přijmout nové poselství. Je možná jen tato cesta. Při tom ze všeho starého odpadne to, co nebylo pravé, a zůstane jen všechno pravé. Každý pokus o porovnání musí ztroskotat, protože Poselství Grálu je živé Slovo a je silnější než všechno dosavadní, zkalené lidskými názory. Poselství Grálu se však zcela shoduje s *tím* Slovem, které přinesl Ježíš z Nazaretu, Syn Boží.

OTÁZKA:

Je Poselství Grálu určeno i Židům?

ODPOVĚĎ:

Poselství Grálu je určeno tak jako kdysi Kristovo poselství *všem lidským duchům*, kteří se mu otevrou! V tomto smyslu neexistují žádná omezení. Kdo se správně otevře, má stejnou hodnotu jako všichni ostatní. Rozdíl způsobuje pouze to, do jaké míry se člověk otevře.

Kristovo poselství bylo tehdy v *prvé řadě*, ovšem ne výhradně, určeno Židům, protože Židé podle tehdejšího duchovního vývoje měli největší možnost je pochopit. Následkem zvrtného působení se proto Syn Boží nemohl vtělit jinde. (Přednáška »Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!«) Přesto bylo toto poselství určeno celému lidstvu. Židé měli Boží poselství zanést dál k jiným dozrávajícím národům.

Tím se v žádném případě nemělo pěstovat jenom židovství. Neznamenalo to, že by se ten, kdo se otevřel Pravdě, tehdy musel stát Židem, aby mohl vejít do duchovní říše, do království Božího, neboť do říše Světla může vejít jenom ten, kdo *slouží Pravdě*! Náboženství samo o sobě při tom nehraje žádnou roli! Stejně je tomu opět i dnes u všech, kteří se nyní chtějí otevřít Pravdě.

Nové Boží poselství, které přinesl Syn Člověka a které se stalo nutným, protože Boží poselství bylo lidským mudrováním značně překrouceno, se tentokrát obrací na základě neochvějného zvrtného působení na všechny lidi bez ohledu na národnost a náboženství, kteří touží po ušlechtilém a čistém. Boží poselství je totiž opět určeno celému lidstvu na tomto i na onom světě a má být zaneseno dál, jako kdysi u Židů poselství Syna Božího.

Přesto nyní mohou právě tím i Židé dosáhnout spásy a vysvobození z jařma, které na sebe uvalili tehdejším

selháním. Jestliže to ale i tentokrát opět promeškají, pak je konec navždy. Nikdy již k tomu nebudou mít příležitost.

Brzy však nastanou i mezi Židy veliké věci tak jako v celém lidstvu!

Pro poselství z Pravdy, a proto ani před Bohem, křesťanství ani židovství samo o sobě nic neznamena!

Pravé poselství Boží zná jen lidské duchy, kteří jsou více nebo méně vyvinutí, tedy více nebo méně schopní přijímat. A jedině *to* je rozhodující při zvrtném působení, které ve stvoření všechno řídí. Zvrtné působení je částí samotné veliké vůle Boží, takže ve skutečnosti *tato* vůle Boží řídí prostřednictvím bezpodmínečného zvrtného působení všechno ve stvoření a přináší podle zásluhy původcům odměnu nebo trest.

OTÁZKA:

*Praví se: »Až však přijde Syn Člověka, aby soudil...«
Je Syn Člověka ustanoven soudcem?*

ODPOVĚĎ:

Jedině Bůh smí soudit! Syn Člověka přináší ještě jednou jeho »Slovo«. *A ve Slově spočívá soud!* Jak tentokrát člověk přijme Slovo, tak se sám soudí. Každý jednotlivec má z milosti Boží ještě jednou svobodnou volbu. Ovšem *naposled*. Jak se k tomu člověk postaví, zda Slovo odmítne, nebo je přijme, tak se pak *soudí* sebou samým, protože tím ihned nastane třídění. Vyčkávání je odmítnutím, neboť další prodlužování lhůty není možné. Není možný ani návrat ze zvolené cesty. Tentokrát platí: buď... anebo! A to ihned! Skončilo váhání, kritizování a domnění, že člověk ví všechno lépe.

Co není naprosto v souladu s novým »Slovem«, to padne! Vnášet do něho vlastní názory je zcela nemožné, pokud na nich lpí jen prášek, který byl rozumovou chytrostí lidí a který nesouhlasí s Poselstvím. Slovo je nyní nutno přijmout úplně neporušené, nezměnené a nezkrivené. »Dorozumění« s jinými pojmy *nejsou možná!* Právě tak »diskuse« o něm, neboť Slovo *»jest«!*

Odváží-li se člověk postavit se jediným skokem na *nový základ*, aniž by staré vzal s sebou, tedy přijme-li s důvěrou nové Slovo jako nový základ svého myšlení a citění, které není ovlivňováno starým, pak ze svého nového stanoviska brzy spatří, jak se otevírají *všechny cesty*, které mu dosud byly nejasné nebo uzavřené, a pak také pozná, v čem šel dosud nesprávně.

Pravdu v novém Slově nemůže nalézt jinak, než když se nejdříve bezpodmínečně postaví na jeho novou půdu! *Zvenku dovnitř tak učinit nemůže.* Zdržovalo by ho mnoho omylů a nenašel by spojení.

K tomuto nutnému skoku je ovšem potřeba napnout všechny síly, překonávat překážky a mít odvalu. Kdo to nedokáže, nedospěje nikdy k pochopení. Z toho vyplývá samo sebou, že k cíli dojdou jen ti, kdo jsou *silní v sobě!* Ti, kteří *jsou schopni* učinit tento skok. Všechno staré je nutno zanechat za sebou, neboť to *správné* ze všeho starého je tak jako tak obsaženo v novém »Slově«, protože toto Slovo pochází přímo z Pravdy.

Z nutnosti tohoto skoku vyplývá, že nedbalí, lhotejní a duchovně slabí jsou již předem vyloučení! Nikdy nedosáhnou vytouženého, nutné *»nové země«*, která byla hledajícím zaslíbena a která *jediná* může poskytnout záchranu jako pevný základ, jenž nikdy nezakolísá a nepadne.

Nikdy nebude možné, aby sektářství nebo dogma zkoumalo »živé Slovo«! Obráceně však jistě. *Živé Slovo bude nyní pro všechno, co existuje, neomylným, přísným zkušebním kamenem!* A v tom spočívá neúprosný soud, který konečně přispěje k tomu, že se cesty všech rozejdou.

Velké zástupy lidských duchů, kteří se dnes domnívají, že jsou věřícími, a chtějí se ve své falešné pokoře pyšně blížít Božímu trůnu, budou rozprášeny v nic, dříve než budou moci dojít ke stupňům trůnu! Považují se za spravedlivé a nedbají Slova, možná se nad ním dokonce ve své povrchnosti a omezenosti usmívají a netuší, že tentokrát stojí před soudícím mečem Ducha!

Zbystřete proto nyní svůj duchovní sluch! Zaslechnete mnohé, co je pro vás cenné, a nebudete ještě bezstarostně očekávat věci, které již začínají jít kolem vás! – Probuďte se dříve, než bude pozdě!

OTÁZKA:

Co je Pravda?

ODPOVĚĎ:

Pravda je to, co je věčné a neměnné! To, co se ve své formě nikdy nemění, ale je takové, jaké to bylo již od věčnosti, a vždy bude takové, jaké je nyní. Nemůže to proto nikdy ani doznat pokroku, neboť to už od začátku bylo dokonalé. Pravda je *skutečná*, je »*jsoucí*«! Jsoucím je jedině skutečný život. Celý vesmír se »opírá« o tuto Pravdu! –

Proto také jen to, co pochází z Pravdy, je skutečně živé, všechno ostatní podléhá v důsledku smrti změně. Z toho důvodu přetrvá jenom to, co pochází z Pravdy, a všechno ostatní zanikne. Nakonec zůstane jen Pánovo Slovo, které pochází ze Světla a jež mohou přinést jen Boží vyslanci, stojící sami ve Světle a Pravdě, kteří jsou tedy v sobě skutečně živí! Žádný lidský duch, žádný záhrobní duch není schopen to učinit. Nemá k tomu vůbec možnost. Nic, co vymyslí lidská mysl a co pozná lidský duch, proto v sobě nikdy nemůže mít opravdový život. Zůstane to teoriemi a poznatky, jimž chybí síla živé Pravdy.

»Probudit Slovem k životu« znamená: probudit k poznání Pravdy! Tak jako je možné spícího probudit, aby vnímal denní světlo, tak bude duchovně mrtvý probuzen k poznání Pravdy živým Slovem. Tak jako ten, kdo byl probuzen ze spánku, aby vnímal denní světlo, se nikdy nemůže sám stát denním světlem, tak také člověk probuzený z duchovní smrti k živé Pravdě se tím ještě současně nestane sám životem! Byly mu pouze otevřeny oči k jeho poznání. Nemůže se nikdy sám stát životem, Pravdou, ale může jen jít jejich drahami! *Stane se probuzeným.*

Také zde lze použít Kristova slova »Nechte mrtvé pochovávat své mrtvé!« To znamená: Nechte mnoho lidí, kteří chtějí být vůdci a učiteli, nadále poučovat ty, kdo chtějí slyšet pouze je, a tím se soustavně uzavírají živému Slovu. Nechte klidně tyto mrtvé vůdce s jejich mrtvými slovy navždy pohřbívat mrtvé posluchače a tak je zbavovat možnosti probuzení. Vy, kteří opravdově hledáte, jim však *nenaslouchejte!*

Tím snad není míněno jen mnoho sekt a sdružení, ale i mylná dogmata všech velkých náboženství. V této době není žádná obec, která by šla po skutečně *správné* cestě. Horlivost ani nadšení nepomůže přenést se přes často úplně klamné ukazovatele cesty, které na správné cestě postavila lidská chytrost. Kdo jim důvěřuje, ten nikdy nedosáhne cíle ani při svých nejlepších vnitřních vlohách.

Co tím bylo řečeno, najde každý, kdo se o to *poctivě snaží*. Vyžaduje to ale hluboké přemýšlení a nesobecké bádání. Pro ty, kteří se domnívají, že už všechno vědí, a pro povrchní to není!

OTÁZKA:

Stvoření mělo začátek. Jaké to bylo před tímto začátkem? Byl tehdy Bůh bez vyzařování, bez činnosti?

ODPOVĚĎ:

Pomůže Vám nějak to, nač jste se tázal, k Vašemu vlastnímu duchovnímu vzestupu? Ne! Kromě toho se to týká věci, která je *mimo* stvoření, kam nedosahuje chápavost lidského ducha následkem jeho podstaty. Jako tvorovi jsou mu dány jeho hranice. Musí vždy zůstat *uvnitř stvoření* a snažit se, aby správně poznal *stvoření!* S tím má právě dost a dost práce. A když se díky tomu nakonec dostane až vzhůru do duchovní říše, ztratí se vzestupem také potřebu chtít vědět věci, jejichž pochopení přesahuje jeho chápavost. V úctyplné zbožnosti teprve pak cítí blízkost všemohoucího, mocného Boha!

Proto si tím nelamte hlavu. Čím budete dokonalejší v duchu, tím více si budete moci vytvořit úsudek i o sobě samém. Tím bude také postupně odpaďovat domýšlivost omezenosti, která dnes převážně ovládá lidského ducha. Budete stále pokornějším vůči velikosti Boží, kterou budete víc a více poznávat.

Lidský duch může být rád, že tím zapomene i na své nynější groteskní stanovisko, protože jinak by se za to musel věčně stydět. Musel by sám sobě připadat směšný, když by pohlédl nazpět na svou nynější domýšlivost. Z této opravdu dětinské domýšlivosti, jež vzniká z nevědomosti, pramení i snaha takzvaných chytrých hlav vydávat Syna Božího, Ježíše Nazaretského, bezpodmínečně za lidského ducha, který se z lidstva *vyvinul vzhůru*. Cítí se ještě velicí, když uznávají, že to byl zvláště omilostněný, vynikající člověk, jenž se povznesl až na výši proroka.

Tito chytrí lidé jsou ve skutečnosti tak naivní, že nepřipadnou ani na přirozenou myšlenku, že i ten, kdo přijde

z Božského na zemi, musí počkat, až tělo, které je pro něho nezvyklé, dosáhne zralosti, a že je právě tak nucen nejprve se naučit správně používat tento pozemský nástroj dřive, než může začít plnit svůj úkol. Musí proto také nejprve umožnit, aby se rozvinula správná činnost mozku. To vše vyžaduje jistý nám známý čas, zejména když takového vyslance nelze počítat mezi média, která často nevědomky překračují možnosti dané stavem jejich vlastního ducha, ani mezi inspirované, k nimž patří mnoho velkých umělců. Vyslanec Boží na rozdíl od toho působí *vědomě*, sám ze sebe, protože má pramen v *sobě*.

V tom je také, pokud jde o potřebu pozemského vývoje, velký rozdíl. Současně se tím vysvětluje, proč se mnozí lidé staví nechápavě k životu a působení Božího vyslance.

A přece je v tom opět – jak lze zřetelně poznat – jenom nesmírné velikášství nehotového lidského ducha, který si myslí, že má v sobě kvality, díky nimž je schopen vyvinout se vzhůru až k nejvyššímu, že tedy patří k tomu nejvyššímu, co existuje!

Člověk nechce za žádných okolností přiznat, že existuje něco, co se *nemusí* vyvíjet zdola nahoru, *nýbrž přichází shůry*, z výšin, kterých člověk nejenže nemůže nikdy dosáhnout, ale které ani není schopen pochopit. V tom tkví zavržitelná a opovrženíhodná domýšlivost lidského ducha, který takové možnosti nechce brát vůbec vážně v úvahu, protože tomu nemůže porozumět.

Nenapadne ho považovat to za přirozený důkaz, že to právě jsou výšiny, k jejichž pochopení mu chybí schopnost!

Tak malým je v duchu!

I ve Vaší otázce se projevuje určitá malost, protože podle ní se domníváte, že stvoření je *všechno* mimo Boha. Jak daleko jste vzdálen od pochopení skutečné velikosti Boží!

Stvoření, k němuž patří lidský duch, je přes svou nesmírnou rozlohu jakožto stvoření jen jedním z děl živé vůle Boží. Jako dílo je také omezené. V nekonečnosti, kterou lidský duch nemůže pochopit, se jeví jen jako prášek, ne větší než hvězda v tomto stvoření!

Kromě *tohoto* stvoření, k němuž patří lidští duchové, existují ještě další, ne méně mocná stvoření zcela jiných druhů. Lidskému duchu známé, částečně ne však ještě správně pochopené dějiny stvoření se týkají pouze vzniku a vývoje tohoto *jednoho* stvoření, z něhož lidé při pohledu na nesčetné hvězdy mohou vytušit jen tu nejmenší část. Tyto dějiny se vůbec netýkají působení veliké vůle Boží!

A toto vám známé stvoření je sice jako celek jednotilé, svým vlastním uzpůsobením však přispívá z malé části k *velké* harmonii stvoření, tvoří v něm jednotlivý článek s určitým úkolem. Dojde-li v něm ale k nějakému onemocnění, jako je nynější selhání lidského ducha, pocítí se to rušivě v harmonii veškerenstva. Proto musí být nyní opět zaveden pořádek, i za cenu násilného odstranění nemocné části, nejde-li to jinak.

Pokuste se vmyslet se do toho a nedosáhnete ničeho jiného, než že se budete muset chytnout za hlavu, která se vám bude točit.

Je lépe, když se člověk nyní konečně naučí nejdříve se zabývat sám sebou a vším, co obsahuje *to* stvoření, ve kterém se nachází, k němuž patří, které jediné mu může a má sloužit k jeho vývoji. Pak se bude stále víc a více jako *lidský duch* stávat dokonalým, a tak zanikne i přání být něčím jiným než tím, čím se může v nejlepším případě stát... upotřebitelným lidským duchem!

Jestliže se jím stane, přestane klást jakoukoliv takovou otázku, protože konečně pozná sám sebe! A s tímto poznáním se dostaví pokora, která mu dnes tolik chybí.

OTÁZKA:

Abd-ru-shin požaduje, aby každý člověk zkoumal Slovo. Je ale každý schopen této kritiky?

ODPOVĚĎ:

Zní to sice podivně, je však skutečností, že většina lidí vůbec neví, co to znamená, když říkám, že Slovo má každý pozorně »zkoumat«, aby mohl z vnitřního přesvědčení podle něho žít.

Zkoumat neznamená kritizovat, ale něco pro člověka mnohem těžšího: v nitru procítovat! A zde je první úskalí.

Bez předsudků procítovat je už člověku cizí. Přistupuje ke všemu se svou trochou vlastní moudrosti a podle ní posuzuje všechno ostatní. Tuto chybu dělá téměř každý jedinec. Nejvíce se tím však prohřešují spolky a především redakce novin, které se mylně domnívají, že *musí* něco říci, když se člen nebo čtenář táže, i když velmi často nemají čas se otázkou vážně zabývat.

Jestliže pak trocha vlastního vědění nestačí, což je při posuzování živého Slova jen přirozené, jednoduše se – částečně z přesvědčení vyplývajícího z vlastní omezenosti, částečně ze snahy zakrýt vlastní neschopnost – vezmou na pomoc posměch a vtipy, které mají být »duchaplne«. Kdo je tak pohodlný, že takové pozemské moudrosti přikládá nějakou cenu, řídí se podle ní nebo se jí dá zmást, ten se stane obětí pohodlnosti, která je pro něho zhoubná, promešká okamžik, kdy se ho dotkla spása, a bude ztracen.

Na těch, kteří toto neštěstí lehkomyšlně šíří svými »záblesky duchaplnosti«, jíz se rádi blýskají při poučování druhých, budou takové oběti viset v záhrobní jako břemeno, takže budou moci začít se vzestupem teprve tehdy, až *všechny* oběti najdou cestu do výšin, ne dříve!

Co to znamená, si může každý hledající snadno představit.

Na tomto úskalí – z pohodlnosti naslouchat jiným a zjišťovat nejdříve jejich mínění – ztroskotá také mnoho lidí, stejně jako na úskalí, kterým je neschopnost *opravdu* zkoumat.

Opravdové zkoumání, k němuž jsem tak často vyzýval, vyžaduje již předem uplatnit *vlastní* schopnosti, vynaložit *vlastní* síly! A s tím je současně ve zvrtném působení úzce spojeno... probuzení každého jednotlivce. Požehnání se tedy dostaví ihned poté, co člověk vynaloží námahu. Nikdy však nepřijde, jestliže člověk staví na mínění druhých.

Zkoumat, tedy opravdově procítovat, musí zcela v tichosti každý *sám pro sebe* ve svém nitru. Musí se *zaposlouchat* do sebe, musí naslouchat, zda se v jeho nitru ozvou příbuzné tóny, které jsou opakem dosavadních názorů!

Boží volání doléhá přímo ke každému jednotlivému lidskému duchu, neboť každý sám musí za sebe nést odpovědnost za všechno, co myslí a koná! Z toho vyplývá, že není možné, aby se vytvářely spolky tam, kde se jedná o Slovo Pravdy, protože se každý přitom musí sám snažit vypořádat se se sebou samým! Nemůže se spoléhat na druhé, nebo si k nim chodit pro radu.

Kdo projevuje takovou nesamostatnost, je již předem ztracen pro *skutečný život*. Nemusí se ani namáhat, protože konečného cíle nikdy nedosáhne. Bude-li ztracen teď hned nebo teprve později, není pro něho nijak zvlášť důležité! Nesprávné by bylo ponechávat těmto duchovním lenochům marné naděje, které se přece nesplní.

Kdo nemůže duchovně následovat Poselství Grálu, pro toho je lepší, když jde dál nevšímavě svou cestou, než aby chtěl na Poselství uplatňovat záblesky své moudros-

ti. Nastane hodina, kdy by pak rád změnil své rozhodnutí, ale na to již bude *příliš pozdě* a nynější dětinské vypínání pro něho bude jako mlýnský kámen, který ho drží dole. –

Poselství Grálu zasahuje všechny lidi na nejslabším místě: v jejich po tisíciletí živené domýšlivosti! Proto tolik citlivosti, tolik posměšných úsměvů a ještě více shovívavého přehlížení při zdánlivé vznešenosti, z níž však příliš zřetelně mluví nejhlubší hněv. To všechno přece nakonec svědčí právě o tom, co říká Poselství Grálu o lidech. Ve všem tom kroucení, točení, obracení, posměchu, horlení, nenávisti a domnění, jak jsou chytří, ukazují jako v nejjasnějším zrcadle myslícímu pozorovateli jako skutečnost všechno, co neuznávají a proti čemu chtějí bojovat! Boj je však úplně zbytečný! Škoda síly, kterou na to vynakládají, neboť tato Pravda neúprosně vytrvá a zvítězí. Zpěčování se a vykrucování tentokrát lidem nepomůže.

Ochromují se přitom jen sami, zemdlí a upadají vnitřně do zkázy, nebo se musí odhodlat vstoupit na pravou cestu. Již nyní se toto odhodlání probudilo v mnoha duších, a to k jejich spáse, přestože se zatím projevuje jenom neklidem, až jednoho dne jasný plamen posvátného poznání rozrazí strusky, které je dnes ještě přikrývají. I když se zdá, že to nemá smysl, plní strusky svůj účel tím, že svým tlakem zvětšují sílu jiskry, která pod nimi doutná. Tak i zlo bude nyní muset sloužit dobru. –

Všichni, kdo již nemohou ve svém nitru vycítit volání Boží, budou odmítnuti od brány duchovní říše, až budou později chtít vstoupit. Budou muset odejít zpět do noci a hrůzy! Budou se pak marně dožadovat rady a pomoci těch, jejichž řečem slepě důvěřovali, jen aby se sami nemuseli duchovně namáhat, a i ze strachu před jakoukoliv odpovědností. Nebude jim už možné pomoci,

protože jim následkem toho bude chybět duchovní »život«. Budou patřit k mrtvým, kteří se již neprobudí.

Jak by mohli vejít do království Božího, když nechtěli slyšet volání a raději dali přednost tomu, držet se pohodlných náboženských dogmat, která nevyžadují, aby se člověk namáhal tím způsobem, že by *sám* projevoval duchovní čilost a *probudil se*, jak to Bůh požaduje! Takto překonat sám sebe není schopen každý, neboť to vyžaduje uplatnit *veškerou* sílu, jakou je člověk schopen vynaložit, a především pak pokorně poznat sám sebe! –

OTÁZKA:

Měl jsem příležitost sledovat, jak čtenáři, kteří utvořili kruhy v různých městech, studují Poselství Grálu. Byly mi nápadné rozdíly mezi nimi. Zatímco v jednom kruhu se dostalo ke slovu mnoho směrů a pak byly srovnávány s Poselstvím Grálu, bral řečník jiného kruhu za základ pouze Poselství Grálu a nepřipustil nic jiného. Který z obou vedoucích je pro lidi více povoláný?

ODPOVĚĎ:

Jsou lidé Světlem povolání, jsou však také lidmi vyvolení nebo ti, kteří se sami cítí být povolányi. Mezi nimi je zásadně velký rozdíl. Kdo je Světlem povolán, ten slouží Bohu, a zná proto jen Boží vůli, která od počátku byla, je a bude nezměnitelná. Takový povoláný proto nedovoluje žádné ústupky, neumožňuje odchylky, a působí tedy přísně. Nemůže připustit ke slovu nic jiného než Boží vůli, kterou nelze zkřivit.

Lidmi vyvolený nebo ten, kdo se sám cítí být povoláným, však slouží v první řadě lidem, a proto jim činí ústupky. Bere-li to vážně, snaží se jejich přání postupně soustředit v jediné přání, aby je přivedl tak daleko, že nakonec budou chtít uznávat jen vůli Boží. Tím získají schopnost správně porozumět i Světlem povolanému. Nebudou pak již v jeho radách pocítovat přísnost, ale poznají v nich přímou cestu.

Kde je pouze jedna cesta, *musí* po ní člověk samozřejmě jít, chce-li dojít k cíli. Není správné říkat, že ke Světlu vede mnoho cest. Vede tam *jen jediná*, která spočívá v bezpodmínečném plnění Boží vůle. Žádná jiná. A protože vůle Boží je dána *naprosto jednoznačně*, neexistují kompromisy s přáními lidí. Pro člověka je různý pouze *způsob, jak jde po této jediné cestě*, jaké pomůcky při tom používá. Ty se liší podle toho, jaké osobní schopnos-

ti rozvinul. Tyto rozdílné způsoby chůze však nemění cestu, tím méně pak její směr.

Nesprávné je i tvrzení, že ten, kdo slouží lidem, slouží tím také Bohu. Jak je známo, lze sloužit jen *jedinému* pánovi. Naproti tomu povoláný, který slouží Bohu, vždy pomáhá současně lidem. Že tato pomoc nemůže vždy souhlasit s přáními lidí, je samozřejmé, neboť pravá pomoc je zřídka kdy splněním přání.

Ti, kdo slouží lidem, jim jsou samozřejmě více vítáni, protože jsou pro ně pohodlnější. Jsou ale mnohem slabší. Většina z nich se stává obětí svých stoupenců.

OTÁZKA:

Co je služba Grálu?

ODPOVĚĎ:

Služba Grálu je plnění *Boží* vůle, bez ohledu na vůli a přání lidí. –

Pojem »služba Grálu« nesmí být libovolně rozšiřován. Stoupenec Poselství Grálu není také současně ve službě Grálu, neboť pouze čerpá pro sebe osobně užitek z Poselství, aby našel cestu ke Světlu a šel po ní. Tak se dostane do Božího království, aniž by se přitom mohl mluvit o službě Grálu.

Služba Grálu sama vyžaduje mnohem více. Mnoha lidským duchům je k ní sice otevřena cesta, ale jen málokterým je nakonec dopřáno opravdu dosáhnout tohoto cíle. Dokonce i pro lidské duchy, kteří již pobývají v duchovní říši, je hrad Grálu ještě natolik vzdálený, že si to na zemi ani nelze představit. *Správně* chápat jen »vzdání se sebe samého« je krokem, o němž se mnoho lidských duchů domnívá, že jej učinili, ale... žije to pouze v jejich představě. Vzdání se sebe samého není v žádném případě rozplynutím ani vstupem do orientálně chápané, snivé nirvány, ale je to nejsilnější, plně sebe vědomá pohyblivost, jakou si lze představit, je to nejvyšší stupeň *osobní* činnosti. Něco zcela, zcela jiného, než si představují pohodlní lidští duchové. Tento stav je daleko vzdálen nynějšímu lidskému chápání. Ode všeho, co si o tom lidé dosud mysleli, je možné vzít téměř pravý opak, abychom vystihli to pravé. Ať se ale čtenáři spokojí s tím, že najdou cestu ke Světlu a mohou po ní stoupat vzhůru. To je již ona vytoužená blaženost, to nejvyšší, o co může skutečně dobrý člověk usilovat. Je to koruna lidského života.

OTÁZKA:

Jde antroposofie správnou cestou? Mnoho antroposofů se chce přit o Poselství Grálu.

ODPOVĚĎ:

Stoupenci každé sekty jsou přesvědčeni o její správnosti a zejména o své vlastní moudrosti. Čtou a poslouchají všechno ostatní jen podle tohoto jednostranného přesvědčení, nehledají tedy již, a nemohou proto také nic nalézt. Tím oslepli a ochluchli. Dokonce i nejjasnější Pravdu by chtěli považovat jen za úmyslnou nevráživost a zavrhuji ji, jakmile nesouhlasí s jejich vlastní moudrostí.

Jsem proto rád, že nemusím odpovídat na takové otázky, jako je Vaše, protože jsme již vstoupili do *té* doby, kdy každý člověk nyní brzy na sobě *prožije*, zda šel správnou cestou nebo zda se to jen domnívá, a pozná, odkud *jedině* mu může přijít pomoc. *Tímto* způsobem, a nikoliv slovy budou odhaleni falešní proroci a upadnou do zapomenutí. Buďte proto klidný a ještě krátký čas pozorujte. *Brzy* si budete moci sám učinit neklamný úsudek. Také o antroposofii.

Nechte tedy klidně lidi, ať se přou o Poselství Grálu. Ve slepém hněvu mnohý horlivec dokonce tvrdí, že v Poselství nachází rozpory, a to právě tam, kde se nejzřetelněji projevuje naprosto logická věčnost. Jde-li však vážný čtenář na kloub takovým tvrzením protivníků o rozporech, brzy zjistí, že v tvrzeních o těchto rozporech se jen odrážela neschopnost porozumět projevující se u člověka, který na Poselství útočí. Nebo že to svědčí o tom, jak zabředl do vlastních nesmyslných názorů, od nichž nechce ve vzdorovité zarputilosti upustit. Tak se při bližším pohledu tyto útoky odhalí pouze jako svědectví o duchovní chudobě takových lidí, kteří se tím-

to způsobem chtějí blýskat svou vlastní moudrostí. Ve většině případů takoví lidé vůbec nečetli *celé* Poselství, ale poté, co se jen zběžně podívali na několik stránek, se hned bez rozpaků pustí do štekání. Dělají to z úzkosti a obavy o to, že by jejich dosavadní domnělá velikost mohla utrpět újmu díky někomu, kdo to ví lépe.

Někteří jdou dokonce v této směšnosti tak daleko, že chtějí tvrdit, že Poselství neobsahuje vůbec nic nového. Nuže, na to není ani potřeba odpovědi. Myslím, že právě podle tohoto tvrzení je již možné správně posoudit tyto lidi. Lze z něho poznat, že jim úplně chybí jakákoliv možnost porozumění a že na vlastní obsah Poselství svou vnímavostí dosud nedorostli. Ať takoví lidé klidně dál patří k povrchnějším společností.

Ale nepomůže jim žádný útok, žádné tupení, žádný posměch... všichni budou pohřbeni pod troskami své falešné snahy dávat přednost svému vědění a ke svému štěstí budou rychle zapomenuti, zatímco Poselství zůstane.

OTÁZKA:

Nehodlá Abd-ru-shin odpovědět na útoky z mnoha stran? Jako tazatel náhodou sám podle mnoha příznaků vím, že by pro něho bylo snadné obrátit kopí, která jsou na něho namířena.

ODPOVĚĎ:

Své slovo považuji sám za příliš cenné, než abych je promarnil na takové věci. Nemám to ani vůbec zapotřebí, protože odpovědi na to přijdou ze zcela jiné strany. Buďte úplně klidný, nic nezůstane nezodpovězeno, ani to nejmenší. Stane se to způsobem, který bude celému lidstvu sloužit jako trvalé poučení. Nemusím k tomu ničím přispět.

A co se týče mnoha »názorů« a mínění, nebo dokonce prohlášení takzvaných rasových badatelů a písmonalců, které jsem od Vás obdržel v příloze a jejichž autoři tvrdí, že právě ve mně poznali čistokrevného Žida, pak sotva mohli dát lepší vysvědčení, že jsou díky svému »vědění« neschopní, než právě toto. Není totiž mnoho tak ryze německých a takzvaných křesťanských rodin daleko do minulosti, jako je ta, z níž pocházím. To by však pro mne nehrálo žádnou roli, protože znám jen lidi a neposuzuji podle ras, národností ani náboženství. To je příliš nepatrné a nehodné opravdového člověka. Domnívají se tito lidé, že budou jednou smět vtáhnout do království Božího s národními prapory a s národními hymnami? Ne, něco tak omezeného mě nemůže přimět k odpovědi.

Stalo se však také módou, že v jistých kruzích se mnohé, co by mohlo být nebezpečné pro jejich vlastní přání nebo ideje, prostě pokoušejí nesvědomitě označit za prožidovskou snahu. Dělají to s úmyslem odradit mnoho lidí od toho, aby se tím zabývali. Touto lacinou

ochranou sebe samých usilují o to, aby neztratili půdu pod nohama, ale aby neprávě chvályhodnými prostředky podpořili své vlastní cíle.

Jak jednostranní jsou kromě toho rasoví badatelé, kteří se snaží posuzovat pouze podle zevnějšku, podle hrubohmotnosti, zatímco skutečný člověk *je duch a jedině ten je rozhodující*. A tento duch je starší než nynější i dřívější pozemské tělo. Uvažujme jednou čistě pozemsky: Dobrý člověk bude vždy stejný, i kdyby se vícekrát převlékl do jiných šatů. V šatech na všední den je právě takový, jaký je v nedělních šatech. Nejinak je tomu s duchem, se skutečným člověkem.

Je mi ošklivo, když přemýšlím o těchto nesmyslnostech. A na čem se zakládá celá ta pýcha, veškerá domýšlivost, kterou si mnozí osobují vůči Židům, mezi nimiž jsou lidé, kterým bychom přátelsky stiskli ruku mnohem raději než těm, kdo jsou stejně jako my křesťané? Na čem se vůbec zakládá křesťanství? Pouze na židovství! Křesťané čtou jen židovské proroky Starého zákona, ne jiné. Desatero přikázání přišlo jenom prostřednictvím Žida. Učedníci byli Židé.

Budoucnost přinese mnohé, kvůli čemu se dnešní posměváčci budou muset stydět za svůj nynější názor a za své nynější vědění. Budou mít chvíle, kdy si budou přát, aby dříve mlčeli, místo aby se ve své ubohé domýšlivosti pyšně nafukovali. Je zaslíbeno, že všechno musí být nové! Na splnění toho se těší mnoho lidí. Je však možné strašlivější odsouzení, než je právě toto zaslíbení? Nesvědčí to pro skutečnost, že všechno, vše je nesprávné, když se to má stát novým, tedy jiným, aby to bylo konečně správné? A v této době nyní jsme! Ze všeho, co si lidé vymysleli a co vytvořili, již není skutečně nic, co by nebylo od základu chybné. Větší důkaz toho, než je nynější úpadek a beznadějný zmatek, jistě není nutný.

OTÁZKA:

Snažím se žít podle Poselství Grálu. Často se mi však vtírají nepěkné myšlenky, které vůbec nechci. Dokonce chci často pravý opak. Nepěkné myšlenky se ale vtírají o to víc a zaznívají mi takřka v uších. Způsobuje mi to hodně utrpení, protože mě to trápí, a téměř bych zoufal při otázce, proč k tomu dochází, jestli jsem snad v nitru špatný.

ODPOVĚĎ:

Píšete přece sám, že pokaždé jen jinak *myslíte*, než chcete. Proto musí být Vaše nitro lepší než Vaše občasné myšlenky. Jistě budete vždy *jednat tak*, jak *chcete*, ne jaké jsou Vaše myšlenky. Kromě toho je jen málo lidí, kterým se to nestává. Tím se nemusíte zneklidňovat. Takové myšlenky, s nimiž nesouhlasí vlastní chtění, mají málo síly. Útvary, které jsou jimi vytvořeny, se opět velmi rychle rozplynou, aniž mohou způsobit škodu. Samozřejmě za předpokladu, že jim stále znovu nepřivádíte novou sílu přílišným hloubáním o nich. Věnujte těmto nevídaným myšlenkám méně pozornosti, a pak se k vám samy sebou nepřiblíží. Jinak ale pomáhá vroucí, krátká modlitba.

OTÁZKA:

Jak je možné, že tolik lidí nemůže v Poselství Grálu nic najít, zatímco pro mne je spolu s biblí vším?

ODPOVĚĎ:

To budou asi převážně sektáři, ne však lidé, kteří jsou vnitřně ještě svobodní. Kdo říká, že Poselství Grálu je snadné nebo že neposkytuje nic nového, ten je nezná, nic z něho nenačerpá, i když je četl, stručně řečeno, právě on je nepochopil. *Bylo pro něho příliš těžké, a proto* je považuje za snadné. Tím je vlastně řečeno vše! Takový člověk se ale může utěšovat tím, že Poselství ani není pro něho určeno. Komu nic nedává, ten tím přijal právě to, co si zasloužil. Vždyť to patří k třídění. Pozdější zkušenosti to zřetelně ukážou.

OTÁZKA:

Proč trestá Bůh často tak tvrdě?

ODPOVĚĎ:

Bůh vůbec netrestá! Ani nehrozí a neláká. To všechno jsou mylné lidské názory. I Desatero přikázání, které bylo dáno prostřednictvím Mojžíše, je pouze ukazatelem cesty k tomu, jak může člověk dosáhnout blaženého života. Tresty ukládá jen člověk ve svém společenském řádu. Jako všechno, co vymyslel, to ale žel provádí nesprávným způsobem, nedokonale, a ještě méně dokonale jsou tresty vykonávány. Slovo trest vůbec vymyslel jen člověk sám ze sebe ve svém omezeném chápání.

Vezměme příklad dost pozemského druhu, aby byl snadněji srozumitelný: Nějaký obchodník se spojil s jiným. Měl přítele, který byl prozíravější a znal lépe lidi. Protože se v obchodě vyskytly různé potíže, zeptal se přítele na radu. Přítel ho varoval a poradil mu, aby co možná nejdříve přerušil obchodní spojení, protože společník má špatné úmysly a snaží se bezohledně získat pro sebe výhodu k obchodníkově škodě. Přítel obchodníkovi stručně a jasně řekl, že jestliže nebude dbát na jeho radu, utrpí velké ztráty. Obchodník však na přítelovu radu *nedbal*, protože zatím nedokázal poznat známky toho, že jeho obavy jsou oprávněné.

Přítelovy výstrahy se splnily teprve o několik let později. Obchodník utrpěl velké ztráty vinou svého společníka, který mu neobyčejně obratně škodil podle předem promyšleného plánu. Obchodník to teď nazval trestem za to, že nebral vážně výstrahy svého přítele, a snažil se tento trest chápat jako pokárání za to.

Tak se lidé staví ke Světlu. Odtamtud jim v pravý čas přichází mnoho výstrah, a jestliže na ně budou dbát, mohou se uchránit spousty zla. Lidé si však myslí, že je to

Boží trest, když je zasáhne zlo, které sami zavinili a které se muselo projevit následkem toho, že nechťeli slyšet nebo byli neposlušní. Myslí si ještě, kdovíjak jsou velcí, když tento »trest« trpělivě snášejí, a očekávají za to od Boha zvláštní odměnu, i kdyby to bylo jen v pocítování vnitřního povznesení, že jsou hodní.

To všechno je sebeklam a lež, neboť Bůh je tím netrestá, ale oni sami si zlo vytvořili ve své tvrdšíjnosti. Ze Světla může být pozorováno, když se člověk nebo celé lidstvo vydá na nesprávnou cestu, která přece musí bezpodmínečně vést ke zcela určitému konci. Tento konec, který člověk mnohdy nemůže vidět, nebo lépe řečeno nechce vidět, Světlo přesně pozná. Člověk nebo lidstvo je varováno. Jestliže lidé nedbají na výstrahu a jdou tvrdšíjně dál svou cestou, je přirozené, že v určité době musí dojít k takovému konci. Ten však nepřivodí Světlo jako trest, ale byl připraven již tehdy, když si lidé zvolili tuto cestu, a Světlo se jen snažilo, aby od ní lidi odvrátilo a přivedlo je na jinou cestu, na níž by se vyhnuli zlému konci a kde by je místo toho čekal radostný cíl.

Bůh tedy netrestá, ale člověk si způsobuje všechno sám, když nechce dbát na varování. Proto je velkým rouháním říkat: »Bože, jak tvrdě trestáš!« A právě tak je nesprávné bědovat: »Jak může Bůh připustit něco takového!«

OTÁZKA:

Co říká Abd-ru-shin tvrzení, že duch a duše sídlí v člověku vedle sebe?

ODPOVĚĎ:

Kdo to tvrdí, nemá o stvoření ani tušení. Duch je původ, jádro a konečný cíl člověka. Duch je člověk sám bez obalu jiného druhu. Duše je tentýž duch obklopený jedním nebo několika obaly jiného druhu, ale bez hrubohmotného obalu, bez pozemského těla. Duše tedy musí v sobě mít ducha samého jako vlastního, živého člověka. Když duch postupně odkládá jemnohmotné a bytostné obaly, a při tom vystupuje stále výš a výš, je nakonec jako lidský duch už jen v lehkém duchovním záhalu a může pak takto vstoupit do duchovní říše, do ráje. O tom ještě později podám podrobnější vysvětlení.

OTÁZKA:

Kdo jsou pomlouvači?

ODPOVĚĎ:

To jsou lidé, kteří obratně překrucují skutečnosti, aby jim dali nesprávný smysl ke škodě jiných osob. Ti, kteří si vymýšlejí nové události a rozšiřují je za stejným účelem, nejsou pomlouvači, ale lháři. Podle Božích zákonů je jedno jako druhé zavrženíhodné. Patří to k pokusu o morální vraždu nebo ke spáchání morální vraždy, při níž je karma právě tak těžká jako při spáchání hrubohmotné vraždě a ve většině případů je dokonce ještě těžší, protože duševní rány jsou trvalejší, zvláště když v mnoha případech trpí současně i jiné osoby. Kromě toho *každý* pokus o morální poškození nebo provedení takového poškození, ať již odůvodněného nebo neodůvodněného, je nutné karmicky těžce odpykat. Tomu lze snadno porozumět, protože takový skutek vždy předpokládá nečistý charakter. Člověk čistého nebo alespoň ušlechtilého charakteru by to totiž neprovedl a zahnal by podobné myšlenky ze zdravého odporu daleko od sebe. Nečistota je tedy v takových případech z povahy věci vždy na provádějící straně, která se tím samočinně označuje jako taková.

OTÁZKA:

Proč Abd-ru-shin odmítá spojit se s existujícími sdruženími? V mnoha případech by přece bylo snadné se sjednotit. Při úsilí vzhůru by si měli navzájem podat ruku a působit společně, což by umožnilo dosáhnout vysokého cíle mnohem dříve.

ODPOVĚĎ:

Nejsem zde proto, abych lidi vyváděl z jejich omylů, které si sami vytvořili, tím, že bych jim je vysvětloval nebo se s nimi přel a argumentoval, ale *přináším Poselství*, jehož se lidé mohou přidržet, aby se zbavili svých omylů. »Sjednocení« při tom neexistuje, ale jediné: »buď – anebo«! Nepřichází v úvahu ani společné působení, ale nanejvýš následování. Kdo není schopen si to ujasnit, ten ať Poselství Grálu klidně odloží, protože by mu nebylo nijak k užitku. Kdo Poselství nepovažuje za dar Boží, ten mu nikdy neporozumí. Pro toho také není určeno. Nesnažím se ani jediného člověka »přemlouvat«. Také *nemám* v úmyslu založit nějaké »sdružení« nebo obec a žít z jejich ročních příspěvků.

Proto zůstávám nezávislý a nezamýšlím zkoumat všechna tvrzení, která lidé vysloví a která jsou částečně úplně nesmyslná, abych je pak vždy znovu a znovu vyvracel namáhavým dokazováním. Tím by bylo podle mého názoru prokázáno příliš mnoho pocty směšné aroganci mnoha lidí.

Bůh ukazuje Pravdu, *jaká je* v jeho stvoření. Ona stojí uprostřed nevýslovného a nebezpečného zmatku, který lidstvo způsobilo. Poznat a přijmout Pravdu jako takovou je pouze věcí lidí, kteří musí napnout všechny síly, aby získali pro sebe tento nejvzácnější poklad, bez něhož jsou neodvratně ztraceni. Proto musí *všechno* učinit *člověk*, neboť Bůh za ním nepoběží, nikdy se nesní-

ží k tomu, aby byl sluhou člověka! To je však to, co člověk podle svého zvláštního stanoviska dosud očekává. *On* stále vyžaduje důkazy! Ať se namáhá jednou *sám*, aby poznal Pravdu! Je to přece ku prospěchu jen *jeho* samotného. A ten, kdo skutečně opravdově hledá, kdo se tedy o to *pocitivě* snaží, ten poznání *nalezne!*

K tomu však patří pro každý začátek nezbytná *ta* pokora, která člověku umožňuje, aby poznal sám sebe. A to je asi to nejtrpčí pro člověka dnešní doby. Už na tom ztroskotá, neboť toho není schopen, to *nechce!* A proto na sebe uvaluje soud. Podívejme se jenom na člověka, jak pyšně jde pozemským bytím, ověšen všemožnými tretkami pozemské ješitnosti! Kde pak má být místo pro pokoru?

Nakonec si ještě myslí, že boj Světla proti všemu temnu, který nyní nastal, se děje jen kvůli němu! Tento velký boj *neprobíhá pro něho* osobně. Vzestup, který je mu přitom umožněn, je pouze jeho následkem. Proměšká-li využít ze všech sil tuto poslední příležitost, nebude-li chtít slyšet volání, zůstane vězet v bahně, které si sám vytvořil, a zadusí se. Nebude se pro něho truchlit!

Obtížen tím, co vytvořilo lidské myšlení, nikdy nepozná pravou cestu.

Já však jdu sám svou cestou a plním svůj úkol, který jsem poznal. Nemusí mě přece následovat nikdo, kdo k tomu dobrovolně neprojeví ochotu. Myslím, že má řeč je vždy dost zřetelná. Kompromis, i když by byl sebelehčí a sebejednodušší, je u mne v každém směru naprosto vyloučen. Spojení se sdruženími, sektami a církvemi nepřicházejí nikdy v úvahu, Bůh je ani nezná, neboť Božím chrámem, církví, dómem je míněno něco jiného, mnohem většího než nějaká organizace na zemi! –

OTÁZKA:

Proč Abd-ru-shin nemluví ve svých přednáškách také někdy o pozemsky praktických věcech?

ODPOVĚĎ:

Pro lidi je nutnější to, co jsem až dosud řekl, jak se nyní zanedlouho ukáže. Neřídím se lidskými přáními. To přenechávám všem, kdo píší »na obchod«.

OTÁZKA:

Mohu říci, že jsem při svém hledání postupně prošel s největší možnou vážností a věcností jednotlivými obory okultismu a horlivě jsem prostudoval theosofii a později antroposofii.

Všude jsem našel krásné a pravdivé, povzbuzující věci, ale korunu mi přineslo teprve Poselství Grálu svou jasností a především svou prostou důsledností. Co dobrého jsem našel ve všem ostatním, to jsem opět našel v Poselství Grálu. Až do té doby jsem se všude setkal jen s nesusvislými zlomky, teď jsem ale spatřil něco úplného, přehledného ve srozumitelném sledu. Na základě toho jsem si mohl utvořit jasný obraz a díky němu mé vědění teprve získalo jistotu. Když jsem správně spojil dosavadní jednotlivé části a vyplnil mezery, vznikl jediný živý celek.

Mluvil jsem o tom s theosofy a antroposofy, s nimiž se znám z dřívějšíka, ale žádný z nich mi nechtěl rozumět. Přestože je v Poselství Grálu mnoho nového, co dosud nikdo nevyslovil, oni v něm nic nového neviděli. Prostou jasnost pocítovali jako méněcennost. Co se zde dá dělat?

Lidé přece jistě vědí, že jednotlivé zlomky nejsou téměř k ničemu, i když jsou sebelepší, a že jen ten je Mistrem, kdo nám ukazuje, jak to všechno sestavit dohromady a tím také využít, jak je tomu v Poselství Grálu. Kromě Kristova čistého učení jsem už nenašel nic tak jasného a hlubokého.

ODPOVĚĎ:

Jakou odpověď ještě potřebujete? Dáváte si ji ve své otázce sám. Nechte klidně tyto lidi, aby šli svými cestami. Pro ně Poselství Grálu není! Kromě toho Poselství Grálu nebylo sestaveno dohromady, ale je samo pro

sebe zcela samostatné a nezávislé. O tom jsem již víckrát mluvil.

Nejste také se svým dopisem sám, protože došly různé jiné dopisy stejného smyslu a dokonce obsahují podobná slova. Vaším prožitím se Vám jen potvrdilo, že k pochopení Poselství je nutná větší vážnost a píle, než si myslí povrchní lidé, a že Poselství mluví vždy jediné a přímo k *jednotlivé duši* a dává jí *to, co právě ona pro sebe samotnou* potřebuje ke vzestupu.

Díky této své neschematické živosti musí samozřejmě rozbít každou sektu, takže se pro sekty stává velkým nebezpečím, protože vytváří samostatné, *vnitřně svobodné* lidi, kteří musí být protivníky každého sektářství. Je to z podvědomého pudu sebezáchovy, když se organizace, sdružení a sekty staví k Poselství tak, že je ignorují, vyjadřují se o něm hanlivě, zlehčují je nebo k němu zauímají nepřátelský postoj.

Poselství ale »je« a »bude«, i když se všechno ostatní rozpadne, a nedá se ničím zadržet na své cestě, kterou každý útok dokonce *musí* podporovat.

OTÁZKA:

Co je vážné hledání?

ODPOVĚĎ:

To právě *není* všechno, co se tím dnes označuje! Kdo vážně, tedy poctivě hledá Pravdu, musí se nejdříve vnitřně úplně očistit, to znamená oprostít se ode všeho, čemu se dosud naučil a co četl, odsunout to zcela stranou, také se zbavit vlivu všech osob na sebe, a pak klidně v sobě procítovat »Slovo« jako dítě, které stojí před něčím novým. Ne bez důvodu se u dětí často setkáváme s tím, že posuzují věci a lidi nejsprávněji, protože děti jsou vůči všemu nepředpojaté a bezelstné.

Zdá se, že je to snadné, ale pro dnešního člověka je to to nejtěžší. Není pro něho větší překážky než právě to. A protože požaduji *vážné hledání jako základní podmínku* pro možnost přijetí vlastního obsahu Poselství Grálu, vyžadují tím od lidí nejvíce, co vůbec lze od nich požadovat. Tím zároveň již předem vylučuji zcela určité všechny, kdo jsou domýšliví na své vlastní vědění. Je to třídění, při němž jen pokorný může v důsledném zvrtném působení získat palmu pravého poznání, zatímco ostatní vyjdou naprázdno.

Toto všechno *rozumově* poznat je až na několik výjimek vyhrazeno teprve *novému pokolení*, které přežije nynější dobu, neboť teprve očistěný rozum, který bude prožitím *násilím* zbaven všech strusek nynějšího poblouzení a ješitností, umožní neovlivněně chápat, což je k tomu zapotřebí!

Toto *nové pokolení* však nelze očekávat teprve v příštích staletích, ale už žije a stane se novým jen tím, že lidé různého věku, kteří k němu patří, vyjdou *očistěni* ze soukolí a kamenů těch mlýnů, které nyní již začínají mlít, zatímco všichni ostatní v nich budou rozemleti.

Takový vážně hledající člověk nebude vyhledávat sdružení, nebude se připojovat k sektám a nebude ani potřebovat se sdružovat. Zpracovává všechno jedinečně v sobě, protože při tom mu nikdo jiný nemůže pomoci. Jen *tak* to v něm ožije a bude to jeho vlastnictvím, o něž se nemůže rozdělit s jinými lidmi. –

OTÁZKA:

Mám snad trochu zvláštní otázku, doufám však, že na ni dostanu odpověď, protože mnoho lidí o tom mluví, a jak jsem mohl pozorovat, velmi často je to souží a tísní: Co jsou to vlastně pocity méněcennosti?

ODPOVĚĎ:

Protože se tato otázka těší veřejnému zájmu, má se jí zde dostat odpovědi. Komplexy méněcennosti, jak se tomu krásně říká, se vyskytují tam, kde se duch nemůže svobodně rozvinout. V mnoha případech jsou dokonce důkazem toho, že takový člověk je duchovně silnější, než se může projevit, a proto trpí pod tlakem tísně, jejíž příčiny nezná. Čtete mé pojednání »Tajemství krve«. Dozvíte se z něho mnohé, co se týká právě této otázky.

Je ale ještě i jiná příčina, při níž lze sotva pomoci: je to lenost ducha! Člověk by se mohl sám vzchopit k tomu, aby se zbavil tohoto tlaku, jen kdyby chtěl. Je však k tomu příliš pohodlný a chtěl by, aby to udělali druzí. Kromě toho se časem začne cítit ve své situaci, kterou ještě staví na odiv, vlastně docela dobře, a cosi by mu i chybělo, kdyby tíseň měla ustoupit. Chce být litován, na mnoha místech sice prosí o radu a pomoc, ale byl by málo vděčný tomu, kdo by ho skutečně mohl osvobodit od tísně, na kterou si již zvykl.

Prvnímu druhu lze v každém případě pomoci, druhému však ne, protože tito lidé to ve skutečnosti nechtějí.

OTÁZKA:

I když jsem už často viděl a slyšel operu »Parsifal«, stále nemám jistotu, co znamená pojem »čistý bloud«. Kdybych si o tom někdy zjednal jasno, byl by určitě můj dojem ještě mnohem větší.

ODPOVĚĎ:

Ve svých přednáškách o praduchovních úrovních jsem již mluvil i o tom.

U každého *důkladně* myslícího člověka musí postava »čistého blouda« vyvolat nejistotu. Ta vzniká proto, že tento výraz i celé vykreslení postavy je omylem, jak to dokazují ve svých přednáškách.

V této odpovědi by to vedlo příliš daleko, proto se spokojuji poukazem na to, že Parzival je »čistá brána« (*das reine Tor*), ne však »čistý bloud« (*der reine Tor*). V tom spočívá všechno, a budete-li o tom vědět, učiníte si o tom i jinou představu a dosáhnete klidu. Parzival je ve skutečnosti prostředníkem ke stvoření, tedy i k lidem, a je branou Pravdy a života pro všechna stvoření směrem dolů.

OTÁZKA:

Už často jsem četl v novinách o lidech, kteří mají rentgenické oči. Neuměl jsem si nikdy tento děj vysvětlit a neměl jsem ani příležitost slyšet o tom něco bližšího. Dovedu si však představit, že člověk, který má skutečně takovou schopnost, cítí mnohem jemněji než kterýkoliv umělý přístroj. Je možné, abych dostal podrobné vysvětlení?

ODPOVĚĎ:

Existence takových schopností je už dobře známa z novin a není již sporná, protože ji nelze dost dobře popřít. Zabývali se tím už i lékaři, aby prozkoumali tento dosud zdánlivě tak tajuplný jev a použili jej pak ku pomoci lidstvu.

Výzkumy však ještě nedospěly na dostatečně pevnou půdu, aby je bylo možné považovat za jisté poznání a využít je. A tento pevný základ ve smyslu, který je dosud ve vědě obvyklý, se zde ani nebude moci nikdy vytvořit, neboť tyto schopnosti, již samy o sobě velmi řídké, jsou u jednotlivých lidí tak různorodé, že je vůbec nelze posuzovat jednotně.

Shromáždíte-li pět lidí, kteří mají nadání tohoto druhu, zjistíte, že každý z nich působí svým zcela zvláštním způsobem. Každý z nich »vidí« buď více nebo méně jasně a ne vždycky totéž co ostatní. Zde se příliš uplatňuje osobitost toho, kdo má toto nadání, stejně jako má stupeň jeho vzdělání vliv na způsob vyjadřování a dokonce silně omezuje »vidění«.

Čím méně určitých vědomostí získal takový člověk studiem, tím neovlivněněji, jistěji a jasněji bude moci využívat takový dar. Jinak se mu do toho zcela bezděčně vplétají získané nazírací formy a způsobují, že skutečný obraz nemoci se potom jeví úplně jinak.

Na druhou stranu se však může stát, že člověk, který není ovlivněn tím, co se naučil, sice vidí obraz nemoci správně a nezkriveně, ale není schopen se vyjádřit tak, aby jej správně popsal.

Obojí má tedy své nevýhody, které často znemožňují *přesný* popis, a tak mohou být dokonce nebezpečné, jestliže se někdo svěří do rukou člověka s rentgenickými očima, aniž si to rozváží.

Nejlepší je, když zde tato schopnost a věda působí společně, ovšem ne v jedné osobě. Stojí-li tedy člověku s touto schopností po boku lékař, naučí-li se časem přesně rozumět jeho líčení obrazu nemoci a pak při poskytování pomoci připojuje své vědomosti a zkušenosti.

Tak z této spolupráce může vzniknout velmi blahodárné působení. Nelze však radit, aby se člověk beze všeho bezpodmínečně spoléhal na obraz nemoci »viděný« pomocí této schopnosti, aniž by byl tento obraz pečlivě přezkoumán.

Jako všude se samozřejmě i zde vyskytují výjimky, ty jsou ale velmi řídké. Tyto výjimky, které představují lidé s obzvlášť silnými schopnostmi, bychom mohli nazvat spíše omilostněnými než nadanými. Tito omilostnění však nikdy neopomenou radit k tomu, aby byl přizván lékař, který by při svém působení bral v úvahu obraz nemoci, jenž oni sami vidí.

Bylo by ovšem také nesprávné, kdyby lékař z nějakého předsudku takové výjimečné pomoci odmítl. To ale nikdy neučiní lékař, který je lékařem »z hloubi srdce« a který chce lidem především *pomáhat*.

K tomu přistupuje ještě něco:

Takové schopnosti nebo dary se mohou u lidí projevit a po nějaké době prostě zase zmizet! To jako mnoho jiného úzce souvisí se změnami složení krve, protože jen zcela určité vyzařování krve způsobuje »zření duchov-

ním zrakem«, jak lze nazvat schopnost rentgenických očí, která se náhle objeví.

Takzvané rentgenické oči nejsou oči pozemského těla, ale jsou to – obrazně vyjádřeno – oči duše, jimž musí být nejdříve upravena cesta, aby *mohly* vidět takové věci. A k tomu slouží vyzařování zcela určitého druhu složení krve, které se může utvořit a někdy později se opět změnit. Tak vzniká a současně mizí schopnost, již se lidé tak často díví. V tom také spočívá vlastní vysvětlení!

Je přece dobře známo, že i velmi významná média náhle ztrácejí své vynikající schopnosti, nebo tyto schopnosti bývají oslabeny. Dosud nebyla nalezena příčina toho.

Kde k tomu dojde, tam se pouze nějak změnilo složení krve a tím i její vyzařování. A jedině v druhu vyzařování krve tkví *každá* mediální schopnost. Rozdíly mezi nimi jsou způsobeny rozdílností mostů, které vytvářejí současné vyzařování krve.

Klíčem ke všem těmto věcem je tedy krev! Nelze však říci, že jen *jedno* zcela určité složení krve vyvolává mediální schopnosti, ale existuje pouze určitý *základní druh* s mnoha dílčími druhy, mezi nimiž jsou velmi jemné, někdy stěží znatelné rozdíly.

Jednou to ještě bude zvláštní, ale pro pomoc lidstvu významné vědění – vědění o účincích vyzařování krve a o tom, že je možné tato vyzařování záměrně měnit. V tom *tkví pro člověka všechno pozemské!* Jeho tělesné zdraví a plný rozvoj jeho ducha na zemi. Je to *nejdůležitější* pozemská pomoc, jakou lze poskytnout. Obsahuje všechno a spočívá v ní štěstí a mír.

Dnes je možné právem mluvit o tak často používaném výrazu »otrávená krev«, neboť je tomu skutečně tak, jenže jinak, než si to lidé představují.

Mostem ke všemu, tedy i k vynikajícím schopnostem, je proto vyzařování krve! Musím zde ještě ukázat mnoho

cest, abych podal úplný obraz o nesmírném významu tohoto dosud neznámého pole. Toto pole se nyní brzy otevře *těm* lidem, kteří se s úmyslem poskytnout pomoc snaží vyzkoumat dosavadní tajemství stvoření, aby pak skutečně *sloužice* působili v nové oblasti vědění, ne však proto, aby tím získali »jméno«.

Chtěl bych ještě zvlášť upozornit na jednu věc: Takzvaným duševním zrakem se ve většině případů poznává jemnější záření nemoci, nejen tělesně viditelná nemoc. Tato nemoc, kterou může vidět lékař, která je tedy viditelná tělesnému zraku, zde hraje pouze vedlejší roli, je-li vůbec patrná. Ale právě tento *jemnější* způsob zrání je hodnotnější a důležitější, neboť se jím poznává *ložisko nemoci*, její skutečné východisko, které jako vše ostatní tkví v jemných zářeních a jež teprve vyvolává projevy viditelné pozemskému zraku.

V tom spočívá přednost a větší význam používání takového »zrání«. Jestliže je však člověku obdařenému takovou milostí, který opět pomocí vyzařování své krve hledá spojení, ještě přidána schopnost »vycítit«, co může sloužit k vyléčení v tom nebo onom případě, nebo co alespoň přináší úlevu, pak je to milost, kterou lze sotva ocenit a která může skutečně konat zázraky.

Protože ale většina dnešních lidí je zvyklá stále hledat jen svůj prospěch a podle toho také posuzovat všechno u druhých, a protože mnozí bližní těchto obdařených předpokládají vždy jen to nejhorší, což je ovšem pouze ozvěnou jejich *vlastního* nitra a znemožňuje jim to věřit v ideálně myslící lidi, uchylují se takto obdaření plaše do ústraní. Jim samotným je totiž dar možnosti takto pomáhat příliš posvátný a jejich chtění je příliš čisté, než aby se vydávali na pospas špinění.

Naproti tomu se nelze ani domnívat, že člověk, který působí tímto způsobem, má poskytovat svou pomoc zce-

la zdarma, neboť každý takto obdařený není zároveň tak zámožný, aby si mohl dovolit poskytovat ji trvale bez odměny. Jiné názory o tom jsou chorobné, nespravedlivé a osobivé.

Nesmíme snižovat to právě jen proto, že jsou i lidé, kteří využívají takové mnohoslibné obory a snaží se zde provozovat nečisté obchody, kteří tedy za zaplacení nedávají správnou protihodnotu nebo ji snad nedávají vůbec žádnou. Kde je vůbec nějaký obor lidské činnosti, kde by se nevyskytovaly podobné nešvary? Hledali bychom jistě marně.

Ze všech těchto důvodů je pochopitelné, že mnohý skutečně milostí obdařený člověk, který by mohl přinášet velké požehnání, zůstává se svými schopnostmi v ústraní a neposkytuje lidem pomoc.

V otázce je však jistě skryto také přání, i když přímo nevyslovené, dovědět se, zda lze doporučit využít takové schopnosti, jestliže se k tomu naskytne příležitost.

Je-li tato pomoc přijata tak, jak jsem již vysvětlil, lze k ní jistě radit, protože to přece každému člověku přinese velké uklidnění, když se jednou tímto způsobem dozví, jaký je stav jeho těla. Bylo při tom nalezeno mnohé, co bylo velmi nutné vědět, a tím bylo možné už v počátcích velmi snadno odstranit mnoho nedobrého, co by snad později mohlo působit velmi škodlivě.

I zde je tomu tak jako u mnoha věcí v lidském životě. Často člověk mívá příležitosti, aniž je pro sebe využije, a později po nich touží, když je už nemá. Tato myšlenka, že cosi promeškal, ho pak tíží jako neurčitý tlak.

OTÁZKA:

*Často jsem přemýšlel, v čem vlastně spočívalo Lucifero-
rovo pokušení při prožívání Syna Božího Ježíše na poušti.
Nedospěl jsem zde ale ke skutečnému pochopení. Může
mi to Abd-ru-shin osvětlit?*

ODPOVĚĎ:

Je dobře, že se na to tážete, protože se o tom ještě nikdy podrobně nemluvilo. Pravděpodobně dosud ani ne-
byl nalezen pravý smysl tehdejšího pokušení, protože
člověk zůstal i zde tak jako ve všech duchovních věcech
příliš povrchní. Správně tomu porozumět může ovšem
jenom ten, kdo zná moje Poselství. Pokusím se teď po-
skytnout hlubší výklad:

Ježíš šel do pouště, aby zde v samotě podpořil a usnad-
nil poznání o vlastním původu z Boha, které bylo nutné
pro to, aby mohl rozvinout své působení.

Tušil sílu, která s tím byla spojena, a pozvolna ho na-
plnila velká touha a chtěla se uplatnit, aniž si to Ježíš
mohl už jasně uvědomit. Chybělo ještě několik dnů
a pak by před ním zcela jasně leželo i vědění o tom, jak
může hrubohmotně působit.

Potom by ovšem bylo pro pokušitele pozdě na to, aby
přiměl Ježíše k něčemu, co by muselo předem poškodit
jeho působení.

Jako vždy, i zde pokušitel obratně vystihl okamžik pří-
znivý pro jeho úmysly. To mohla být v tomto případě
jen doba přechodu od vycitování Boží síly pronikající
ven k jejímu vědomému používání ve světle Boží moud-
rosti, k níž Ježíš současně dospíval.

Tato moudrost zná neochvějné zákony, které Boží vůle
vložit do stvoření, ze kterých stvoření teprve vzniklo
a jimiž je i udržováno.

Pokušitel *znal* tyto zákony a vystavěl na tom svůj plán.

Velmi obratně zvolil okamžik, kdy si Ježíš stále více uvědomoval svůj úkol a svůj původ, ale neměl dosud zcela jasné poznání a všechno v něm ještě bouřlivě kvasilo. To byla jediná příležitost a možnost, kdy mohl odpůrce položit léčky, které by mohly Ježíše svést k nějaké nerozvážnosti, škodící jeho budoucímu úkolu, a které by předem na dlouhou dobu znemožnily jeho vystoupení před lidmi, nebo je přinejmenším značně oslabily.

Pro svůj útok rychle našel nejcitlivější bod, jímž byla nevýslovná láska Syna Božího k lidem. Ježíš přece chtěl jít s otevřenou náručí v ústřety lidstvu a radostně mu pomáhat, neboť byl na zemi ztělesněním Boží lásky.

Proto mu pokušitel lichotil: »Jestliže jsi Syn Boží, učiň z těchto kamenů chléb!« K tomu se připojoval hlubší smysl, že lidé by ho pak vítali s jásotem a ochotně by se otvírali jeho Slovu, které jim chtěl přinést ke spáse spočívající ve věděni. Tak by Ježíš získal lidi pro sebe hned při svém vystoupení a měl by usnadněno své působení.

V tom spočívalo pokušení! Byl to skutečně lákavý cíl pro lásku, která chtěla pomáhat pomocí Slova. Samozřejmě že v ní byla snaha zasáhnout co možná nejrychleji a nejpronikavěji.

Kdyby to bylo možné provést tímto způsobem, nemohlo by být vůbec řeči o pokušení, ale všechno by se to jevilo jako pomoc k rychlejšímu uskutečnění díla Syna Božího, což pokušitel v žádném případě nechtěl.

Pokušení tkvělo v tom, přimět Ježíše k něčemu, co pro něho nebylo možné a čím by lidi zklamal! K tomu však mohlo dojít jen v době, kdy Ježíš ještě nebyl »hotov ke své pozemské činnosti«. Sice již přijal nesmírně velkou sílu ke svému zázračnému působení, tušil také svůj božský původ, ale dosud nedospěl k poznatkům nutným pro vědomé působení. Proto také ještě nemohl přehlédnout samočinně působící zákony, vložené Boží

vůli do stvoření, na kterých mohl a... musel založit svou moc, protože pocházejí od Boha Otce prostřednictvím jeho vůle a jsou dokonalé, takže je nelze změnit.

Z toho důvodu by Ježíš nemohl nikdy učinit z kamení chléb, neboť v zákonech stvoření tato možnost neexistuje, stejně jako nemohl seskočit z cimbuří chrámu, aniž by si neporanil své pozemské tělo.

Pokušení tedy spočívalo v tom, že pokušitel chtěl podnitit Ježíše k něčemu, co se mu nemohlo podařit, aby tak předem podkopal u lidí víru v jeho poslání.

Pokušitel znal zákony stvoření, znal omezené myšlení pozemských lidí. Toto myšlení je ostatně dnes ještě mnohem více rozšířeno, protože lidé se mylně domnívají, že dokonalý Bůh může ve své všemohoucnosti konat libovolné činy odporující jeho vlastním dokonalým zákonům ve stvoření!

Toho všeho bylo využito v době, kdy Ježíš dospěl až těsně k poznání sebe samého a toto poznání se v něm mocně dmulo, ale dosud si je zcela jasně neuvědomil. Pokušitel chtěl svým našeptáváním již předem zasadit působení Syna Božího těžkou ránu, nebo je úplně znemožnit. Zvolil k tomu jako vhodnou půdu tehdy ještě nespoutanou touhu pomáhat a ještě více ji povzbuzoval. V *tom* bylo pro Ježíše pokušení při jeho vývoji. Pokušiteli šlo o to, aby těžce otrásl celým pomocným dílem ještě před jeho začátkem.

Právě to však bylo podnětem k tomu, aby v témže okamžiku Syn Boží dospěl k *věděni* a tak pokušitele odmítl.

Je podivné, že různé křesťanské náboženské společnosti považují za nejvyšší tu víru, která vidí dokonalost a všemohoucnost Boží v *tom*, že Bůh prostě může činit *všechno*, aniž by musel dodržovat své vlastní zákony stvoření, v nichž spočívá jeho všemohoucnost. Proto se

také beze všeho domnívají, že by Ježíš jako Syn Boží mohl učinit z kamenů chléb.

Právě tím, že toto pokušitelovo pobízení označují a také uznávají za »*pokušení*«, vlastně dokazují, že vysvětlení zákonů stvoření v mém Poselství je správné! Kdyby totiž byla správná jejich víra, že Ježíš jako Syn Boží to mohl učinit, pak by tento pokušitelův návrh nebyl »*pokušením*«, ale skutečnou velkou *pomocí*.

Pokušení má však vždy způsobit škodu, jak to také pokušitel skutečně zamýšlel. Chtít tento děj označovat za pokušení a zároveň učit o bezpodmínečné víře v zázraky – v tom spočívá rozpor, který se nedá překlenout a který zřetelně ukazuje, že těmto učením zcela chybí skutečné vědění a že byla vytvořena s nesmírnou povrchností.

Tak se v tisícířích věcech projevují mezery v dosavadních poučkách náboženských institucí a již při letmém objasnění vyjde samočinně najevo mnoho neudržitelných neznalostí.

OTÁZKA:

Existuje »prozřetelnost«, nebo se učení o ní zrodilo jen ze snahy ulehčit váhavým lidem cestu pozemským životem?

ODPOVĚĎ:

Prozřetelnost není nic jiného než zvrtné působení, na jehož přesně vyznačených drahách stojí pomocníci pomáhající *těm* lidem, kteří jdou správně svou cestou. V tom spočívá i předurčení pozemské cesty. Prozřetelnost je vlastně *následek* dřívějších rozhodnutí při prožívání! Člověk, který ve své krátkozrakosti chce věřit jen v *jeden* pozemský život, ale z toho důvodu nazývá tyto následky odpovídající zákonům stvoření prozřetelností. Tím však vlastně míní jen zásahy pomocníků, kteří jsou na těchto cestách připraveni pomoci lidem chtějícím dobro, a proto se velmi často mluví o »dobrotivé prozřetelnosti«.

Není tedy nesprávné, když se používá slovo »prozřetelnost«, pokud si o tom lidé nevytvářejí mylnou představu. Ve skutečnosti je ale takzvaná prozřetelnost pouze částí vlastního dění.

OTÁZKA:

Jak vlastně proběhlo vyhnání z ráje?

ODPOVĚĎ:

Než na to odpovím, musím se rovněž zeptat: Týká se tato otázka průběhu přirozeného vývoje stvoření, nebo případu ve spojení s »pádem do hříchu«? To jsou totiž dvě naprosto rozdílné věci, které spolu vůbec nesouvisí.

Aby to bylo jednodušší, odpovím na *obě* otázky. Vezměme nejprve průběh vývoje stvoření. Při něm jde o to, že nevědomé zárodky lidského ducha odcházejí za hranice takzvaného ráje, aby se do něho mohly vrátit jako plně vědomé.

To je zcela přirozený děj, který je vlastně lépe označen výrazem »vypuzení«. Ještě zřetelněji to vyjadřuje slovo »odloučení«.

Je to odchod nevědomých duchovních zárodků, který se odehrává při neustálém vývoji stvoření. Tyto duchovní zárodky samy odcházejí z oblasti duchovní sraženiny sousedící s rájem, protože touží uvědomit si samy sebe. Je to tedy začátek putování hmotnostmi za účelem vývoje směřujícího k vědomí sebe samého.

To však není trest, ale milost. O ní jsem se již podrobněji zmínil ve svém Poselství, protože to patří k vědění o stvoření.

Trestem po *pádu do hříchu* však byl jiný děj, který se ovšem také jako všechno odehrál zcela přirozeně a týkal se již vyvinutých lidských duchů.

K pádu do hříchu došlo na zemi a je spojen s probuzením rozumu, k němuž měl přispět Lucifer, aby pomohl člověku k jeho rozmachu ve hmotnosti. Neměl ale přispět k tomu, aby se člověk podřizoval rozumu tím, že by jej považoval za to nejvyšší. Člověk chtěl s jeho pomocí vládnout, a tak se stal jeho otrokem, místo aby

z něho učinil jemně broušený nástroj pro svou cestu hmotnostmi, jímž by v díku Stvořiteli s láskou zušlechtoval a povznášel všechno hrubohmotné.

Protože rozum je a vždy zůstane *připoután k zemi*, připoutal se spolu s ním i duch člověka a přerušil veškeré spojení se světlými výšinami, se svým skutečným domovem.

Vzdal se pro něho tak potřebného spojení se Světlem, a tím si znemožnil návrat domů. Jakmile pozemský člověk sám dosadil rozum za to nejvyšší, bylo to, jako by se ocitl v zavázaném pytli, protože si tím uzavřel pohled vzhůru.

Rozum jakožto produkt pozemského mozku totiž může rozumět jen všemu, co patří stejně jako on ke hrubohmotnosti, pochází z ní nebo je s ní úzce spojeno.

Proto samozřejmě odmítá to, co nelze počítat k této hmotnosti, nebo se k těmto věcem staví »bez porozumění«, což je totéž co neschopnost uznat je.

Zadušení všeho vyššího, nehmotného znamená totéž co odloučení se od ráje, to je jistě každému myslícímu člověku snadno srozumitelné. Člověk přitom pobýval na zemi, nikoli v ráji, od něhož se odloučil.

Není těžké porozumět ani výroku »V potu tváře budeš jíst svůj chléb«. Ve skutečnosti nebyla tato slova řečena; nebylo to nutné, protože k tomu samočinně došlo jako k přirozenému následku.

Jakmile se člověk vlivem nadvlády rozumu odloučil od ráje, který je v duchovní říši, a ode všeho vyššího, mimohmotného, protože tomu již nemohl rozumět, takže už o tom ani nechtěl nic vědět, pak se *muselo* – jak to odpovídalo rozumu – veškeré jeho myšlení a jednání zaměřovat pouze na všechno, co je připoutáno k zemi. Tak pozemský člověk začal usilovat *jen* o tyto věci, které jsou ve skutečnosti nižší! Odvrátil tedy svůj zrak od

výšin k zemi a ke všem pozemským potřebám, vyčerpával na ně všechnu svou sílu, a proto nakonec neuměl nic jiného, než v potu tváře a v boji se svými bližními zápasit o živobytí.

V tom spočíval trest. Vznikl ale sám sebou tím, že se člověk odvrátil od Boha a jeho světlých výšin a přiklonil se ke hrubé hmotnosti, na níž musel s námahou dobývat to, oč usiloval.

Toto v podstatě samočinné a samozřejmé dění bylo obrazně vyličeeno jako pád do hříchu a vyhnání z ráje, což nebylo nic jiného než odloučení se od duchovního ráje, které člověk provedl z vlastní vůle.

Ke svedení nedošlo v ráji, ale *na zemi*, neboť do ráje by se had nikdy nemohl dostat, nehledě k tomu, že duchové žijící v ráji by vůbec nemohli být sváděni takovým způsobem, protože se zachvívají a působí jedinečně v *cit*u. Tam nepotřebují rozum, který patří jen ke hmotnosti a jemuž svádění platilo.

OTÁZKA:

Často se stává, že vnější poměry vyhodí člověka z dráhy, po které se rozhodl jít. Musí přijmout místo nebo práci, jež neodpovídá jeho vlastnímu cíli, a tím ztrácí mnoho času, který musí považovat za promarněný. Jestliže ho vykonávání takové práce ještě stojí přemáhání a nemá z ní radost, jistě nemůže přispět k jeho duchovnímu uzrávání.

ODPOVĚĎ:

Věrné plnění povinností přináší vždy duchovní užitek. Tento užitek je pochopitelně živější a větší, jestliže má člověk současně také chuť a lásku k práci. Často jsou však takové práce nutnými mosty, které tento člověk ještě potřebuje, aby mohl dosáhnout vyššího cíle, jenž ho pak cele naplní, a tak se mu stane i radostí.

Je samozřejmé, že při takových přechodných pracích, které někdy mohou trvat mnoho let, nemůže člověk vždy dosáhnout uspokojení a radosti, nejméně pak tehdy, když tato zaměstnání potřebuje ke svému vlastnímu vývoji a ke svému duchovnímu pokroku!

Velmi často až mnohem později člověk pozná, že právě ta léta, která považoval za promarněná a kdy se domníval, že stojí stranou od své cesty, kterou si předsevzal jít, byla pro něho nejdůležitější a že by je na své pozemské cestě za žádnou cenu nechtěl postrádat, protože zkušenosti z nich nutně potřeboval k dosažení vyššího cíle.

Pak teprve děkuje z celé duše za moudré vedení, které ho zdánlivě tlačilo stranou.

OTÁZKA:

Co se rozumí pod pojmem »skupinová duše«? S tímto označením jsem se často setkal v mnoha knihách, ale nikdy jsem pro to nenašel skutečné vysvětlení, které by mohlo v mých představách vybavit správný obraz.

ODPOVĚĎ:

Svou otázkou jste se dotkl bodu, k jehož vysvětlení by bylo třeba celé řady přednášek. A to samozřejmě nejde stěsnat do rámce pouhé odpovědi na dotaz.

Přesto chci alespoň v hlavních rysech naznačit, o co se jedná. Nejlépe bude, když současně odpovím na jinou došlou otázku, která zní:

»Mají kromě lidí duši i zvířata, rostliny atd., procházejí tyto duše postupným vývojem a jak je to při jejich odchodu?«

Na to lze říci, že ve stvoření neexistuje nic, co by mohlo být bez vývoje, neboť to zákon pohybu nedovolí. Tak se vyvíjejí i duše zvířat, jež pocházejí ze zvláštního druhu bytostného kruhu, který jako první obklopuje hmotnosti.

Přitom nemohu jinak, než poukázat na své přednášky o různých kruzích nebo úrovních stvoření, protože jejich znalost je bezpodmínečně nutná k porozumění této odpovědi. Nelze dát úžeji omezený obraz, protože všechno v těchto úrovních je v trvalém pohybu.

Tak se tedy vyvíjejí na zemi stále víc a více i duše zvířat, které pocházejí z nejnižšího kruhu bytostného a nejsou duchovního druhu. Jsou proto také podrobeny příslušným proměnám.

Jsou-li tyto duše ve vývoji na začátečních stupních, vracejí se po pozemské smrti do skupinové centrály, nebo lépe řečeno jsou jí přitaženy. Přitom ztrácejí opět svou formu a splývají s touto centrálou. Taková skupino-

vá centrála není jenom *jedna*, ale existují centrály pro každý stupeň zralosti. I zde se všechno sdružuje podle zákona stejnorodosti, podle stupně své zralosti.

Na vyšším stupni vývoje zvířecích duší však forma duše přetrvává po pozemském skonu stále delší dobu a může se pak opět vtělit, aniž by se rozplynula v některé skupinové centrále.

Přitom je příchyllost, věrnost nebo láska soudržnou silou, která v touze udržuje tuto formu pohromadě.

Pojem »skupinová duše« se týká druhů nižší bytostnosti, z níž vznikají zvířecí duše a po hrubohmotném úmrtí se tam opět vracejí, protože jsou přitahovány těmito shromaždišti. Je to podle lidských pozemských pojmů beztvará masa, ze které se oddělují části, nabývají formy duší a po návratu ji ztrácejí a znovu se rozplynou v této beztvaré mase.

Ve skutečnosti se skupinové duše skládají z mnoha nejasných útvarů, které se navzájem prostupují a neustále se mění.

Vysvětluji to jen tímto způsobem, abych o tom poskytl přibližný obraz, protože důkladnější pochopení vyžaduje přečíst si mé přednášky.

Chtěl bych ještě připomenout pouze jednu věc: Tyto právě uvedené duše mají jen tvorové s vlastní schopností pohybu, jako jsou zvířata, jimž se tak dostává možnosti chránit se.

Rostliny a horniny nemají vlastní duši, ale tvoří pouze obydlí pro bytostné tvory, jako jsou elfové atd., kteří se z nich mohou libovolně vzdalovat a necítí bezprostřední bolest, jestliže jsou jejich obydlí poškozena.

Bytostní tvorové opatrují a pěstují obydlí, která jsou jim poskytnuta a jež se nemohou samostatně pohybovat, budují je a vyživují zářením. To se pak lidskému zraku jeví jako samostatný život těchto rostlin.

OTÁZKA:

Už dlouhou dobu se snažím chtít stále jen to nejlepší, a přece se musím stále znovu a znovu dožívat toho, že dělám chybu na chybu. Téměř bych pak zoufal a nutně dospívám k názoru, že zde na zemi nelze vůbec duchovně uzrávat.

ODPOVĚĎ:

Je lépe chybovat při dobrém chtění, než nedělat nic ze strachu, že by se mohly udělat chyby! Člověk, který chybuje, se přesto dostává nejčastěji vpřed, jestliže se pro budoucnost poučí z těchto chyb a snaží se, aby se nedopouštěl stále stejných chyb. Jeho duch přitom zcela určitě dozrává, jakmile je jeho chtění dobré a nechce-li úmyslně něco zlého.

OTÁZKA:

Čím to je, že tolik lidí není schopno poznávat Boží působení ve stvoření, ale žije tak, jako by Bůh neexistoval?

ODPOVĚĎ:

Protože se takoví lidé neotevírají! Je k tomu ale třeba již velmi mnoho tuposti, jestliže člověk nemůže vidět ve stvoření vyšší působení. Takový stav však není neschopnost lidského ducha, ale pouze povrchnost nebo lenost! Tito lidé sice jedí a pijí a myslí na získávání pozemských výhod, ani na okamžik se však nezeptají, kdo je původcem toho krásného stvoření, k němuž sami patří, a kdo je udržuje. Berou a užívají, aniž by chtěli zkoumat, kdo je dárce.

Takoví lidé platí před Stvořitelem méně než zvířata, protože na rozdíl od zvířat mají jako přednost v sobě ještě možnost poznávat a jsou jen příliš pohodlní, aby využili této zvláštní schopnosti. Možná se to zdá přísné a tvrdé, ale je tomu tak. Jsou to ve skutečnosti zahaleči, trubci ve stvoření, i když jsou u pozemských lidí považováni za pilné a významné.

OTÁZKA:

Jaký rozdíl je mezi lidskou duší, která se odloučí od těla při přirozené nebo násilné smrti?

ODPOVĚĎ:

Duše, která odejde následkem náhlé smrti, je jako plod, který spadne ze stromu *před* uzráním a musí pak ještě dozrávat. Taková předčasně odešlá duše musí nějakým způsobem, odpovídajícím jejímu druhu, dohnat to, co na zemi zameškala.

Ale i taková smrt, kterou lidé nazývají přirozenou, může být pro duši předčasná, jestliže pozemský člověk zanedbával své hrubohmotné tělo nebo mu věnoval příliš malou pozornost, když je tedy dostatečně neopatroval jako svěřený majetek nebo je dokonce poškozoval, jak se to velmi snadno může stát nadměrným pitím nebo kouřením i jinými sklony či návyky, které neodpovídají zdravým potřebám těla.

Kdo z lidí vůbec ví, o kolik let se často zkrátí pozemský život nějakým hloupým a zdánlivě neškodným návykem, nemluvě o vášních nebo o přepínání při sportu následkem ctižádostivosti.

Snad polovina dnešních »kultivovaných« pozemských lidí všemi těmito zvyky a zlozvyky způsobuje, že jejich duše musí příliš brzy opustit pozemské tělo a odejít do takzvaného záhrobí. Tak nemohli naplnit svůj čas, pokud vůbec mysleli na správné naplnění a vyšší cíl pozemského života.

OTÁZKA:

Co je milost a jaký je její vztah ke spravedlnosti?

ODPOVĚĎ:

V lidském smyslu je milost čin libovůle, v božském smyslu nikoliv. Milost Boží spočívá v samočinných zákonech stvoření, v nichž se projevuje Boží vůle, která je zároveň i spravedlností. Tyto zákony dávají ve své spravedlnosti kleslým lidským duchům možnost, aby odčiněním opět dosáhli vzestupu.

Toto působení samočinných Božích zákonů ve stvoření v sobě zahrnuje spravedlnost a lásku a je současně i milostí, kterou Bůh lidem poskytuje.

OTÁZKA:

Znám dějiny Inků, »Synů slunce«. Byli dobromyslní, a přece vinou pověstného Pizarra skončili tak strašlivě. Lpěla na tomto národě tak těžká karma, že by ji Inkové při své čistotě a dětskosti nemohli odčinit symbolicky? Jak lze vysvětlit hrůzy, které je postihly, když přece žili tak, že nikomu neškodili?

ODPOVĚĎ:

Velmi jednoduše! Tím, že Inkové žili bezstarostně a nikomu neškodili, by dospěli až do stavu klidu! Cítili se při tom dobře a neusilovali z vlastní vůle o to, aby se dál vyvíjeli.

Žili jako neškodné ovečky. Na zemi ale byli ještě i jiní lidé, kteří se již poddali neblahému vlivu nadvlády rozumu, a tím se podobali vlkům. Jak známo, nemohou ovce žít s vlky společně.

Kromě toho si tazatel musí také ujasnit, že každá strast nemusí být následek *existující* karmy, neboť i karma přece musela mít někdy začátek.

Každý čtenář mého Poselství ví, že i dnes se ještě vedle probíhající karmy každou hodinu nitky karmy nejen rozvazují, ale stále i *nové* navazují.

Tak zlovolní lidé, kteří přepadli Inky, navázali novou karmu, zatímco Inkům při tom vzešel i přes pozemské strasti užitek, protože se stali *bdělými*, aby se duchovně a také pozemsky dál vyvíjeli!

Z tohoto děje se mohou lidé opět poučit, že je jejich povinností, aby byli stále *bdělí*. Duchovně i pozemsky. Pozemský člověk může stát duchovně sebevýš a žít sebelépe ve Světle, ale není-li současně přítom i pozemsky bdělý, zapomíná-li na své pozemské okolí, ve kterém má přece žít jako pozemský člověk, a nechce-li jej dbát, ale chce žít zde na zemi *jen* pro ducha, pak musí utrpět

a utrpí škodu, protože tím ponechává zlovolným bližním úplnou volnost. Dovoluje tak, aby vzrůstaly slabosti a chyby jeho bližních, a dává jim dokonce ještě příležitost, aby se v nich vybouřili. To není správné!

I v Poselství jsem výslovně upozornil na to, že na zemi má jít pozemské ruku v ruce s duchovním.

Bdělost je nejlepší obranou a nejostřejším bojem!

To je důležité pro každého pozemského člověka.

Při bdělosti může být mnohé zlo odvráceno ještě dříve, než přejde do útoku. *To* je *pravý* boj, který je požadován ve smyslu Boží vůle. *Takto* mají všichni bojovat: vytrvalou, neochvějnou *bdělostí*!

OTÁZKA:

Je mi nápadné, že právě proti Abd-ru-shinovi jsou s nenávistí stále znovu podnikány útoky, jejichž povaha musí vlastně všechny mravné a myslící lidi odpuzovat. Setkal jsem se s tím nejen u různých sekt, ale musel jsem to nyní vidět i u církvi.

Zaráží mě to, protože takové jednání je vlastně pravým opakem vzorného křesťanského života, jaký bychom měli očekávat a vyžadovat od všech, kteří přímo patří k nějaké církvi nebo jí slouží, máme-li věřit v pravost jejich slov a nauk.

Rozhodně to neodpovídá zásadám Syna Božího Ježíše, na nichž jsou přece křesťanské církve vybudovány, to je naprosto jasné každému křesťanovi, který to se svým křesťanstvím myslí doopravdy. Jak máme rozumět tomu, že se děje něco takového, co přece musí otřásat celými základy? Nebo se snad mýlím?

ODPOVĚĎ:

V této otázce je již dost zřetelně obsažena i odpověď. Je to myšleno zcela důsledně a není třeba dalších vysvětlení. V celých světových dějinách to byli prokazatelně vždy jen zástupci v té době vládnoucích náboženství, kteří bojovali proti lidem hledajícím Pravdu a proti těm, kdo přinášeli Světlo, jakmile překročili hranice daných náboženských předpisů, aby se přiblížili Pravdě.

Tyto důkazy světových dějin nemůže nikdo popřít. Ani samotnému Synu Božímu Ježíši se nevedlo jinak, to je všeobecně známo. Kdyby dnes opět přišel, stalo by se mu přesně totéž, jenomže přiměřeně dnešním poměrům. To dokonce více než jednou naprosto otevřeně hlásali sami kněží a každý, kdo zná lidi a jejich jednání, jistě nebude očekávat nic jiného.

Povaha takových útoků, ať jsou podnikány skrytě nebo

veřejně, však může vždy charakterizovat jen jejich původce. Ti za ně přece nesou odpovědnost před Božími zákony a tyto zákony se nakonec v každém případě musí samočinně obrátit proti nim. Způsob tohoto jednání charakterizuje jediné *osoby*, které se ho dopouštějí, a vtiskuje jim patřičnou pečeť. Tazatel však za to nemá obviňovat církve jako celek.

OTÁZKA:

Jedna již zodpovězená otázka mě podnítila k nové otázce: Abd-ru-shin by přece mohl snadno osvětlit všechny slabiny a nedostatky církvi nebo sekt, a ty by snad byly natolik prozíravé, že by jejich útoky umlkly.

ODPOVĚĎ:

Očekává tazatel ode mne, že v tomto případě půjdu obvyklými temnými a zavržitelnými cestami, tak příznačnými pro odpůrce? Ovšemže bych to mohl učinit a naplnit tím mnoho knih, v tom však nespočívá můj úkol. Mým úkolem je ukázat cestu lidem, kteří s vážností hledají Boha a Pravdu, a tak jim pomoci a dát jim to, co hledají.

Tím současně odpovídám na mnoho otázek, proč se nesnažím obvyklým způsobem získávání nalézat čtenáře a stoupence a rychle rozšiřovat jejich kruhy.

Hledajícím nabízím, ale nezískávám je. Kdo opravdu hledá, ten *najde!* Najde, protože tomu Bůh tak chce a pomáhající síly ze světlých výšin k tomu vedou každého vážně hledajícího. Tytéž síly tím pomáhají i mně a lidstvo se v pravou chvíli bude muset dovědět, že jsem pod svatou Boží ochranou. Pak také samočinně vyjde najevo nesprávnost všech útoků a výsledek bude *takový*, že právě tyto útoky a všechno podobné jednání nejvíce přispějí k *podpoře* mého poslání, i když ti, kdo je prováděli, zamýšleli pravý opak.

Spočívá v zákoně Božím, že v současné době musí i temno se svými zlými úmysly proti své vůli sloužit Světlu.

Moje vlastní vědění spojené s bezpodmínečnou důvěrou v mé poslání a jeho výsledek mně dává právo mlčet na útoky, i když to odporuje přání prosících lidí, a ponechat na rozhodnutí lidí samých, zda chtějí věřit nenávist-

ným projevům. Stačí, když si přitom vzpomenou na slova Syna Božího Ježíše:

»Poznáte je podle jejich skutků.« To znamená totéž co: *»Máte je poznávat podle toho, jak jednají!«*

Poznat skutečný druh odpůrců pak přece není už tak těžké.

Kromě toho se takovými pokusy o potlačování a pronásledování těžce hřeší právě proti jednomu ze základních Božích zákonů: Člověk má mít možnost svobodně se rozhodovat, což se nedá oddělit od odpovědnosti, neboť tam, kde je odpovědnost, *musí* být také možnost svobodného rozhodování! Tato svoboda však končí tam, kde svobodu zkoumání a uvažování potlačují ta místa, která se takto dost zřetelně snaží udržet jen svůj vlastní vliv.

Kde je skutečně pravda, tam může být klidně osvětlena, tam se není čeho bát a tam by bylo přece také nejméně důvodů k horlení na to, co je jiné nebo nové. Naopak, všechno ostatní může pravdu jen upevnit.

Nejposvátnější povinností člověka je, aby v poznávání Boha a ve svém duchovním vývoji postupoval *vpřed*. Každé znemožnění toho a připoutání se k dosavadnímu je zastavení, které má za následek úpadek. Rozumově vědecké bádání a objevování postupuje stále neochvějně kupředu. Nebudou-li s ním duchovní vědy držet krok, budou časem otřeseny a začnou kolísat, protože bude chybět vyrovnání k harmonii obou těchto různých druhů, které mají jít ruku v ruce. Konec pak bude nevyhnutelné zhroucení, protože rozumové vědě bude chybět potřebná živá duchovní opora; tu totiž mystika nemůže rozumovému vědění poskytnout.

Tyto poznámky zdánlivě nepatří k otázce, ale jen zdánlivě. Ve skutečnosti prohlubují smysl odpovědi a já doufám, že to mnohý člověk pochopí.

OTÁZKA:

Jako vážný čtenář Abd-ru-shinova Poselství Grálu »Ve světle Pravdy« chci v sobě oživit také velmi významnou přednášku o modlitbě.

Přitom cítím, že by to pro mnoho lidí byl velký dar, kdyby chtěl Abd-ru-shin uvést základní formu každodenní modlitby, které bychom se mohli držet...

ODPOVĚĎ:

To není první žádost toho druhu, a proto jsem dal již dříve pro kruh čtenářů základ ranní modlitby, modlitby před jídlem a večerní modlitby. Smysl těchto modliteb odpovídá postavení člověka ve stvoření. Jestliže se člověk snaží tato daná slova nejen »oddmolit«, jak to činí většina lidí, ale se soustředěným nitrem je procítit, tedy se s nimi zachvívat, potom vznikne *tak* účinná modlitba, jakou je člověk schopen vyslat. Moje slova k tomu mají poskytovat jen zevní oporu a podpořit cítění.

Modlitby znějí:

1. Ranní modlitba

»Tvůj jsem, Pane! Můj život má být jen díkem Tobě. Ó, přijmi milostivě toto mé chtění a daruj mi k tomu i tento den pomoc Tvé síly! Amen.«

2. Večerní modlitba

»Pane, který trůníš nade všemi světy, prosím Tě, nech mne tuto noc odpočinout ve Tvé milosti! Amen.«

3. Modlitba před jídlem

»Pane! Působením svého stvoření máš pro nás milostivě vždy připravený pokrm! Přijmi náš dík za Tvou dobrotivost! Amen.«

OTÁZKA:

Mnoho věřících podle bible velmi lpí na Ježíšových »zázracích«. Jak Abd-ru-shin vysvětluje zázrak nasycení pěti tisíc lidí několika chleby a rybami? Tisícero násobné rozmnožení pokrmů je přece podle zákonů stvoření vyloučeno.

ODPOVĚĎ:

Také o tom bylo dáno podrobné vysvětlení ve spisech, které líčí Ježíšův život na zemi. Jako vždy a jak je tomu ještě i dnes, vznikly tehdy mezi lidmi pověsti, jež nejen překrucovaly slova, která Ježíš pronesl, ale i jeho osobu samotnou opředly nesmírně přehnanými příběhy, jež postrádaly jakýkoliv skutečný podklad.

Ježíš sám byl často zděšen, když přišel poprvé někam, kam ho předešly takové pověsti. Tyto pověsti nutně způsobovaly, že nad lidstvem zoufal. Patřilo k nim i vypravování o *nasycení* pěti tisíc lidí, které *neodpovídalo* skutečnosti. Naslouchalo mu sice pět tisíc lidí, on je však při tom sytil *Slovem* Božím, které je *duchu* pokrmem a nápojem, nesytil je pozemskými věcmi.

Mně samotnému se v posledních letech nevedlo jinak. Byly rozšiřovány pověsti, které jsou ve srovnání se skutečností přímo směšné. Mnoho z těchto pověstí by se mohlo považovat za urážku lidí, jestliže někdo předpokládal, že tomu budou lidé věřit. Dokonce v nejbližším okolí mého sídla byly v novinách uveřejněny zprávy o zámku, jindy o hradu a podobných věcech, zatímco bydlím ve zcela prostém domě, což se dá snadno zjistit. Tak se také vypráví o událostech, které mohou být pouze výplodem chorobně zatížených mozků, nebo... *vědomě zlého chtění*, aby byli lidé odvráceni od toho, aby se vážně zabývali mým Poselstvím.

Příčinou takového jednání může být na mnoha místech

jen strach, že když se lidé seznámí s mým Slovem, radostně se probudí a začnou hluboce přemýšlet o věcech, jejichž vysvětlení najdou v mém Poselství Grálu »Ve světle Pravdy« a jinak nikde.

Nebylo to jiné ani za doby Ježíšova pozemského života. Částečně z fantazie a z přehánění, částečně ze zlých úmyslů byly vymyšleny a rozšiřovány pověsti. Když pak lidé těmto vyprávěním věřili a Ježíš nemohl na jiných místech splnit na nich založené prosby, protože nesouhlasily se zákony stvoření, museli se lidé domnívat, že to jenom *nechce* udělat! Tím byla obratně rozsévána zášť. Mylné pověsti byly žel zachovány také pro pozdější dobu, a tím se dostaly do tradičních podání.

Stačí ale přece, aby lidé pouze byli bdělí a aby si *dnes* všímali svých bližních. Tak snadno najdou vysvětlení mnoha rozporů z dřívějšíka, protože dnes jsou lidé ještě přesně takoví, jací byli dříve.

Kdyby někdo četl za sto let dnešní zprávy v novinách z mého blízkého okolí, nebylo by nic divného, kdyby pověstem, které jsou v nich šířeny, plně uvěřil v mylné domněnce, že to všechno přece musí být pravda, když to jsou zprávy z blízkého okolí.

OTÁZKA:

Přináší jednostranné nadměrné vypěstování předního mozku člověka, které je vyličeeno v Poselství, kromě strašných duchovních následků tohoto dědičného hříchu také tělesné škody?

ODPOVĚĎ:

Velmi mnoho, protože pozemské tělo je zařízeno na *harmonický* vývoj mozku a nikoliv na jednostranný. Kdo zná význam mozku pro lidské tělo, snadno tomu porozumí. Nesprávným působením bylo potlačeno velmi mnoho tělesných schopností, které by se jinak rozvinuly k velkému prospěchu člověka. Jiné schopnosti se zase mohou uplatnit jen v malé míře. Všeobecně také vzniká mnoho nemocí, jichž by jinak lidstvo mohlo užít ušetřeno.

To všechno způsobuje trvalé zkracování délky pozemského života, které je velmi značné.

V pozdější době, až se to změní, lidstvo s hrůzou pozná, jak velmi zhřešilo tímto odchýlením se od základů stvoření a jaká škoda tím vznikla. Mnoho nemocí úplně zmizí.

Nemá smysl již dnes tyto věci *podrobně* rozvádět, neboť po přijetí nezkřiveného, živého Slova nastanou změny úplně samočinně a tak jednoduše, že změnění lidé budou jen kroutit hlavou nad předstíraným »vysokým věděním« pokřivené doby, jejíž prázdnota se musela sama sebou projevit a zhroutit se.

OTÁZKA:

Často pro mě bývá těžké správně poznat své bližní a ocenit jejich vnitřní hodnotu. A zklamání pak bolí. Mnohý člověk, který dokázal opravdu velké věci, se při bližším seznámení ukáže jako osobně velmi malý. Jak je to možné?

ODPOVĚĎ:

Má-li být člověk poznán podle své vnitřní hodnoty, nejen podle svých snad velkých pozemských děl, je nutné si všimnout *maličkostí*, které projevuje ve svém chování.

Právě mnoho nepovšimnutých maličkostí ukazuje to *skutečné*, osobní v člověku. Jen velmi zřídka stojí člověk ve svých *dílech*, ve většině případů je staví *před sebe*.

Jen *zralý* lidský duch je *sjednocen* se svými díly.

Jedině ten je díky tomu také opravdu *živý* ve svém každodenním působení, na rozdíl od mnoha lidí, kteří vykonávají svou práci jen automaticky, sami však *zůstávají vedle* ní.

Těmto lidem chybí samozřejmě i pravá radost z práce. Jistěže i takoví lidé mohou věrně plnit své povinnosti, ale považují to za nutnost, v nejlepším případě za nutnost *potřebnou* k životu, nenacházejí v tom však nikdy opravdové uspokojení a tím ani radost, ale vždy žádostivě pošilhávají po něčem jiném.

To pak obvykle souvisí ani ne tak s *prací*, jako spíše se splněním přání po *požitcích*, která pro řádného člověka směřují vycházet teprve ze splnění povinností a z radostně vykonané práce, protože *pravá* radost a nezkalený požitek vzniká jen tehdy, když si je člověk vědom, že věrně splnil povinnosti a práci vykonal radostně.

Pozorujte lidi v maličkostech i zde. Při tom lze velmi rychle poznat, zda provádějí svou práci *cele*, tedy radostně, nebo automaticky. Podle toho je nutné lidi oceňovat.

OTÁZKA:

Abd-ru-shin mluví ve svém Poselství mezi jiným o velkém zákoně stvoření, podle něhož jen v dávání může být i pravé přijímání. Byl bych vděčný, kdybych směl slyšet právě o tom ještě přesnější vysvětlení, které by mé myšlení uvedlo na správnou dráhu.

ODPOVĚĎ:

Tento zákon proniká vším. Při trošce pozorování není těžké jej poznat a poučit se z toho.

Neovládá jen vědomé a chtěné myšlení a jednání lidí nebo jejich činnost v jednotlivých povoláních, ale i všechny děje považované za samozřejmé, které se do jisté míry odehrávají samočinně.

Všimněme si dýchání! Jen ten, kdo správně vydechuje, může a bude samovolně také zdravě a dokonale vdechovat, je dokonce správným vydechováním k tomu pobízen a nucen. To dává tělu zdraví a sílu.

Vydechováním člověk *dává!* Vydává něco, co je ve stvoření užitečné; uveďme jen oxid uhličitý, potřebný k výživě rostlin. Následek toho je, že *ten* člověk, který věnuje péči vydechování, je ve zpětném působení schopen opět zhluboka a s rozkoší vdechovat, a tím do něho proudí velká síla, zcela jinak než při povrchním dýchání.

Ale obráceně tomu tak není. Člověk může zhluboka a s požitkem vdechovat, aniž by byl proto *samočinně* nucen také důkladně vydechovat, neboť většina lidí právě vydechování provádí povrchně.

Snaží se sice požitkářsky brát, ale nemyslí na to, že mají také něco *dávat*.

A z opomenutí správného *dávání*, tedy dokonalého vydechování, vyplývá ledacos: Za prvé tak člověk nikdy nedospěje k pravému požitku ze vdechování, a za druhé není vypuzeno a odstraněno všechno, co je pro tělo

škodlivé nebo co nelze spotřebovat a co musí tělo zatěžovat nebo je omezovat ve zdravém zachvívání. Z toho mohou časem vzniknout nejrůznější nemoci. Bedlivý pozorovatel pozná i v tom nenápadně působící zákon.

Není tomu jinak ani u hrubších tělesných věcí. Lidé mohou požívat s požitkem pokrmu jen díky tomu, že je stráví, tedy že se v nich pokrmu přemění a že je předají dál k výživě půdy a rostlin. Na tom to bezpodmínečně závisí.

A jak je tomu s tělesnými věcmi, tak je tomu i s duchovními ději. Chce-li duch čerpat, tedy přijímat, musí to, co přijme, po proměně předat dál. Měnění nebo přetváření před předáváním posiluje a zoceluje ducha, který je díky tomuto zesílení schopen přijímat stále více a stále cennější věci, když pro ně udělá místo tím, že dává dál, ať už slovem či písmem nebo jiným způsobem.

Teprve po předání se mu ulehčí, jinak by ho to tísnilo, stále obtěžovalo nebo znepokojovalo a mohlo by ho to nakonec úplně utlačit. Jen tím, že dává, tedy předává dál, může opět přijímat.

Tyto snadno pozorovatelné a srozumitelné věci uvádím jen proto, abych upozornil na ono veliké, které je neustále v činnosti. Všechna dění ve stvoření podléhají tomuto zákonu. Účinky toho se samozřejmě jeví podle příslušné úrovně a příslušného druhu vždy v jiné formě.

Tento zákon lze označit i jinak, osvětlit z jiné strany tím, že řekneme: Kdo přijímá, musí dávat dál, jinak dojde ke hromadění a poruchám, které jsou škodlivé a mohou se stát i zhoubnými, protože je to proti samočinně působícímu zákonu stvoření. A není žádného tvora, který by nepřijímal.

OTÁZKA:

Často mi lidé z Německa tvrdili, že Abd-ru-shin je Žid. Už několik let jsem o tom slyšel stále znovu a znovu. Úmysl způsobit mu tím škodu je zřejmý, a proto bych byl vděčný, kdybych mohl jednou slyšet odpověď na to od Abd-ru-shina samého, který jako vždy při všech útocích zachovává ušlechtilé i v této záležitosti zdrženlivý postoj.

ODPOVĚĎ:

Na Vaši otázku Vám mohu odpovědět zcela jednoduše: Tvrzení, že jsem Žid, je lež, a to velmi *nejapná* lež, protože v tomto případě je možné snadno prokázat pravý opak, což při mnoha jiných dosavadních, šikovně vymyšlených pomluvách, založených na překrucování skutečnosti, nebylo tak snadné.

Nestaral jsem se v tomto případě o skutečná východiska, ale stojí-li tam všechno na tak slabých nohách jako tato směšná a samozřejmě zle míněná lež, pak to nemá dobrou vyhlídku na delší trvání.

Před lety byla dokonce v jedněch německých novinách otisknuta se stejným úmyslem moje podobizna. Mohl jsem na ní poznat, že fotografie musela být pro tento účel retušováním důkladně pozměněna, tedy zfalšována, protože se již vůbec nepodobala skutečnému snímku. Možná tím byly tyto noviny uvedeny v omyl. Ale i tehdy jsem mlčel, protože mi připadalo příliš směšné říci k tomu třeba jen jediné slovo.

Kdo chce věřit takovým věcem, a *proto* odmítá má díla nebo je nechce číst, ať to klidně udělá, neboť své přednášky nikomu nevnučuji.

Přestože je to pro mne naprosto vedlejší záležitost, mám v rukou doklad o mém takzvaném ryze árijském původu až do 16. století. Tyto důkazy shromáždili upřímně a čestně smýšlející lidé, a to nikoliv na můj podnět.

Mé Poselství samé je však *věčné* a obrací se ke *všem* lidem, kteří smějí na zemi prožít tu krátkou chvíli. Jednal bych proti svatému Božímu zákonu, kdybych v tom chtěl dělat rozdíly podle zevnějšku.

OTÁZKA:

Lidé věřící přísně podle církve často poukazují na biblický příběh o nevěřícím Tomášovi, který směl při zjevení Syna Božího Ježíše položit ruku na jeho ránu v boku a pociťoval ji jako ránu. Chtějí tím na rozdíl od Abd-ru-shinových výkladů dokázat, že Ježíš musel být vzkříšen v pozemském těle.

ODPOVĚĎ:

To je obvyklý pohodlný způsob, jakým provádějí důkaz věřící z církví, kteří se jednoduše opírají o místa v bibli, jimž jen zřídka skutečně správně rozumějí a která také dosud nebyla vždy vykládána ve správném smyslu.

Kromě toho není poukaz na biblický příběh vůbec skutečným důkazem, což je jistě jasné každému samostatně myslícímu člověku.

Když se Ježíš zjevil mezi učedníky, měl jako každý jiný zesnulý v první době pouze tělo jemnější hmotnosti, neměl však hrubohmotné tělo. Aby se mohl Tomáš přesvědčit, že je to opravdu Ježíš, dostalo se mu té milosti, že mohl v tom okamžiku vidět a hmatat *jemnohmotně*, že tedy mohl vnímat svým vlastním jemnohmotným tělem.

Jemnohmotné tělo lidského ducha, který dosud je v hrubohmotné schránce, vidí a cítí *prostřednictvím* svého hrubohmotného těla. To vzbuzuje dojem, jako by to bylo samo hrubohmotné tělo, které je v činnosti. Hrubohmotné tělo přitom velmi často provádí i zevně viditelné příslušné pohyby, vykonává totéž co jemnohmotné tělo.

Tak se může i dnes při zcela jiných příležitostech stát, že člověk, který má vlohu pro to, aby jemnohmotně zřel a hmatal, sáhne na něco, co jiní lidé nemohou vidět, a pociťuje to také jako samozřejmé.

Nejinak tomu bylo i u Tomáše. *Skrze* své hrubohmotné tělo viděl a pocítoval svým jemnohmotným tělem a jeho orgány Ježíšovo tělo, které již bylo zjasnělé, tedy jemnější. Viděl a nahmatl proto i jeho ránu, aniž by to bylo hutné pozemské tělo.

To je zcela přirozený děj, který byl podporován světlymi pomocníky a silami za tím účelem, aby Tomáš dospěl k přesvědčení, takže na něho musel působit tím přirozeněji, zejména když to chtěl sám Ježíš.

Právě tento děj však velmi zřetelně svědčí o tom, že to nemohlo být hrubohmotné Ježíšovo pozemské tělo, které všichni učedníci tak dobře znali, neboť jinak by přece byla každá pochybnost předem vyloučena.

Ježíš tedy *musel* mít ve svém jemnohmotném těle již i navenek *jinou* podobu, která se lišila od jeho jinak dobře známého pozemského těla, takže nebylo divu, že vznikaly pochybnosti o jeho pravosti. Proto chtěl Ježíš podat ještě zvláštní důkaz, aby rozptýlil pochybnosti, které se vyskytly následkem této změny.

Co tedy chtějí tito horlitelé uvádět jako základy, z nichž vychází jejich myšlení, to ve skutečnosti obsahuje důkaz opaku! Je jenom nutné vzdát se strnulého a líného lpění na tom, na co jsou zvyklí nebo co se naučili. Když pak o tom budou uvažovat, přijdou samočinně ze všech stran osvětlující paprsky, takže později nebudou moci lidé pochopit, proč na to nepřišli už mnohem dříve.

A kdo pak sebere sílu k tomu, aby všechno klidně porovnal a rozvážil, zjistí, že všechno mluví pro *nové* a nic pro to staré, které vzniklo z mylného, lenivého myšlení nebo z chytré vypočítavosti.

Pozemští lidé toho přece neustále prožívají dost, aby se jen při trošce přemýšlení mohli snadno vmyslet do těchto skutečností. Kdo například dosud neprožil živý

sen, na němž se hrubohmotné tělo hrubohmotně podílí? Bije kolem sebe nebo pláče, vzlyká a křičí, sténá a mluví, zatímco sen, vlastní prožívání, zření a pocíťování není vůbec hrubohmotného druhu, ale ještě mnohem jemnějšího druhu, než byla jemná hmotnost, která přicházela v úvahu u zjasnělého těla Syna Božího při události s nevěřícím Tomášem.

A přece je člověk při prožívání ve snu plně přesvědčen, že je to hrubohmotné prožívání, a teprve při probuzení poznává, že tomu bylo jinak, i když ještě nachází hrubohmotné důkazy, jako jsou slzy a jiné věci.

Ani takzvané »zjasnění« není změna něčeho existujícího, jako je hrubohmotné pozemské tělo, ale jeho odložení. Díky tomu vynikne jemnější tělo, kterým může lidský duch sám silněji prozařovat.

Zjasnění se tedy netýká pozemského těla, ale člověka samotného, který je duchem, jenž po odložení pozemského těla a ostatních strusek, které na něm visí a zatemňují jej, začíná stále jasněji zářit skrze své obaly.

Nastává nová doba, která odstraní všechny pochybnosti a přispěje k tomu, že vědění o Bohu nově vyvstane v čistším, živějším rouše, což nezmenší velikost tehdejší oběti Syna Božího, ale postaví ji do ještě mnohem zářivějšího světla, protože lidský duch získá vědění o tom a nebude setrvávat v nejasné víře, v níž není živá síla.

OTÁZKA:

Jako vážně hledající čtenář Abd-ru-shinových přednášek jsem pobouřen tónem článku »Vomp a osada Grálu«, uveřejněného v..., protože při srovnání se skutečným Abd-ru-shinovým Slovem je ihned patrné, že se jedná o mistrovské dílo úmyslného překrucování, které má sloužit určitému účelu. Ten tam však není uveden.

Chce i to Abd-ru-shin přejít mlčením? Snad by bylo také na místě, kdyby jednou podal bližší vysvětlení o mariánském kultu, protože to přece jistě zajímá i nekatolické křesťany.

ODPOVĚĎ:

Proč bych neměl ještě i nadále mlčet na útoky, které se přece v dohledné době musí vysvětlit díky zákonům samočinně působícím ve stvoření? Následkem toho bude, že právě takové útoky se nejen obrátí proti původcům, ale dokonce víc než všechno ostatní přispějí k podpoře *opaku* toho, co zamýšlejí.

Protože ale Vaše otázky jsou přímo vynuceny těmito útoky, chci se zmínit alespoň o něčem, co odpovídá skutečnostem a co může každého člověka povzbudit k vlastnímu uvažování a přemýšlení.

Článek, o kterém se zmiňujete, není vůbec, jak si myslíte, mistrovským dílem překrucování, ale celý jeho ráz silně připomíná způsob jednání církví ve středověku, který je dnes s oprávněným rozhořčením všeobecně zavrhován.

Obsah a tón článku zřetelně svědčí pouze o *jednom*: o možná pochopitelné obavě, nechci říci přímo strachu, že by mnohý hlouběji myslící člověk i z kruhů církve mohl souhlasit s logickými, fundovanými výklady o stvoření, které jsou obsaženy v mých přednáškách, protože mu nezůstávají dlužny srozumitelnou a přesvědčivou od-

pověď na všechny dosud nevysvětlené otázky lidstva a v ničem neodkazují na mystiku.

A tyto mé přednášky jsou v každém slově prozářeny jediné nejčistším, vědomým uctíváním Boha, které zdůrazňuje Boží dokonalost. Boží dokonalost je vůbec základem a východiskem i *všech* mých přednášek, zatímco jiná dosavadní učení ji často opomíjela. Dokonalost totiž nepřipouští libovolná jednání, vymykající se působení zákonů stvoření, protože tyto zákony stvoření přece vzešly z dokonalosti Boha, Stvořitele.

To však jen zvyšuje úctu k Bohu a přispívá k tomu, že se díky vědění ještě prohloubí. Vůbec to nezmenšuje ani posvátný úkol pozemské matky Marie z Nazaretu, která směla dát Synu Božímu Ježíši pozemské tělo!

A když na základě uznávání a zdůrazňování dokonalosti Božích zákonů ve stvoření dospívám k závěru, že při každém pozemském zrození je podle zákonů stvoření nutné i pozemské zplození, pak v tom není žádné pošpinění. Jinak by se přece muselo na každé pozemské mateřství pohlížet jako na pošpinění! Chce se tedy pozemské lidstvo opovážovat nutit Boha, aby se ve svých samočinně působících přírodních zákonech podřídil jeho lidským, tak různorodým a také měnícím se společenským zákonům?

Neposkvrněné početí je početí v nejčistší lásce, které je opakem početí v hříšné smyslnosti!

A že Ježíš by *nikdy* nemohl být dítětem hříšné žádosti, je samozřejmé. Byl bych první, kdo by tuto myšlenku potíral s veškerou energií. Je k tomu třeba již velké nečistoty, aby někdo takto vykládal mé zcela věcné úvahy.

Při odpovědi na Vaši druhou otázku týkající se mariánského kultu bych chtěl vstoupit do šlépějí Syna Božího Ježíše a objasnit ji rovněž otázkou:

Zmínil se Ježíš, který učil lidi *všemu*, jak mají myslet a jednat, ba dokonce i mluvit a modlit se, aby dělali to, co je správné a Bohu milé, někdy alespoň jediným slovem o něčem takovém? A křesťané se přece chtějí řídit podle Krista.

Myslím, že k tomu již není nutné uvádět nic dalšího. Je mi naprosto cizí dotýkat se přesvědčení nebo názorů jiných lidí a vážím si *každého* uctívání Boha, jestliže je opravdovým cítěním. Stejně tak jsem se nikdy nesnažil vnucovat někomu své vědění, ale vždy vyžaduji předem od každého vážné vlastní zkoumání, protože odpovědnost člověka, kterou stanovil Bůh, vyžaduje, aby měl člověk možnost se svobodně rozhodovat. Neboť i Boží spravedlnost je dokonalá a nečinila by člověka odpovědným za něco, k čemu se nemohl svobodně rozhodnout. Je přirozené, že ani záležitosti víry nejsou výjimkou.

A kdybych zde chtěl mluvit slovy bible, o kterou se také mnozí opírají, pak Ježíš podle Matoušova evangelia, 6. kapitola, říká:

»Když se modlíte, nebrebentěte tolik jako pohané, neboť ti si myslí, že budou vyslyšeni díky množství svých slov. Proto se modlete *takto*.«

Potom jim dal Otčenáš, jak se ještě dnes učí a modlí. *Ale nic jiného!*

Poukážu-li nyní ještě na první *přikázání*, které i Ježíš více než jednou zvlášť zdůrazňoval a v němž je výstražně řečeno: »*Já* jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít *jiné* bohy mimo mne!«, pak to vyžaduje zbožné uctívání Boha. Všechno jiné si potom lidé sami vymysleli. A křesťané přece chtějí následovat jen *Krista*.

V odpovědi na jeden dotaz jsem však již před mnoha lety výslovně prohlásil, že to není vůbec nic nesprávného, ale je to zcela na místě, když se děkuje duchovním pomocníkům za mnoho jejich pomoci.

To ať pro dnešek stačí. Kdo nemá nečisté myšlenky, nebude nikdy moci najít něco nečistého v tom, co jsem řekl. Najdou se tam jen věčné, zákonům stvoření odpovídající výklady, které se opírají o dokonalost Boží, o níž nás ve většině případů poučují již světové dějiny a jsou jejím důkazem.

Světové dějiny! Ano, ty nás poučují o mnohém jiném, mezi jiným také o tom, že to byli právě *vždy* v prvé řadě kněží – ať už chápali Boha jakkoliv a jakéhokoliv učení se přidržovali –, kteří se postavili proti *každému*, kdo přinášel Pravdu, i proti těm, kteří hledali pravý pojem Boha. Postupovali proti nim tím nejhorším způsobem, protože se cítili ohrožení ve svém klidu a ve svém vlivu na jiné.

Tak to byli také kněží, kteří utiskovali Jana Křtitele a později i učedníky a kteří – v čele s veleknězem – obžalovali Syna Božího Ježíše z rouhání se Bohu a dostali ho na kříž.

A budou to opět *světové dějiny*, které budou ještě po tisíciletích svědčit s bezohlednou jasností i o dnešních *skutečnostech*. Budou líčit boje, které se v dnešní době odehrávají stále stejným způsobem a budou trvat až do chvíle, než Pravda svatého Světla prozáří i ty nejskrytější úkryty temna.

OTÁZKA:

Četl jsem spisek: »Učitel světa jako vůdce vědy« od Dr. Kurta Illiga z Berlína, který píše jako exaktní přírodovědec. K vědě patří přece i medicína. Z tohoto oboru jsem však v Poselství Grálu ještě nic nenašel. Vůdce vědy by ale měl svými pokyny a směrnicemi bezpodmínečně podporovat snahy i v tomto oboru, který je tak důležitý pro blaho lidí. Jako například právě ve výzkumu rakoviny! Proč se tak neděje?

ODPOVĚĎ:

Protože teď na to ještě není doba. Čelní představitelé lidstva a lidé sami jsou totiž nyní mnohem více zaměstnání vším jiným než zdravou výstavbou. Na vyvedení z tohoto žalostného zmatku ve *všech* oborech není ani pomyslení za situace, kdy jsou nevědomí lidé přesto nesmírně domýšliví na své vědění. A tato domýšlivost se musí bezpodmínečně nejdříve sama sebou rozpadnout v trosky, aby lidé konečně přiznali, že nic neví. Teprve po úplném zhroucení jejich vědění bude následovat vzestup. Tyto věci jsou příliš cenné, než aby směly být vrhány do nynějšího čarodějného kotle, v němž každý vychvaluje sám sebe, kde by byly pravděpodobně ze samé ješitnosti ignorovány.

A právě nastala hodina, kdy se již *nesmí* za lidmi běhat s pomocí, což se dosud mylně považovalo za křesťanské nebo lidské. Takovou lásku lidé nesnášejí. Jenom je zhýčkala a způsobila, že nezdravě přeceňují sami sebe. Nyní budou donuceni naučit se díky nejtrpčímu prožití konečně rozeznávat pozlátko od pravého zlata, aby nebyli všichni úplně ztraceni.

Protože se ale v této otázce skrývá ironie, podám výjimečně vysvětlení, na které později naváže hlubší pojed-

nání: *Každý rakovinový nádor je způsoben selháváním jater a jejich nedostatečnou činností!* Ať se proto pohled obrátí tímto směrem. Zdravá játra se skutečně normální činností nepřipustí žádný druh rakoviny. Proto by se mělo již u mládeže přísně dbát na přiměřenou rozumnou životosprávu. Také u lidí, kteří již onemocněli, je nutné dbát především na to! S uzdravením jater bude síla nemoci zlomena, ať se nachází na jakémkoliv místě.

ZÁVĚREČNÉ PROHLÁŠENÍ:

Je mi úplně lhostejné, co lidé říkají mému Poselství a mým odpovědím na otázky. Je mi lhostejné, zda se jim to líbí nebo ne. Nejvřelejší uznání se mě dotýká právě tak málo jako dobře míněné poučující dopisy nebo i rozhořčené útoky, ať už jsou slušného nebo opovrženíhodného druhu. Víím, že pro mnoho lidských duchů již není daleko hodina, kdy v sobě následkem duševní tísně násilím prolomí omezení, kvůli němuž nejsou schopni Poselství pochopit. *Teprve díky tomu* pak porozumí mým slovům a začnou je chápat, jak je to nutné, nechtějí-li zahynout ve svých nynějších omylech, do kterých jsou zapleteni.

Nedotčen nepřátelstvím nebo nenávistí jdu svou cestou. Nechápu proto tolik vzrušení jednotlivců i celých kruhů. Vždyť kdo nechce mít mé Slovo, tomu stačí, aby o ně nedbal! Nikomu je přece nevnučuji, ani nemám v úmyslu s ním »obchodovat«. Ať každý člověk sám pro sebe pozná, jak se s ním má vyrovnat.

Abd-ru-shin

PŘEHLED OBSAHU

Předmluva	5
1. Dobrodiní ze ctižádostivosti	7
2. Odpovědnost soudců	10
3. Nevěřící kazatelé	11
4. Zapření, že člověk je Božím dítětem	12
5. Konfirmace	13
6. Boží lidé	15
7. Hnutí Grálu	16
8. Sociální a politické úvahy	17
9. Umění dechu	18
10. Navštěvování kostelů	19
11. Upadnutí do starých chyb	20
12. Nakladatelská značka	24
13. Má Abd-ru-shin odpůrce?	25
14. Jaké školení měl Abd-ru-shin?	26
15. Smrt Syna Božího na kříži	27
16. Zjevení Janovo	29
17. Buddhismus	32
18. Děti Boží	34
19. Bázliví věřící	35
20. Konnersreuthská záhada	37
21. Lotr na kříži	47
22. Změny pohlaví při opětovném vtělování	48
23. Jsou zodpovídaný všechny otázky?	49
24. Byl Kristus vegetarián?	51
25. Vlastní stvoření a hmotný svět	52
26. Mystika, okultismus a spiritismus	53
27. Je Abd-ru-shin protivníkem astrologie?	61
28. Konnersreuthský případ	62
29. Co je energie? A co je tíže?	63
30. Poznání inkarnací z fotografií	70
31. Je Abd-ru-shin věstec?	71

32. Kdo byla duše konnersreuthské záhady? . . .	72
33. Může být uzdraven člověk posedlý démonem?	73
34. Kristus a opětovné vtělování	75
35. Přitažlivost stejnorodého	76
36. Spiritisté	77
37. Kývání	79
38. Lorber	81
39. Zkušební kámen pro okultismus	82
40. Souboj	83
41. Syn Člověka	85
42. Díky soucitu vědoucí	87
43. Opětovné vtělování a náboženské vyznání . .	90
44. Sekty a jejich činnost	92
45. Buddha	93
46. Vyzývání svatých	96
47. Vztah Poselství Grálu k jiným učením . . .	101
48. Poselství Grálu a Židé	102
49. Syn Člověka jako soudce	104
50. Co je Pravda?	106
51. Jaké to bylo před vznikem stvoření?	108
52. Zkoumání Slova	111
53. Světlem povolaný	115
54. Služba Grálu	117
55. Antroposofie	118
56. Odpověď na útoky	120
57. Nepěkné myšlenky	122
58. Proč mnozí v Poselství Grálu nic nenacházejí?	123
59. Trestá Bůh?	124
60. Duch a duše	126
61. Kdo jsou pomlouvači?	127
62. Abd-ru-shinovo stanovisko k existujícím sdužením	128
63. Pozemsky praktické rady	130
64. Poselství Grálu rozbíjí sekty	131

65. Co je vážné hledání?	133
66. Pocity méněcennosti	135
67. Čistý bloud	136
68. Rentgenické oči	137
69. Pokušení Syna Božího Ježíše na poušti . . .	142
70. Existuje »prozřetelnost«?	146
71. Vyhnání z ráje	147
72. Práce bez radosti	150
73. Skupinová duše	151
74. Chyby i při nejlepším chtění	153
75. Lidé, kteří nepoznávají Boží působení . . .	154
76. Přirozená a násilná smrt	155
77. Milost a spravedlnost	156
78. Osud Inků	157
79. Nenávistné útoky	159
80. Útoky církví a sekt	161
81. Modlitby	163
82. Ježíšovy zázraky	164
83. Přináší nadměrné vypěstování předního mozku tělesné nevýhody?	166
84. Správné hodnocení bližních	167
85. Dávání a přijímání	168
86. Je Abd-ru-shin Žid?	170
87. Je možné pozemské zmrtvýchvstání?	172
88. Odpověď na útoky	175
89. Bádání o rakovině	179
Závěrečné prohlášení	181

Upozorňujeme, že tato kniha je *překlad* originálu, a proto forma a obsah původního díla mohou být podány jen přibližně, i když co nejvěrněji. Kdo chce, aby na něho Abd-ru-shinova řeč působila *plně*, ať čte původní text.

DALŠÍ SPISY:

**»Ve světle Pravdy«
Poselství Grálu**

Desatero Božích přikázání ° Otčenáš
Lidem vyložil Abd-ru-shin

Modlitby
které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících
s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno
mobilní telefon: 775 030 638
e-mail: dpacis@volny.cz

ABD-RU-SHIN
ODPOVĚDI NA OTÁZKY
z let 1924 – 1937

Přeloženo z německého originálu
Fragenbeantwortungen
aus den Jahren 1924 – 1937.

Vydalo nakladatelství Defensor pacis, Brno
v roce 2016.

ODPOVĚDI NA OTÁZKY

Autor odpovídá na otázky, které mu položili čtenáři jeho hlavního díla »Ve světle Pravdy« – Poselství Grálu. Odpovědi prohlubují lidské vědění v mnoha oblastech a mají nadčasovou platnost.

Toužíte být skutečně člověkem a opravdově hledáte? Pak je »**Ve světle Pravdy**« – **Poselství Grálu** ta pravá kniha pro Vás. Jestliže ji budete věcně zkoumat a důsledně uvažovat o všem, co přináší, dokážete si díky ní poradit v každé životní situaci a najdete odpověď na všechny otázky, které si naléhavě kladete.

Poselství Grálu totiž přináší vědění, jaké dosud nemohlo být lidem dáno. Oslovuje pouze jednotlivce bez ohledu na jejich národnost nebo vyznání. Když se jednatel obrátí k dobrému, bude i všechno ostatní dobré. Má to okamžitý vliv na něho, na manželství, rodinu a konečně na celý národ. Ten pak teprve může rozvinout svůj vlastní druh a vlastní kulturu k nejvyšší kráse, která je základem pravé harmonie mezi všemi národy.

V dnešní době rychlého vývoje vědy a techniky je nutné, aby se i duchovní život lidí dostal na vyšší stupeň. Poselství Grálu, rozšiřující naše vědomosti o činnosti vesmíru a jeho zákonů, jimž je každý podroben, k tomu může přispět významnou měrou. Pak se také změní náš přístup k životu, žebříček hodnot a způsob řešení palčivých problémů.

Spisovatel Oskar Ernst Bernhardt, píšící pod jménem Abd-ru-shin, se narodil 18. dubna 1875 v Biskupicích (Bischofswerda) v Sasku nedaleko našich hranic. V letech 1923 až 1937 vznikly přednášky, které shrnul a vydal v knize »Ve světle Pravdy« – Poselství Grálu.

V roce 1928 se usídlil na Vomperbergu v Tyrolsku. Založil tam osadu Grálu ve snaze vybudovat na zemi sídlo jako ukázkou, že mezi lidmi různých stupňů vzdělanosti a národností může vzniknout radostné působení v plné harmonii, jestliže je pojí stejný duchovní cíl.

V březnu 1938 byl Abd-ru-shin po obsazení Rakouska nacistickým Německem zatčen gestapem a 6. prosince 1941 po velkém tělesném i duševním strádání zemřel.

Poselství Grálu je živé vědění a jeho autor čerpal z nejčistšího, nejvyššího pramene. Pozorný čtenář také z Poselství sám pozná, kým je vlastně jeho tvůrce.

DALŠÍ SPISY:

Desatero Božích přikázání • Otčenáš

Lidem vyložil Abd-ru-shin

Modlitby

které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících

s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno

e-mail: dpacis@volny.cz

mobilní telefon: 775 030 638

Se svatým Grálem se setkáváme v písemnictví, výtvarném umění i hudbě. U nás se v době Karla IV. stává dokonce součástí státně politické doktríny – hrad Karlštejn buduje Karel IV. jako pozemský obraz hradu Grálu, jak o tom svědčí zejména zřízení a výzdoba hradní kaple.

Teprve dnes, kdy nastává nová epocha duchovního vývoje lidstva, se nám dostává objasnění pravého významu, který má Grál pro vývoj celého stvoření.